

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

מכותו ועלמותו של הרע הוא בתקפו ובגבורתו בחלל השמאלי בתולדותו ולא חלק וכלך ממנו מאומה ותרבה נחזק יותר בהמשך הזמן שנשתמש בו הרבה באכילה ושתייה ושאר ענייני עה"ז ואף שבתורת ד' חסלו ויכנה בה יומם וילגה לשמה אין זו הוכחה כלל שנדחה ההע ממקומו אלא יכול להיות שמאחר ועלמותו הוא בתקפו ובגבורתו במקומו בחלל השמאלי אלא שאינו יכול להשתפשע ולהתלבש במעט' דיבור ומחשב' במוח ופס' ושאר איברי בגוף מפני ד' שהן שליט' וממשל' למדו על הלב וכו' ואפי' בשעת שאכבת ד' הוא בהתגלות לבו כמו בשעת התפיל' וכיוצא בה שאלו יש שליטה וממשל' למחותה של נפש האלקיית בצינוני על מהותה ועלמות' של נפש הבחיית כח' אינו רק שליט' וממשל' לבד כי כשהוא קם זה נופל וכו' אבל לא נתבטל הכפי' שחלל השמאלי לגמרי בצינוני אלא בלדיק שנאמר בו ולכי הלל בקרבי וכו' אבל בצינוני הוא דרך משל כהרס שיטן שיכול נסזור ולישור משנתו כך הרע בצינוני הוא כיש' בחלל השמאלי בשעת ק"ש ותפיל' שלבו בוער באכבת ד' ואח"כ יכול להיות חוזר ונישור ולכן ה' רבה מחזיק עמו בצינוני אף דלא פסק פומי' מנירסא ובתורת ד' חסלו יומם וילגה בחפיל' וחסוק' ונפש שוקקת לה' באכבת רבה כבשעת ק"ש ותפיל' ונדמה צנינו בצינוני המתפלל כל היום כולו וכו' והנה מדת אכבת זו האמורה בצינונים בשעת התפיל' ע"י התגבורת נפש האלקיית וכו' הנה לגבי מדרית' הדיקים עובדי ד' באמת לאמתו אין בחי' אכבת זו נקראת בשם עבודת אמת כלל מאחר שהילפת ועזרת אחר התפיל' וכתוב שפת אמת תכון לעד ועד ארבעה לשון סקר ואעפ"כ לגבי מדרית' בצינונים נקראת עבוד' תמה באמת לאמתו שלהם איש איש כפי מדריתו במדרית' הבינונים וכיני קורא באכבתם שבתפלתם נ"כ שפת אמת תכון לעד הוליל ובכה נפשם האלקיית לחזור ולחזור בחי' אכבת זו לעולם בהתגבורתם בשעת התפיל' מדי יום יום כיום ע"י הכנה הראויה לכל נפש כפי ערכה ומדרית' כי הנה מדת אמת הוא מדרסו של 'עקב הנק' צריח הסיכון המצריח מן הקלה אל הקלה מרס כל דרגין עד סוף כל דרגין ובכל מעלי' ומדרית' מצריח תוך נקודה האמלית שהוא נקודת וצחי' מדת אמת שלה ומדת אמת הוא נהלה בלי מלרים ואין לה שיעור למעלי' עד רום המעלות וכל מעלות ומדריות שלמשה הם כאין לגבי מעלות ומדריות שלמעלי' מהן וכו' (עיין פנים פסק יג) (שלה) מדת הבינוני הוא מדת כל אדם ואחר' כל אדם ימשך שכל אדם יכול להיות ציוני בכל עם ובכל שעה כי הבינוני אינו מואס ברע שזכו דבר המסור ללב ולא כל העמים שזות אלא סור מרע ועשה טוב דהיינו כפועל ממש במעט' דיבור ומחשב' שבהם הבחיר' וסיכולת והרשות נתי' לכל אדם לעשות ולדבר ולהשכח גם מה שהוא נגד תאוות לבו והפכ' ממש כי גם בשעה שהלב חומד ומתאוה איזה תאוה גשמיית כהיתר או באיסור ח"ו יכול להתגבר ולהכית דעתו ממני' לגמרי באמרו ללבו איני רואה להיות רשע אפי' שעה אחת כי איני רואה להיות מוצלל ונפשי רוחי וגשמיית וכו' במעט' דיבור ומחשב' בה' ובתורתו ומלותיו באכבת' מסופרת שנלפי' לה' כמו בלב כלליות ישראל שנקראו אוהבי שמו ואפי' קל שבקלים יכול למסור נפשו על קדושת השם ולא נופל חכמי ממנו בודאי אלא שבהם בו רוח טעות ונדמה לו שבעצרי' זו עולו ביהדותו ואין נשמתו מובדלת ממלכי ישראל וגם שזכה אכבתו לה' המסותרת בלבו אבל איני איני רואה להיות שטות כמוהו לכפור האמת משא"כ בדבר המסור ללב דהיינו שיהי' הרע מאוס ממש בלב ושנאוי בתכלית השנא' וכו' זה איש שיהי' באמת לאמתו אלא ע"י גודל וסוקף אכבת לה' בנחי' אהב' בתענוגים להשתענ' על ד' מעין עובד' וע"י חרז' עולמך תרא' בחיך וכו' ואין כל אדם זוכה לזה כי זה כעין קיבול סקר וכדכתיב עבודת מחנה אהן את כהונתם וכו' והוא משמיעין את האדם תהי לדיק ואל תהי רשע וכו' משום שאין כל אדם זוכה להיות לדיק ואין לאדם משפט הבחיר' בזה כ"כ להשתענ' על ד' באמת ושיהי' הרע מאוס ממש באמת ולכן משמיעין שיהי' אל תהי רשע מכ"פ שזכה משפט הבחיר' והרשות נחוי' לכל אדם למשול ברוח תאוותו שבלבו ולכבוש יארו שלא יהי' רשע אפי' שעה אחת כל ימיו בין בנחי' סור מרע בין בנחי' ועשה טוב ואין טוב אלא תור' דהיינו תלמוד תור' שכן כולם. אך אעפ"כ לדין לקבוע לו מסיס לזה ג"כ לשות עלות כנפשו להיות מואס ברע כגון בעצת חז"ל אשה חמת מלא זואה וכו' וזהו בגוגל וכן כל מיני משעממים ותענוגים נעשים כך חמת מלא זואה וכן כל תענוגי עובד' ה' וכו' רואה הנולד מכן כפס' וכלתו אף שיועד נכספו שלא יגיע למדרית' זו באמת לאמתו ע"י הסבוגות בגדולת א"ס ב"ה כפי יכולתו אף שיועד נכספו שלא יגיע למדרית' זו באמת לאמתו כ"ל בדמיונות אעפ"כ הוא יעש' את שלו לקיים את השבוע' משמיעין אותו תהי לדיק וכו' יעש' במצב צנינו ועוד שסדרגל על כל דבר שלשון ונעשה ענין שי וכשיציל לאדם את הרע יהי' נמאס

קלם

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סב

קלם בלמח וכשירגיל לשמוח נפשו בה' ע"י הסבונות בגדולת ד' הרי בלמחנותא דלמחחא חסידא
לעילא וכולא כא' ואלו יערם עליו רוח ממרום ויזהר לבחי' רוח מפורס חיה לדיק שחמבער בו
לעבוד ד' בשמח' אמתית כדכתיב שמו לדיקים בה' ותחקיים בו בלמח הסבונות שמבציעין תחי
לדיק (פרק יד) : (שלו) בבינוי יס ג"כ שתי מדרגות עובד אלוקים ואשר לא עבדו ולא עש"כ אינו
רשע כי לא עבד מימיו שום עביר קלה וגם קיים כל המלות שהפסד לו לקיימ' ות"ס כנגד כולם
ולא פסיק פומיה מגירסא אלא שאינו עוש' שום מלחמ' עם היצ"ר לנחור ע"י אור ד' המאיר על
נפש האלמית שבמח הסליט על הלב כחל מפני שאין יצ"ר עומד לנגדו כלל לבשלו מחורמו ועבודתו
ואין לריק ללחוס עמו כלל כגון שהוא מתמיד בלימודו בעצמו מתולדתו ע"י תבונות המרס שחורס
וכן אין לו מלחמ' מתאווה נחם מפני שהוא מלוגן בעצמו וכן בשאר תענוגי עוה"ז הוא מחורס
הרגש הנאס בעצמו ולכן אין לריק להסבון כ"כ בגדולת ד' להוליד מבינתו רוח דעת נירא ד'
במחו הסמיר כלה לעבור על מלות לא תעשה והסבת ד' בלבו לדבק' בו בקיום המלות ותלמוד
תורה כנגד כולם אלא ד' לו בלמח' מסותרת אשר בלב כלליות ישראל שנקראו חסידים שמו ולכן אינו
נק' עובד כלל כי אהבה זו המסותרת אינה פעולתו ועבודתו כלל אלא הוא ירשתינו מאבותינו לכלל
ישראל וכו' וכן אף מי שאינו מתמיד בלימודו בעצמו רק שהרגיל עצמו ללמוד בהתמדה גדול' ונעש'
ההרגל לו טבע שני ד' לו באהבה מסותרת זו אלא"כ רוצה ללמוד יותר מרגילתו. וזהו שאמר
בגמרא דעובד אלוקים היינו מי ששונה פרקו מאלה פעמים ואחד ולא עבדו היינו מי ששונה פרקו
מאלה פעמים לבד וסיירו משום שבימיסם ה' הרגילות לפנות כל פיק מאלה פעמים כדאיתא בסם
בגמרא משל משוק של חמרים שנשכריים לעשר פרסי בוזא ולאחד עשר פרסי בתי' זוזא מפני
שהוא יותר מרגילותם ולכן זרת הפסם המלה ואחת היתרה על הרגילות שהרגל מנעוריו שקולה
כנגד כוון ועולה על גביהן ביתר שאת ויתר עז להיות נקרא עובד אלוקים מפני שכדי לננות טבע
הרגילות לריק לעבוד את האהב' לה' ע"י שמתבונן בגדולת ד' במחו לשלום על הטבע שבהלל
השמאלי המלה דס הנפש הבהמית שממ' הוא הטבע וזו הוא עבוד' תמה לבינוי או לעורר את
האהב' המסותרת שבלבו למשול על ידס על הטבע שבהלל השמאלי. שזו נק' ג"כ פגור' להלחם עם
הטבע והי"ר ע"י שמעורר האהב' המסותרת שבלבו משא"כ בשאין לו מלחמ' כלל אין אהב' זו מלד
עמ' נקראת עבודתו כלל (פרק עו) : (שלו) כלל גדול בעבודת ד' לבינויים העיקר הוא למשול
ולשלוט על הטבע שבהלל השמאלי ע"י אור ד' המאיר לנפש האלמית שבמחו ולשלוט על הלב
בשמתבונן במחו בגדולת אל"ס ביה להוליד מבינתו רוח דעת ויראת ד' במחו לקיות סיר מרע
דלורייא ודרבנן ואפי' ליסור קל של דבריהס ח"ו והסבת ד' בלבו בהלל הימני בחסיקה וחפילה
לדבק' בו בקיום המלות דלורייא ודרבנן ות"ס שכתב כוון ויתר על כן לריק לירע כלל גדול
בעבוד' לבינויים שגם חס אין יד שכלו ורוח בינתו משגת להוליד אהבה ד' בהתגלות לבו שיהי' לבו
בוער כרשפי אש וחפץ בחפיל' וחשוק' וחשוק' מורגשת בלב לדבק' בו ית' רק האהב' מסותרת
במחין ותעלותו לבו (והסבי' לזה הוא מפני היות המחין שלו ומר"כ שלו מבחי' עיבור והעלם
תוך הסבון' ולא מבחי' לידה והתגלות כידוע ל"ח) דהיינו שכלב עבין ברוח חכמ' וזכיה שבמחו
גדולת אל"ס ב"ה דכולא קמיה כלה חשבו ממש אשר כ"כ יאתה לו ית' שחכל' אליו נפש כל חי לידבק
ולשכלל בלורו וגם נפשו ורוחו אשר בקרבו כד יאתה לן להיוס כלות אליו בחשוק' וחפיל' ללאת
מגרתיקן שהוא הנוף לדבק' בו חלל שבע"כ חיות הכס בתוך הנוף ולרורות בו כאלמנות חיות ולית
מחשב' דלחון תפיסא ביה כלל כי אס כלאר תפיסא ומתלבשת בתור' ובמלותיה כמלל המחבק את
המק' וכו' ואי ללאת יאתה לן לחבקן בכל לב ונפש ומלד דהיינו קיום התרג"ג מלות במעש' ודבריהם
ובמחשב' שהוא השגת וידיעת התור' וכו'. הכס כשמעמיק בענין זה בהתעלות תבונת לבו ועיווג
ופיו ולבו שוין שמקיים כן בפיו כפי אשר נגמר בתבונת לבו ומעורר דהיינו להיות בתורת ד' חפלו
ויכנה בה יומם ולי' בפיו וכן הידים ושאר איברים מקיימים המלות כפי מה שנגמר בתבונת לבו
ומחו הרי תבונ' זו מתלבשת במעש' דיבור ומחשבת התור' ומלותיה להיות להס בחי' מחין וחיות
וגדפין למרחל לעילא כאלו עוסק בהס דחילו ורחימו ממש אשר בהתגלות לבו בחפיל' וחשוק'
ותשוק' מורגשת בלבו ונפשו הלמל' לה' מפני רשפי אש האהבה שבלבו כחל' הוואיל תבונ' זו
שנבנתו ולבו הוא הפגילתו למשוק בהס וכו'. זה רמזו רז"ל דלמחרס ממשב' טובה הקב"ה מלרפ'
למעש' (עין פנים דבר עמוק) וזהו שכתוב כי קרוב אליך הדבר מלד בפוך ובלבבך לנשותו וכו'
ר"ל אהב' זו המביא' לדי גשיית המלס בלבד שהוא רעוהא דלכא שבתעלותה לב גס כי אינה
בהתגלות לבו כרשפי אש דבר זה קרוב מלד ונקל לכל אדם אשר יש לו מוס בקדקדו כי מוחו

ברשותו

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

ברשותו ויכול להסבון בו בכל אשר יחפון וכשיצונן בו בגדולת א"ס ב"ס ממילא יוליד במוחו עכ"פ האהב' לה' לרצק' בו בקיום מלכותו ותורתו וזה כל אדם כי היום לעשותם בתיב שהיום הוא עולם המעש' דוקא וכו' והמוח שליט בעצמו ותולדתו על חלל השמאלי שכלב ועל פי' ועל כל האצורים שהם כלי המעש' אם לא מי שהיה רשע באמת שהוא ברשות לבו ואין לבו ברשותו כלל וזה פונם על גודל ועולם עוונם ולא דברה תורה' במאדם אלו שבחיים קריים מאים כי באמת א"ס לרשעים להתחיל לעבוד ד' בלי שיעשו תשוב' על העבר תחלה לשבר הקליפות שהם מן מקד' מבדיל ומחיל של ברזל המפסקת בינם לאביהם שבשמים ע"י שצירת לבו ומרירת נפשו על חטאיו כ"ס בזוהר ע"פ צבתי חלקים רוח נשברה לב נשבר וכו' עיין פנים ולתוספת ביאור וכו' לריך לידע באמתה כי אף מי שדעתו קרה בדיעת ד' ואין לו לב להבין בגדולת א"ס ב"ס להוליד ממנה דחילו ורחימו אפי' במוחו ותבונתו לבד אפי"כ קרוב אליו הדבר מאד לשמור ולעשה כל מלאת הסורה ות"ס כנגד כוון כפיו ובלבבו ממש מעומקא דלבא באמת לאמתו דחילו ורחימו שהוא אהבה מסותרת שכלב כללות ישראל שהוא ירושה לנו מאבותינו וכו' (פרק נו יז יח) : (שלה) שורש ענין אהבה מסותרת ה"ל ואך הוא ירושה לנו ואך כולל בה דחילו ג"כ ואך עי"ז קרוב אלך הדבר מאד בפיך ובלבדך לעשותו וכו' מבואר בביאור ה"טז מפרק יח עד פרק כו (עיין פנים) : (שט) המלות הם פנימיות רצון העליון וחפצו האמתי המלוכב בכל העולמות עליונים ותחתונים להחיותם כי כל חיותם ושפעם תלוי במעשה המלות של התחתונים כנ"ל ונמנא שמעשה המלות וקיומן הוא לבוש הפנימי לפנימיות רצון העליון שמעשה זה נמשך איר וסיות רצון העליון להתלבש בעולמות ולכן נקראים איברין דמלכא כ"ס חקיקות וכו' ועיין פנים ועי"כ גם אברין גוף האדם המקיימין המלות שבה וכו' המעשה של נפש האלהית מלוכב בהם בשעת מעשה אקרי המלות הם יעשו מרכבה ממש לרצון העליון כנון היר המחלקת דקה לנעים או עושה מלוא אחרת ורגלים מהלכות לדבר מלוא וכן הפה והלשון שמדברים ד"ת והמוח שמסרהר ד"ת וציראת שמים ובגדולת ה' ב"ה וחסד"רז' האבות הן הן המרכבה שכל איבריהם כולם היו קדושים ומוזדלים מעניני עוה"ז ולא נעשו מרכבה רק לרצון העליון לבדו כל ימיהם אך המהשבה והסרהר ד"ת שבמים וכו' הריבור ד"ת שבהם שהם לבושים הפנימיים של נפש האלהית וכל שכן נפש האלהית עצמה המלוכבת בן כולם מיוחדים ממש ביחוד גמור ברצון העליון ולא מרכבה לבד כי רצון הגליון הוא הדבר הלכה עצמה שמהרהר ומדבר בה וכו' (עיין תורה אות פב) וזה לעומת זה הן שס"ה מלות לא תעשה דא רייתא וכל א"ס רי' דרצון מאחר שהם נגד רצונו ותכנתו ית' והפכים ממש הם נפדרים מיוחדו ואחדותו ית' בתכלית הפירוד ממש כמו המע"ל והקליפה הנק' עי"ז ואלהים אחרים וכו' וכן לבושי הנפש שמקליפת כוגה שבישראל שהם מהשבה דיבור ומעשה המלוכבים בשס"ה לא תעשה דאורייתא ודרצון וכן מהות הנפש עצמה המלוכבת בלבוב' כולם מיוחדים ממש בשס"ה וקליפ' זו הנקראת עי"ז ולא עוד אלא שבעלים וספנים אלים וגרועים ופחותים ממנה מאד (עיין פנים שמבאר ענין זה) וכאלו כופר באחדותו ית' יותר ממנה וכו' עי"כ ארז"ל על פסוק כי תשטה אשתו אין אדם עובר עבירה אלא"כ נכנס בו רוח שטות דאפי' אשה המנאפת שדעת' קלה הית' משלת ברוח תאחות לולא רוח שטות שבה המכס' ומספיר ואעלים אה האהב' מסתרת שגפ' האלהית לדבק' באמונת ד' ויחדו ואחדותו ולא ליפד' מ"ז אחדותו אפי' נועלין את נפש' ממנ' לעבוד עי"ז חיו ואפי' בהשתתותה לבד בלי שום אמונה בלב כלל וכל שכן לכבוש הילר ותאות הנחלף שהם יסורים קלים ממיחה ר"ל עיין פנים ובאמת החוטא ועובר על רצונו ית' אפי' בעבירה קלה בשעת מעשה הוא בתכלית הריחוק מהקדושה העליון' שהוא יחודו ואחדותו ית' יותר מכל בעלי חיים העמלים והקלים ורמשים המושפעים מסע"ל וקליפת עי"ז וכמאמר רז"ל יתוש קורנך וכו' עיין פנים . והנה שורש ומקור נפשות כל בית ישראל הוא מחכמ' עילא' והוא ית' ותכנתו אחד וכו' והוא כמשל האוחז בראשו של מלך ומעירידו למטה ועימן פניו בתוך בית הכסא מלא זואה חיו שאין לך עליון גדול מזה אפי' פושט בן לפי שעה שהקליפות וסע"ל נקראים קיף זואה כמדת ועי"ש עוד בענין כי קרוב אלך הדבר מאד לכבוש ילדו הן בענין סוד מרע שלא לעבור על רצונו ית' אפי' בדבר קל של דברי שופטים וכן בענין ועש' טוב כשהוא מעורר ומזכיר א"ע באהבתו לה' אחד מסותרת בלבבו בודאי בלי שום ספק עד שהוא מרודה למסור נפשו וכל מאורו וכו' בשביל קדושת שמו ית' וכל שכן וק"י שיש לו לכבוש את ילדו יתאחותו ולקבל באהבה וברצון כל מה שזיוה עליו הסי"ת ולקיים ככל מלכותו כדי לדבקה בו ית' לעולם ועד וכו' (עיין פנים פרק כג כד כה) :

(שמ) כמ' שגלחון הנשמי כנון שני אנשים המתאבקים זה עם זה להפיל זה את זה הנה אם האחד

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סג

האחד הוא בעליות וכבודות יונת בקל ופיל גם אם הוא גבור יותר מחבירו ככה נמשך בניסוח הילר אלא לנחשו בעליות וכבודות נמשכת מעליות ועמנוס הלכ כלכן כ"א נזריחם הנמשכת נשמחה ופתיחת הלכ וסחרתו מכל מדור דלגה ועלכ בעולם ומה שכתוב בכל עול יחי מותר היינו שהעלכ מלד עמנוס אין זו מעלה רק שיגיע ויבא ממנה איזה יתרון והיינו שהנחמה האמתית בה' חלקיו הבא אחר העלכ ההמתי לעמים מזומנים על עונותיו במר נפש ולכ נשבר שמי' נשברה רוח העזומא והסמ"א ומחילה של ברזל המפסקת בינו לאביו שבשמים כ"א בזהר ע"פ רוח נשברה לכ נשבר וכו' ואז יקוייב זו רישיה דקרא תשמיעני ששון ושמחה וכו' השיבה לי ששון ישעך וכו' זה טעם הפשט לתקון הארצ"ל לומר מזמור זה אחר תיקון חלות קודם לנימור ככדי ללמוד בשמחה אמתית בה' הבאה אחר העלכ שיש לשמחה זו יתרון כיתרון האור הבא מן החשך דייקא וכו' ומקרא מלא דיבר הכתוב תחת אשר לא עבדת את ה' חלקך בשמחה וכו' והנה עלה היעלה לעבר לבו מכל עלכ ונדודו דלגה ממילי דעלמא ואפי' בני חיי ומזוני מודעת זאת לכל מארצ"ל כשם שמברך על הטובה כך מברך על הרעה ופירשו בגמרא לקבולי בשמחה כמו שמחה הטובה הגלית ונרחית כי גם זו לטובה רק שאינה גלית ונרחית לעיני בשר כי הוא מעלמא דאחכביתא שלמעלה מעלמא דאחכביתא שזה בחי' אשרי הנבר אשר תייסרנו יה וכו' עיין פנים אך העלכות ממיי' דשמאי לר"ך לשות עולם בנפשו ליפטר ממנה אין לר"ך לומר בשעת עבודה שלר"ך לעבוד את ה' בשמחה ובטוב לבב חלל אפי' מי שהוא בעל עסקים ודרך ארץ אם נופל לו עלכ ודלגה ממילי דשמאי בשעת עסקיו בידוע שהוא זמבולת הילר להפילו אפי' בחלות ח"ו כעוד ששם לא כן מהין באתה לו עלכות אמתיות מחמת אהבות ה' או יראתו ית' בלמעט עסקיו וקנה בין שנפלה לו העלכות נשבעת עבודה בת"ת או בחפלה ובין שנפלו לו שלא בשעת עבוד זאת יסית אל לבו כי אין הזמן גרמא כמה לעלכות אמתיות אפי' לדלגה עונות תמורס ח"ו רק לזאת לר"ך קביעת עמים ושעת הכושר בישוב הדעת להחזיקו בגדולה ה' אשר חטא לו כדי שמי' יה' לבו נשבר בקצת במרירות אמתיות וגם אז מיד אחר ששבר לבו בעמים קבועים ההם אזי יסור העלכ מלבו לגמרי ויאמין המונה שלימה כי ה' העביר חטאתו ורצ לשלוח וזו הול השמחה האמתית בה' קבאה אחר העלכ כנ"ל ואם העלכות אינו מדלגה עונות אלא מהסרורים רעים ותחתות רעות שנופלות במחשבתו הנה אם נופלות לו שלא בשעת עבודה אלא בשעת עסקיו וד"א וכהאי גוונא פדנא יס' לו לשמות בחלקו שאף שטיפתו הוא מקיח דעתו מהן לקיים מה שנאמר ולא פסורו אפרי לבבכם ואח' יעניכס אשר אחס זמנים אחרים ואין הכתוב מדבר בלדקים לקראת זמנים אפי' אלא בדימוים כיוולל בו שנופלים לו הרפורי ניאוף במחשבתו בין בסימור וכו' וכשפאקיה דאקו פאקייס לאו זה וארצ"ל ישכ ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כאלו עשה מלוא וע"כ לר"ך לשפוח בקיום שלחו כמו בקיום מלוא עשה ממש ואדברא העלכות הוא נמשך הרוח שאינו מכיר מקומו וע"כ ירד לבדו על שאינו במדרגת דיק של דיקים בודאי אין נופלן להם הרפורי טעות כאלו כי אלו ה"א מכיר מקומו שהוא רחוק מאל ממדרגת דיק והלואי היה ביוני ולא רשע כל ימיו אפי' עשה אחת הרי זאת הוא מדרת הבינונים ועבודתם לכבוד הילר והסרור העולה מכלל למנו ולחסיס דקאו לגמרי ממנו ולחיותו בשתי ידיים ובכל דחי' ודחי' שמדחתו ממחשבתו אחתפיס סמ"א לפקא ובאשפערותא דלחיותא אחתערותא דלעילא ואחתפיס סמ"א דלעילא המגביה עממה כנשר לקיים מה שנאמר את חנניה כנשר וכו' ממש אורידך גאוס ה' וקנא שהפליג בזהר פ' תריסא וכו' בגדול הנחמה רוח לפניו יתברך כד אחכפיס סמ"א לחתא דאחכפא יקרא דקוב"ה לעילא על כולל יסיר משפחה אפרס ואשפלקוסא דא יסיר מכולא וכו' ולכן אל יפול לב אדם עליו ולא ירע לבדו מאל גס אם יהי' כן כל ימיו בשלמחה זו כי אולי לכ נברא ואלס נבראו לאכפיה לפס"א תמיד וכו' (עיין פנים) שני מיני נחם רוח לפני ית' למעלה אחר מביטול הפס"א לגמרי ואשפכא שמרירו למיתקא ומשפכא לנחורא על ידי הדקיים והשני כד אחכפיס סמ"א בעודם בחקפה וגבורתה ומגביה עממה כנשר ומשם מורידה ה' בלחשפירותא דלחחא ע"י הבינונים וזהו שאמר הכתוב ועשה לי מעטמים כאשר אהבתי מעטמים לשון רבים שני מיני נחם רוח היל' (עיין פנים) ולא עוד חלל אפי' בדברים המותרים לגמרי כל מה שהאדם זוכר ילדו אפי' שעה קלה ומתכוין לאכפיה לפס"א שחלל השמאלי כגון שחפץ לאכול ומאחר סעודתו עד לאחר שעה או פחות ועוסק בחורב בלוחו שעה וכו' וכן אם בולס פיו מלדבר דברים שלבו מחלוק מאל לדברים מענייני העולם וכן בהרפורי מחשבתו אפי' במעט מזמיר דאחכפיס סמ"א לחתא אחתלק יקרא דקוב"ה וקדושתו לעילא הרבה ומקדושה זו נמשכת קדושה עלינה על האדם למטה לסיועו סיוע רב ועלום לעבודתו ית' וזהארי"ל אדם מקדש עמנו למטה מעט מקדשין אומ

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

ואתו מלמעלה הרבה לבד מה שמקיים מ"ע של תורה והתקדשות וכו' כשמקדש עצמו במוסר לו ופירוש והתקדשותו שמתעורר עליו קדושים כלומר אף שבאמת אינו קדוש ומוזבל מפסול כי הוא בתקפה ובזוהרם כחולדתם בחלל השמאלי רק שכן ילדו ומקדש עצמו והייתם קדושים כלומר בופו להיות קדוש ומוזבל באמת מהפסול"א ע"י שמקדשין אותו הרבה מלמעלה ומפיעים אותו לגרסה מלבו מעט מעט ואפי' אם נופלים לו הרסורי תלות ושאר מחשבות זרות בשעת העבודה בתורה או בתפלה בזוהרם אל יפיל לבו אליהן אלא יסיר דעתו מהן כרגע וגם אל יבי שוטף לעסוק בהעלאת המ"ז כדורש כי לא נאמרו דברים ההם אלא לנדיקים שאין נופלין להם מחשבות זרות שלהם כי"א משל אחרים אבל מי שנופל לו משלו מבחי' הרע שכלבו בחלל השמאלי איך יעלה למעלה והוא עצמו מקושר למטה אך אעפ"כ אל יפול לבו בקרבנו להיות עובד נבזה בשעת העבודה שרריך להיות בשמחה רבה אלא אדרבא יתחזק יותר ויוסיף אומץ בכל כחו בזוהרם התפלה בחדוה ושמחה יתרה בשמואל לבו כי נפילת המ"ז הוא מהקליפה שבהלל השמאלי העושה מנחמה בביכיונים עם נפש אלהיית שבו ונודע דרך הנלחמים וכן הנאבקים יחד כשארם מתגבר אזי השני מתאמץ להתגבר ג"כ בכל מאמלי כחו ולכן כשנפש אלהיית מתגברת ומתחללת להתפלל אזי גם הקליפה מתגברת כנגדה לבלבלה ולהפילה במחשבות זרה שלה ולא כעצות העולם שטועים להוכיח מנפילת המ"ז מכלל שאין תפלתם בלום שאלו התפלל כראוי וכוון לא היו נופלין לו מ"ז והאמת היה כדבריהם אם היתה נפש אחת לבדה היא המתפללת והיא המתשבת ומתהררת המחשבות זרות אבל באמת לאמתו הן שתי נפשות הנלחמות זו עם זו במוחו של אדם וכל אחת חפלה ורלוונה למשול בו ולהיות המוח מזולז ממנה לבדה וכל הרסורי תורה ויראת שמים מנפש האלהיית וכל מילי דעלמא מנפש הבהמיתית רק שהאלהיית מלוכנת בה והוא כמשל אדם המתפלל בזוהרם ועומד לנגדו ערל רשע ומשיח ומדבר עמו כדי לבלבלו שואת עצמו בודאי שלא להשיב לו מעוז ועד רעה ולעשות עמלי כהרס לא ישמע ולקיים מה שכתוב אל תען כסיל כאלותיו פן תשח לו גם אחת כי כל ישוב מאומה בום עננה ומענה נגד המ"ז כי המתאבק עם מנוול מחולל ג"כ רק יעשה עצמו לא יודע ולא ש מ"ה ההרורים שנפלו ויפירם מדעתו ויוסיף אומץ בכת כוונתו ואם יקשה לו להסיחם מדעתו מפני שטורדים דעתו מאד בחקק אזי יפיל נפשו לה' ויתחזק לו יתב' במחשבתו לרשם עליו ברמזיו המרובים בהם אב על בנים שנמשכים ממנו וככה ירחם ה' על נפשו הנמשכת מאתו יתב' להלילו ממיו הזדונים ולמענו יעשה כי חלק ה' ממש עמו (פרק כו כו כח) : (שמאל) לפעמים ועתים רבים יש לאדם ממנוס סלב שנעשה כאבן ולא יכול לפתוח לבו בשום אופן לעבודה שכלב זו תפלה וגם לפעמים לא יוכל לקבלם עם ה"ה"ר לקדש עצמו במוסר לו מפני כבדות שכלבו זאת הוא ענה היעולה בזוה"ק דאמר רב מתיבאל בן עזר אע"פ דלא מ.יק ביה נהורא מבטשין ליה וכו' גופא דלא סליק ביה נהורא דנשמתא מבטשין ליה וכו' פי' שאור הנשמה והשכל אינו מאיר כל כך למשול על חומרות שבגוף ואף שמבין ומתבונן בשכלו בגדולת ה' אינו נתפס ונדבק במוחו כל כך שיכול למשול על חומרות סלב מחמת חומרותיו ובסותו והסיבה הוא גסות הקליפה שמנבזה עצמה על אור קדושת נפש האלהיית ומסתרת ומחשבת אורם ולזה נרץ לבטשה ולהשפילה לעפר דהיינו לקבוע עצים להשפיל עצמו להיות נבזה בעיניו נמלא וכו' כי מאחר שמהותם ועלמותם של נפש הבהמיתית שמסטי"א המלוכנת בדמיו ובשר לא נספק למוזב בביכיו הרי הנפש הזאת שמסטי"א היא היא האדם עצמו (עין פנים) וא"כ הוא רחוק מה' בתכלית הריחוק שהרי כה המתאווה שנפשו הבהמיתית יכול ג"כ להתאווה לדברים האסורים שהם נגד רלונו ית' אף שאינו מתאווה לעשותם בפועל ממש מ"ו רק שאינם מתאווים אללו באמת כבד"ק כנ"ל ובהם הוא גרוע ומשוקץ ומתועב יותר מבדלי סיים העמאים ושקלים ורמשים וכו' וז"ל ואכ"י תולעת ולא אית וכו' ובפרט כשיזכור טומאת נפשו בחטאות נעורים והפנס שעשה בעליונים ושה הוא למעלה מהזמן וכאלו פנס ונעמא היום ח"ו ממש ואף שכבר עשה תשובה בכונה הרי עיקר התשובה בלב והלב יס"ו בחיות ומריוצ' רבות והכל לפי מה שהוא אדם ולפי הזמן והמקום כידוע ליודעים ולכן עכשיו בשעה זו שרואה בעצמו דלא סליק ביה נהורא דנשמתא מכלל שהיום לא נתקבלה תשובתו ועונותיו מבדילים או שרולים להעלותו לתשובה עילאה יותר מעומקא דלבה יותר ולכן אמר דוד ומעלתי נגדי תמיד וגם מי שהוא נקי מחטא ת נעורים החמורים ישים אל לבו לקיים מאמר הו"ק להיות ממארי דהושבנא דהיינו לעשות חשבון עם נפשו מכל המתשבות והדיבורים והמעשים שחלפו ועברו מיום היותו עד היום הזה אם היו כולם מלך הקדושה או מלך הטומאה ר"ל דהיינו כל המחשבות והדיבורים והמעשים אשר לא לה' הנה ולרלונו ולבזותו שזה פי' לשון אט"א כנ"ל ומודעת זאת כי כל עת שהאדם מתעב מחשבות קדושות נעשה מרכבה

בטע

דרך ראה ועבודת ה' חסידים סר

בצמח הזאת להיכלית הקדושה שממן מוספעות מחשבות הללו וכן להיפוך נעשה מרכבה ממלך
 בצמח הזאת להיכלית הטומאה שממן מוספעות כל מחשבות רעות וכן דירבור ומעשה ועוד יסוף
 אל לבו רוב חלומותיו שהם הכל ורעות רוח משום שאין נפשו עולה למעלה וכו' וכי' בזכר וכו'
 וכן כל מה שירריך במחשבתו בעניינים אלו וגם בעיוני' בספרים להיות לבו נשבר בקרבו ולבנה
 בעיוני' נמלא בתכלית השילוח ולמלאם חיוי ממם הרי בזה ממלא ומבנה הסט"א ומשפילה למלך
 דמורידה מגדולתה וגם רוחה ונכסותה שמנבי' א"ע על אור קדושת האלהיית להחשיך אוריה וגם
 ירעים עליה בקול רעש ורעו להשפילה כמארז"ל לעולם ירעו אדם יל"ע על יל"ע שגאמר רצו וכו'
 דהיינו להרגיו על נפש הבהמית שהיא ילרו הרע בקול רעש ורעו במחשבתו לומר לו אתה רע
 זרע ומסוקן ומתועב ומנו' וכו' בכל השמות שקראו לו חז"ל באמת עד מתי תסתיר לפני אור
 אים צ"ה הממלא כל עמין היה היה ויסה בשה גם במקום זה שאני עליו כמו שהיה אור אים
 צ"ה לבדו קודם שנברא העולם בלי שום שינוי כ"ס אני ה' לא שינית כי הוא למעלה מהזמן וכו'
 ואתה מנוול וכו' מכחיש האמת הנראה לעינים דכילא קמיה כלל ממם באמת בבחי' ראה חשיית
 וכן ע"ז יועיל לנפשו האלהיית להאיר עיניו באמת ב'חוד אור אים בראיה חשיית ולא בחי' שמיית
 וסבבה לבדה וכו' שזה שורש כל העבודה והעטע לפי שבאמת אין שום ממעות כלל בספירה שלכן
 גמלה לחושך שאין בו שום ממעות כלל וממילא נדחה מפני האור וכן הסט"א אף שיש בה חיות
 הרבה להחיות כל בעלי חיים הטמאים ונפשות העכורים וגם נפש הבהמית ב'שפאל כ"ל מ"מ הרי
 כל היותה אינה מלך עממה ח"ו אלא מלך הקדושה כ"ל ולכן היא בעלת לגמרי מפני הקדושה ב'שפאל
 החשך מפני האור הנשמי רק שלגבי קדושת נפש האלהיית שבאדם נתן לה הקב"ה רשות ויכולת
 להכניס עממה כנגד כדי שהאדם יתעורר להסביר עליה להשפילה ע"י שפלות ונזירות רוחו וגם
 בעיוני' נמלא ובאמירותה לתתה לאמירותה ולעילא לקיים מה שגאמר מ"ס אורידך נאום ה' כו'
 וא"י ממילא נדחית ומשפלת ב'שפאל החשך מפני האור הנשמי וכו' (ע"ן פנים פרק כט) :
 (שמ"ב) עוד זאת יס"ס אל לבו לקיים מארז"ל הוי שפל רוח בפני כל אדם ר"ל בפני כל אדם ממם
 אפי' בפני קל שבקלים והיינו ע"ד מארז"ל אל תדין את חבירך עד שתגיע למקומו כי מקומו דרם
 לו להפא להיות שפרנסתו ילך בשוק כל היום ולהיות מיושבי קרנות ועיינו ראות כל האמות וכו'
 משא"כ מי שרוב היום יושב בביתו וכו' וגם יכול להיות שאינו מחומם כל כך בעצמו כי אין היצר
 שום בכל נפש וכו' והנה באמת גם מי שהוא מחומם מלך בעצמו שפרנסתו הוא להיות מיושבי קרנות
 כל היום אין לו שום התללות על העליון וקרי רשע גמור על אשך אין פחד אלקים לגדל עיניו כי
 היה לו להחלשק ולמשול על רוח תאותו ושלבו מפני פחד ה' הרוח כל מעשיו כי המות שיש על
 הלב במולדתו כ"ל והנה באמת שהיא מלחמה גדולה ועממה לשבור היצר הבושר כחש וכו' והלכך
 צריך כל אדם לפי מה שהוא מקומו ומדרגתו בעבודת ה' לשקול ולבחון בעצמו אם ה' עובד ה'
 במדך ובחי' מלחמה עמו' כו' צריך' ועשה טוב כגון בעבודת ה' התפלה ב'יונה וכו' וכן בענין
 ברכת המזון וכו' ברכת הכהן והמלכות ב'יונה וא"ל לומר כוונת המלות לשמן וכן בענין מסק
 הסורה ללמוד תורה הרבה יותר מחפלו ורצו לפי ענינו וינייתו ע"י מלחמה ע"י נפשו וכו'
 וכן בשאר מלות ובפרט בדבר שבממון כמו בעבודת הלדק' וכחאי גוונא ואפי' בבחי' סר מרע
 יכול כל אדם משכיל למלא נפשו שאינו סר לגמרי מהרע בכל מכל וכל במקום שצריך למלחמה
 ע"ימה וכו' וכן בענין לקדש עצמו במותר לו שהוא מדאורייתא כ"ס קדושים תהיו וכו' והתקדשת
 וכו' וגם כי דברי סופרים חמורים מדברי תורה וכו' אלא שכל אלו וכוונת בן הן מעוות שאלו דש
 במקביו גם נעשו כהיתר מחמרים שערב וסנה וכו' אבל באמת אם הוא יודע שער ומחזיק ביושר
 ה' וקדשת אלקים יתפך גדול עונו מנשוא ואשמתו גדולה בכפלי כפלים מלאמת קל שבקלים מיושבי
 קרנות הרחוקים מה' ותורתו ואין אשמתו גדולה כ"כ במה שאינם כובשים את יארם וכו' כאשמת כל
 הקרב הקרב אל ה' ולא תורתו ועבודתו כשארז"ל גבי אחר שידע בכבודו וכו' ולכן ארז"ל על עמי
 הארץ שזרנות נעשו להם כסגנות (פרק למד) (שמ"ב) הנה אף אם כשיאריך הרבה להפמית
 בעניינים ה"ל כשמה וסתים להיות בנמיכת רוח ולב נשבר יבא לירי מלכו' גדולה לא יחיש יאף
 שפנצות הוא מלך קליפת נגה ולא מלך הקדושה כי בלד הקדושה כתיב עוז ומדות במק"י ואין
 הסכינה שורה אלא מתוך שמחה וכן לדבר הלכה וכו' ולכן כתב הארז"ל שאפי' דלגת העונות אינה
 ראויה כ"ס בצמח היודיו ולא בצמח התפלה ות"ס שלריכין להיות בצמח שמד הקדושה דייקא
 אעפ"כ אם העונות היא ממילא דשמיא הוא מבחי' טוב שבנגה והרי כך הוא המדה לאכס"ל לטע"ה
 במינה ודונתה כמארז"ל מינה וביה אבא לשדי ביה נרגא ופגע בו כיולא בו וע"י נאמר בכל בלב
 י"ה

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

יפה מותר ויתרון הוא השמחה שהוא אחר המצב אך באמת אין לז נשבר ומרירות הנפש על ריחוק מאור פני ה' והתלבשותה בסמ"א נקראים בשם עצבות כלל בלשון הקודש כי עצבות הוא שגבו מטומטם כלכן ואין חיות בלבו לכל מרירות ולז נשבר אדרבה הרי יש חיות בלבו להתפעל ולתמרמר רק שהוא חיות מבחי גבורות קדושות והשמחה מבחי חסידים כי הלב כלול משתיכן והנה לעתים לרד לעורר בחי גבורות הקדושות כדי לרמתיק הדינים שהם בחי נפש ההבחיית ויהי"ר בשגלוג חי על האדם כי אין הדינין נמתקין אלא בשרשן ולכן ארז"ל לעולם ירבה אדם יל ט על יתה"ר ויניין בכל עת שרואה נפשו שלרד לכן אך שמה הכושר שהוא שמה המיוחדת ורואיה לכך לרוב בני אדם הוא בשמה שהוא טעם בנאיו הכי ממילי דעלמא או כך בלי שום סיבה אזי הוא שמה הכושר לכפך בעצב להיות ממארי דמושבנא הני"ל ולקיים מארז"ל לעולם ירניין וכו' כני"ל וזהו יפטר מהעצבות שממילי דעלמא ואס"כ יבא לידי שמחה אמתיית דהיינו שזאת יסוב אל לבו לנחמו בכפלים לאמר ללבו חמה הוא כן בני ככה שהי רחוק מאד מכשיות נחלית ומבוקן ומתועב וכו' אך כל זה הוא חני נבדי הוא הנוף עם נפש החיות שבו לכל מקום יש קצרי חלק ה' ממנו שיטנו חלי כקל שבקלים שהוא נפש הלהיית עם ילין אלקות ממנו המלוכב בה להחיותה וכו' פ"ט שמבאר בזה ארז"ל שמי"י יחמורר ברהמים גדולים על נפש האלקות שהיא בגלות גדול כל כך וכו' ויסיב אל לבו למה עשה ה' ככה לקוריד חלק מחורו ית' הממלא וסובב כל עולמין וכו' והלבישו במשכא דחיות ופסה ברוחה אין זה כ"א ירידה זו הוא לורך עליה וישתדל כל ימיו לסו"הא מג ומה ולביות כל ימיו בתשובה ומשגיט ונמצד את ה' בשמחה וכו' עיין פנים ועי"י שיהיה גופו ונצוה ונמלא בנניו רק שמהתו חבי' שמחה הנפש לבדה עי"י בנקל לו לקיים מלות ואהבה לרד כמודך לכל נפש מישאל למדול ועד קטן וכו' עיין פנים מה שמבאר בזה ובניין משארז"ל במי שרואה בחיורו שהוא מלאה לשכא איתו היינו דייקא חס בדר קיים בו מלות כוכה תוכיה ולא שז מחפשו וגם זה מלאה לשנאותו מלד ברע שבו וגם לאכזב אותו מנד הסוב כגנוז בו שהוא ני"ץ אלקות שבתוכו כמחיה נפשו ההליתית וכו' מור זאת חביה במהת הנפש האמתיית ובפרט כשרו"ה נפשו נפתח מוומנים שלרד לזכרה ולהאיר בשמחה לבב אזי יעמיק מחשבתו וילייר שכלו וצניחו ענין יחודו ית' ואיך שהוא ממלא כל ענמין וכו' וכולה קמיה כלל חשב וכו' לבדו הוא צליונים ותחמונים ממנו כמו שהיה לבדו קודם שבה ימי בראשית וכו' (פ"ט ביאור ענין זה העמון) וכשיעמיק בזה הרבה ישמה לבו ותגל נפשו וכו' מנד במנה זו כי רבה היא כי היא קרבת מקום ממנו וזה כל אדם ותכלית בריאתו וצריאת כל העולמות עליונים ותחתונים להיות לו ית' כביכול דירה זו בתחתונים וכו' והנה כמה גדוה שמחה בדין ושלל אנשים בזהקרבנות למלך אשר ודם המתאכסן ודר נהו עמו צניחו וק"ו נאין קך נקרבנה ודירת מלך המלכים בקציה וכדכתיב כי מי הוא זה ערב את לבו לנשח אלי נאום ה' ועי"י תקנו ליהן שנה והודאה לשמו ית' בכל בוקר ולומר אשרינו מה טוב חלקנו וכו' ומה יפה ירובחנו כלומר כמו שהאדם שם ושמה בירושלם שפלה לו הון עתק שלא עמל בו כן ויתר מכן לאין קץ יש לנו נבמות על ירושתנו שגרינו אבותינו הוא יחוד ה' האמתי אשר אפי' בארץ מתרח אין עוד מלבדו וזו הוא דירתו בתחתונים וכו' וכשיהיה לבו שם שמה בתחתונה ביחוד ה' במבנית בשמחה וכו' צנחי' ולדיק באמונתו יחיה יחי' דייקא וכו' יוכה עי"י לקיים כלבתרג' מלות צבלימות במארז"ל זה הנזקיק והעמידן על אחת ולדיק באמונתו יחיה וכו' עיין פנים עוד זאת ישמה בצבליים בשמחה ה' וגוד נחם רוח לפני ית' באמונה זו דלמכיה כפי"א ממנו שמה חסוכה לגבוי וכו' ואין בשמה לפני ית' כלורה ושמה ביתרון אור בהל מן השך דייקא ו"ש ישמה ישראל צמסיו פי' שכל מי שהוא מורע ישראל יש לו לשמו בשמחה ה' אשר שם ושמה בדירתו בתחתונים שהם בחי עשייה גבמיית ממנו ו"ש צמסיו לשון רבים שהוא עה"ז הנשמי המלא קליפות וסמ"א שנק' רשת רבים וטורי דפירודא ולאחכפכן לנכורא ונעשין רשות היחיד ליחודו ית' יתבדך באמונה זו והנה מהרר צרמ"ק חין להקצ"ה צמולמו משכן ומכון לשבתו הוא יחודו ית' יתבדך חלל ד' אמות של הלכה וכו' ולכן יסוב האדם אל לבו כי מהיות קטן שכלו ושורש נשמתו מהכיל להיות מורכב וטשכן ליחודו ית' באמת לאמתו כמו בלבות והנביאים בק' הי לזאת אעשה לו משכן ומכון לשבתו הוא הטבק בתלמוד תורה כפי הפלאי כל נקביעות ממים ביום וציליה וכו' וזהו ישמה לבו ויגיל ויתן כדולה על חלקו בשמחה ובטוב לבב על שזכה להיות אישיפויקן לגבורה בכל עת שעוסק באורה וגם שר היום כולו בטובק צמ"א יכי מכן לשבתו ית' בנתינת הלקדק שהוא ממדות הקצ"ה מה ה' ה' רוח וכו' בחי' חפד דרועא ימינא וכו' ומלבד זה בשעת בחורו והפלה מלה לה' כל מה האכל ובהת והשתדל בצרכי גופו וכו' (עיין פנים שרק לא לבד נל) .

בשארם

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סה

(שער) כעצמם עומק בצורה הזו נשתנה שהיא נפשו האלהית עם שני לבושים הפנימיים לברם שהם
 כח הדיבור ומחשבה נכללות בצור ה' א"ס ב"ה ומיוחדות בו ביותר נצטרך והוא הרצף השכינה על
 נפשו האלהית וכו' אך כרי להשתקף אור מהצד השכינה על גופי ונפשי הבחיית שהיא החיות
 המלוכנת בגופו מעט נרדף לקיים מלוות מעשיות הנגשים ע"י הנוק מעט שזו כח הנוק מעט שבנשיה
 זו נכלל בצור ה' ויצאנו מיוחד בו בשר נצור וכו' ואזי גם כח נפש החיות שבגופי מעט שנקליט
 נבא מהתקף מעט לטיב ונכלל מעט בקדושה כיפא האלהית מעט וכו' עיין פנים . וגם בתלמוד חזרה
 וק"ס ותפלה אף שאינם בעשייה בעשיית מעט וכו' מכל מקום עקירת שפתו היה מעשה כי א"ל ליה
 האלהית לבטא בשפתים ופה ולשון וכו' כ"ל ע"י נפש החיות הנשנית העליבט באיברי הנוק מעט
 וכל מה שצדק נבא גדול יותר ה' מכנים ותלבים ית' כוח נפשו החיות בריבוי אלו ח"ס
 כל מעשיות האחרות וכו' ע"ש החקיקות בפלגים שנגעין עיניו ישפטיה זה היה כלל בו נח הבחייה
 דירידה הנשמה ממקורה העליון לעצמו הנשני וענין עם שנקבא בציבור תצאיה להיות דרשו
 בתחומים וכו' וענין מה שאמר שפלה או שר צרכה כלל כוונה כנוק ב"ל נשמה וענין חיבת
 הכוונה בתלום מעשיות כדי לרדקה בו ית' וההפך שיש בין מי שזוכה לרדף את ה' ויחזקו בנרדפו
 ית' ויהוליד מביתו יראה וראה וכו' ובכוונה זו לומר ומקיים המעשיות וכו' ובין מי שדעו קצת
 ועוד את ה' רק בזה שזוכר ומעורר את האהבה ויראה המעשיות המוסדות בלבו ומעליף מההגשם
 והסתור חל הגילוי וכו' ובזה זה ה' מרוב נבשה סב ולומר ומתפיל וכו' גיין תפלה הנדקקים
 על המלאכים וענין בו ענין העליון ושם נדקקים שם בבחי' מרכבה אלו ית' וכו' וענין שערך של
 לשמה בל לשמה וכו' (פירק להלו לו לח נשמה) . (שער) אף שהיראה היא שורש לשר מעט והיראה
 לנשמה סב אפ"כ לא די לגור האהבה לברה ליעשה טוב ולפזות נרדף לעורר תפלה הירא' העשיות
 המסותרות בלב כל ישראל וכו' שרצה בהתנלות לבי או מתי עכ"ל דיינו להצניח בתחבטו עכ"ל
 עדות א"ס ב"ה ומלכות א"ס הוא מלכות כל העולמים עליונים ותחתונים יאירו תפלה כל עלמין וסוד
 כל עלמין וכו' ומתי עליונים ותחתונים ומיוחד מלכותו על עמי ישראל בכלל ובלוי נפיש . כי יחב
 אדם לומר בשבילי נברא העולם ואזי גם הוא מקבל עליו מלכותו להיות מלך עליו ולעבדו ולעשות רצונו
 בכל מיני עבודת עבד וזה ה' נבא עליו וכו' ומביט עליו ובוחן כליות ולב א"ס עבדו
 כראוי ועי' נרדף לעבוד לפניו בצורה וביראה כעומד לפני המלך ויעניק בתחבטו זו ויחיד בזה כפי
 יכולת השגת מיתו ומחשבתו וכפי הפני' שלו לפני עסק החזרה או התורה כחו לפני לבישת סליח ותפילין
 וגם יתבונן אף שרור א"ס ב"ה סב כל עלמין וממלא כל עלמין הוא רצון העליון הוא מלכות
 באותיות ומחשבת התורה או בליות ותפילין אלו ובקריאתו או בלבישתו היא ממשיך אורו ית' עליו דיינו
 על חלק אלוך ממעל שערך גופי ליכלל וליכנס בצורו ית' וכו' עיין פנים ואזי אף א"ס בכל זאת לא
 תפיל עליו אימה ופחד בהתנלות לכו מכל מקום מאחר שתקבל עליו עול מלכות שייס ומתקדף עליו
 יראתו ית' בהתנלות מחשבתו ורעונו שבתו נדאח בשם עזרה שלימה ככל עבודת העבד לאורו ולמלא . מחשכ
 זו ומחמת המיחב היראה שבתו נדאח בשם עזרה שלימה ככל עבודת העבד לאורו ולמלא . מחשכ
 א"ס לומר ומקיים המצוה בהצדקה לברה כדי לרדקה בו ע"י תורתו ומצותיו אינה נ"ל בשם כבודת העבד
 והחזרה אחרת ועבדתם את ה' אלקיכם וכו' ואזי תעבדו וכו' והנה אף מי שגם במוצו ומחשבתו
 אינו מרגיש שום יראה וכושה מפני פחיתות ערך נפשו וכו' אפ"כ מאחר שמתבונן בעבודתו כדי לברר
 את המלך הרי זו עבודה גמורה . כי היראה והעבודה נחשבות לשתי מצות בתנן חר"ל ואינם מעבדות
 זו את זו ועוד שבתת מקיים גם מצוה יראה כמה שמתקדף היראה בתחבטו כי בשעה ורנא זו עכ"ל
 מורא שמים עליו כמורא בשר ודם וכו' עיין פנים והנה חר"ל לעולם אל יציא אדם עצמו מן הכלל
 לכן יתבונן לייחד ולרדקה בו ית' מקור נפשו האלהית ומקור נפשות כל ישראל שהיא רוח פיו יתבדך
 הא"ל בשם שכינה על שם שטוכת ומחלש תוך כל עלמין להסיות ולקיימן ויחיד היא התשפחה בו כח
 הדיבור הוה שזכר ב"ה או כח המעשה הזה לפשות מצוה זו ויחד זה הוא ע"י המעשה אור א"ס
 ב"ה למשם ע"י עסק החזרה והתורה שהיא מלכות בהן ויתבונן להשתקף אורו ית' על מקור נפשו ומפשות
 כל ישראל לייחד וכו' וזה פ"י לשם יחוד קוב"ה וכו' והיחוד העליון נבשה בהתחבטו לרדף ע"י
 יחוד נפש האלהית והתכללותה בצור ה' המלוכנת בחזרה ומצות שעות כן וכו' ויחוד נפשו יתכללותה
 בצור ה' להיות לאחדים בזה הפך כל אדם מישראל בהתחבטו לאמחו לגמרי בכל לב ובכל נפש מההצד הבחיית
 המסותרת בלב כל ישראל לרדקה ב"ה ולא ליפיר ולהיות נכרי ונכלל ח"ו מיתדו ואחרות ית' בשם
 אופן אפי' נבש"כ מעט ועסק החזרה ומצות והתפלה הוא ב"כ עיין מע"ל מעט כחו בלילה מן הנוק
 במלאת שבשים שנה שאינם מהרפת בנרדפי הנוק אלא מחשבתו מיוחדת ומלוכנת באימות היראה והתפלה
 שהו רדף ה' ומתשבתו ית' והי' לאחדים מעט וכו' וזה שנקטו בתחלת ברכת השחר קורא חפלה

אלקי

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

אלקי נשמה וכו' ואתה נפחת בי ואתה עתיד ליטלה ממני וכו' כלומר מאחר שאהפ נפחת בי ואתה עתיד ליטלה ממני לכן מעתה אני מוסיפה ומחזירה לך לייסרה באחרונה וכו"ס אלך ר' נפשי אשא והינין ע"י הפקדונות מהשכתי במשכנך ודיבורי דבינך בלחותי החורה והתפלה ובפרט בלמירת לנכח כמו ברוך אתה וכוהא גוונא והנה בהכנה זו של מסירת נפשו יחסיל ברכת השחר ברוך אתה וכו' וכן בהכנה זו יחסיל ללמוד שיפור קבוע מיד אחר התפלה. וכן חלוצה היום קודם שיתחיל ללמוד זריכה נכונה זו לפחות כוודע שיעקר הכנה לשמה לעבד הוא בתחלת הלימוד צדיניים וכמו בגס וספר חוריה שזריכין לשמה לעבד ודיו שיאמר בתחלת הבחינה הריני כוחב לשם קדושת ס"ת או לשמו ולשמה וכו' . ובשנומד שעות הרבה רעופות יש לו להתבונן בהכנה זו הנ"ל בכל שעה ושעה עכ"פ. כי בכל שעה ושעה הוא המשכה אחרת מעונמות עליונים לבחינת התחנות והמשכת החיות ששעה שלפניה חיות למקורה וכו' גם כל התורה ומעש"ט של התחנות. כי בכל שעה שולש צירוף אחר מי"צ צירופי שם הוי"ה נ"ס ב"צ שעות ביום ולירופי שם אדני בלילה כוודע והנה כל מונחו במס"ג לה' ע"י החור והתפלה להעלות יטו"ך חלכות שכתבו למקורו תהא רק כדי לעשות נחת רוח לפני ית' וכו' (ענין פנים פרק מא) : (שמו) מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"א ליראה וארו"ל לבני משה מלחא וספרתא הוא ואיך שימשיך האדם על עצמו יראה תתאה ויראה עילאה וענין אס איין יראה איין חכמה אס איין חכמה איין יראה וכו' וכן בהכנה יש שתי מדריגות אהבה רבה ואהבה עולם. אהבה רבה הוא אהבה בענוגים וכו' וזאה מלמעלה בבחי' תהנה למי שהוא שלם ביראה כוודע על מארו"ל דרכו של אים להורו אחר אהב וכו' וכל מדריגות אהבה משני מדריגות אלו אהבה רבה ואהבה עולם נחלקת לכמה בחי' ומדריגות לאין קץ וכו' וענין אהבה המבותרת בכך נפש משראל בירושה מאבותיו וכו' ואיך להוליא אהבה זאת מהעלם אל הגלוי וכו' ואיך שזריכין לעסוק בחורה ומלח לשמן ע"י מדתו של יעקב אבינו ע"ה שהוא מדת הרחמים למד"ר בעששנח רחמים רבים לפני ה' על כיצד חלקות המחי' נפשו אשר ירד ממקורו וכו' ונחלש במשכא דחויא וכו' ובפרט כשמוכיר על כל מעשיו ודיבוריו ומשכותיו מיום היותו אשר לא טובים המה ומלך אסור ברהמים ברהיטי מוחא כי יעקב חבל נחלתו וכמשל המושך בחבל וכו' והוא סוד גלות השכינה וע"ז נאמר וישב אל ה' וירחמנו לעויר רחמים על שם ה' השוכן אחנו כרכיבי השוכן אחס בחור שומאוחם וכו' ואיך שישוב האדם אל לבו מאמר הכתוב כמים הפנים לפנים כן לב האדם אל האדם וכו'. והנה בס"י אשר נגדונו איין חקר ואיכו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וגודע ריבוי ההיכלות ועולמות עד איין מספר יבכל עולם והיכל רבוא רבבות מלאכי לאין קץ ויכלית וכו' וכולם קמיה כלא ממש חשיבי וכו' וכולם שואלים איך מקום כבודו ועוים מלא כל הארץ כבודו הם ישראל עמו. כי הנים הקב"ה את העליונים ואת הממונים ולא נמר ככולם כ"א בשראל עמו וכו' וקירס אליו בקירוב ויסוד אמתו בהתקשרות הנפש ממש בחי' נשיקין פה לפה לדבר דבר ה' או הלכה ואחרבקות רוחא ברוחא הוא סגנה החורה וידיעת רענו ומכמתו לכולל סד ממש. ונס בבחי' סובב הוא קיום המלות ממשיות ברמ"ט חיצונים דרמ"ט פיקודין הן דרמ"ט איברים ומלכא. ודרך כלל נחלקין לשלש בחי' ימין ושמאל חלוצה שהן סדר דין רחמים חרין דרועין וגופא וכו' (ובפרט מעשה הדקרה והסדר דחסד דרועא ימין וסוד בחי' חיבוק ממש כמ"ס וימינו תחבקי. ועסק החורה דביבור ומשכנת הענין הן בחי' נשיקין ממש כמ"ס יסקין מנשיקות פיהו דהיינו התקשרות דיבור האדם בדבר ה' או הלכה וכן מחשבה במחשבה וכו') וז"ל אשר קדשנו במצותיו כהדר המקדש אשה להיות מיוחדת עמו ביחוד נמור כמ"ס והיו לבשר אחד. ככה ממש ויתר על כן לאין קץ הוא יסוד נפש האלהיית העוסקת בחורה ומלח ונפש החיונית ולבושיה בחור א"ס ב"ה וכו'. וז"ל אשר קדשנו במצותיו שהעלנו למעלה קדש העליון ביה של א' קדשתו של הקב"ה בכבודו ובעצמו וקדושה הוא לשון הדרגה מה שהקב"ה הוא מובדל מהעולמות והוא בחי' סובב כל עלמין מה שאינו יכול להתלבש בן כי ע"י יסוד הנפש והתכליתה בחור א"ס ב"ה הרי הוא במעלה ומדריגת קדושת א"ס ב"ה ממש מאחר שמתחילתו מתחלל בן ית' והיו לאחדים ממש וכו' (ענין פנים) והנה בכל דור ודור וכלל יום טיב אדם לראות עצמו כלול נחן לבו הש"י את עצמו כביכול במ"ס בזה"ק על פסוק ויקמו לי חרומה וכו' וז"ל וחסן לבו ה' אלקימו בזה"ק וכו' כי בחור פניך נחת לבו ה' אלקימו וכו'. וזה איין מונע לבו מדביקות הנפש ביחודו וארו ית' אלא הרצון. שאם איין האדם רוצה כלל ח"ו בדבקה בו וכו'. אבל מיד שרוצה ומקבל וממשיך עליו חלקותיו ית' ואומר ה' אלקימו ה' אהר הרי ממילא נכללת נפשו ביסודו ית' דרוח אייתי רוח ואמשיך רוח וכו'. והנה ידוע ריבוי כמאומים הרבים והנפלאים שהיו עד שנשתלשלו ונבראו העולמות ותכלית כל המאומים הוא כדי לברוא בוק האדם הסומרי והנפלאים למס"א ולהיות יתרון אור מן השחר וכו'. והנה כמים הפנים לפנים וכמו שהקב"ה כביכול הנים ופילק לגד אחד דרך משל את אורי הברזל הבלתי חבליה וגנו והסתירו בכמה מיני יצומים שונים והכל נשכיל אהבה האדם התחמן להעלותו לה' כי אהבה דחשקת הנשר על אמת כמ"ס

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סו

כמה וכמה בפלי כפליים לאין קץ כי ראוי לחדש ג"כ להיות ולעצוב כל אשר לו מנפש ועד בשר ולהפקיד הכל בשביל לדבקה בו ית' דרכיקה וחשוקה וחפציה ולא ית' שום מנוע מצית ומנחוך לא גוף ולא נפש ולא ממון ולא אשה ובנים וכו' (ע"ש ביאור ענין ממלא כל עולמין וסידב כל עולמין וענין ק"ש וברכותיה) והנה כל בחי' ועדיניות אהבה הנ"ל הן מסתרה דיעינא ובחי' כהן איש חסד ונק' כסוף הקדשים מלשון נכסיון נכספת וכו' אך יש עוד אהבה העולה על כולנה כמעלת הזרע על הכסף וכו' (עיין פנים פרק מב מג מד מה מו מז מט נון ועיין גם בפתיחה לשער היחוד והאמונה):

(שמו) כתיב עבדו את ה' בשמחה וכו' וכתיב עבדו את ה' ביראה. אך הענין הוא כי בתחלה לך לבצר הרע שבקרב שזה זוכין רק ע"י יראה ופחד דוקא בחי' שום תשים עליך מלך וכו' וזה בחי' תכלת שבגלית להכלל כולל שלי כולל וכתיב ביה ורלייתם אותו וכו' ולא תתורו וכו' אשר אחת זונים אחרים כי זונה נקראת כשמקבלת שפע תינוג ממשיע אחר וזאת בעלה וע"י בחי' הסכלת שהוא בחי' היראה הנ"ל לא ירצה להיות לו משפיע אחר דהיינו מבחי' כתרין דמסאבותא שזה כמות משפיעים תענוגים וזים שלא לה' המה וזה וזכרתם את כל מצות ה' וכו' כי כל מה שימסעל ביותר במלת ה' יומר ירגיש בנפשו שלא יתא כמו זונה אפי' בדקות הענינים כמו בתחלת היתר וכדומה וכו' וזהו בחי' תכלת וכו' אבל לאח"כ בנבדור רשעים רנה לך להיות שמה ועובד לב אשר ילא מאפ"ל לאור גדול וכו' והעבודה שאח"כ היא רק להוסיף הארת אור אי"ס ד"ה בהנאל"י בתוס' גילוי גדול ביותר וכו' ועבודה זו אינה אלא בשמחה ועובד לב דייקא כי אין עובדים לפני המקום וכו' וזה בחי' חוטי הלגן שבגלית שזה בחי' לובן העליון מקור כל התענוגים וכו' כי אין שם רע כלל כי לא יגורר רע כתיב וע"כ אין שם אלא מדות ה' דייקא וכו' (עיין פנים סידור הרב ז"ל מלאדי שער הליית) (שמה) כל המחשבות והדיבורי' אשר לא לה' המה דהיינו אחרי מה שנמשך האדם בעניני עוה"ז הומומרים במדת רעות ואפי' בדברים המיתרים הנה איתו הכת המאזנה שהוא רוחני ומחשבות ודבורי' שזה בחי' לבושי שמעלבט בו אותו הכת המאזנה תאות היתר שנק' לבושים לואים כ"ש הסירו הבגדים הלוים וכו' וכן לבושי מסאבותא וכו' כולם אינם נפסדים וכלי' צמות האדם שכל רוחני אינו נפסד אלא הולכים ומשועט' אחרי נפש האדם בלאתה מן הגוף ומלביטין אותו מראשה לרגלה כמו שהי' בעורכה בנופה ממנו וחסר"ל עבירה מלפפתו וכו' וכולל עומדים בנפשו במעמדם ממנו מחשב' עומדת בבחי' לבוש פנימי וכו' כמו שהי' בגוף ולכן יכול להיות שהנפש תלך ותשועט בצולם העליון אחר ללאתה מכניף בכל דרכה והילוכה בעוה"ז עד שנדמה לה כאלו הוא בעוה"ז ממנו לתשוב ולעסוק בכל עניני חומרות עוה"ז וזהו הנק' קף הקלע כידוע שהוא ענין מה שמתולל"י מנפש האדם למעלה להוליכ' בחושך אל מקום מדריגתה שהיה בעוה"ז וכו'. והנה לכאורה ישאל זה מאד איך תוכל להתמסך שם אחרי חומרים בלבושים לואים וכו' מאחר שמשגשג ורואה שם בצולם העליון גודל בחי' גילוי אלקות אשר שם וכו' וגם בענין אשר בעוה"ז יש לאדם מה הבחי' וכו' ואפי' אם כבר נמשך בחימיות לגמרי וחטא הרבה ח"ו ויכל לשוב בתשובה שלימה ולהתמסך מרע לעובד גמור בבחי' טובה ישראל עד ה' אלקיך כי ע"י תשובה אמיתית יוכל להיות מן הריחוק הגדול תכלית הקירוב עד שהי' ה' אלקיך ממנו וכו' ולמה אין הענין כן בעוה"ז כי שם אין שום בחירה וכו' ואין תשובה מועיל שם וכו' עיין פנים מה שביאר בזה דברים נפלא' וכו' (שם צפ' התמיד ד"ה וידבר ה' וכו' ועי"ש בד"ה להבין שרשי וכו') (שמה) שמעתי ממורי ע"ה בענין יראה פנימית וחילוניות יראה פנימית הוא יראה בנות וזו הוא יראה שילאה לתפושט מאור אי"ס ב"ה המגושש בחכמה שילאה כוחו מ"ח דכולא קמיה כלל תשוב וע"י ביטול זה הפכה תחי' וכו' ומזה נמשכה ג"כ תשובה וכו' וזהו יוד של שם הוי"ה ב"ה ויראה חילוניות היא דרך מעל כמו היראה ופחד ממלך גדול ומורא שבמי' גדלות מלכותו הוא מבחי' חילוניותו שהוא התפשטות מלכותו על ארצות ומדינות רבות וכו' וזהו הא' אחרונה של שם הוי"ה ב"ה וכו' והנה זאת תורת האדם בעוה"ז ראשית עבודתו לקבל עליו עול מלכותו ית' להמשיך עליו עול ואימת המלך הקב"ה איש איש כפי שכלו ודעתו וכו' וכל קבלה והמשכה זו שהאדם מקבל עליו עול מלכותו ית' וממשיך עליו פחד ואימה וכו' אינה רק בחי' העלאת מ"כ שהיא בחי' אחרונה דליתא אך עיקר היראה היא הבאה עליו אח"כ מלמעלה באחרונה דלעילא דהיינו שתפול עליו מלמעלה אימתה ופחד ה' בלבד וכו' ומעלת ויתרון היראה הזאת הבאה עליו מלמעלה וכו' עיין פנים והוא בחי' אלקות ממנו וכו' והנה אחר שהגיע האדם למעלה ומדריגת יראה זו הבאה מלמעלה וכו' אזי ממילא יעלה ויבא ויגיע לבחי' אהבה רבה הבאה מלמעלה מאלוה וממילא בבחי' מתנה כי דרכי של איש לחזור אחר אשה ולכן נק' מדת יראה זו זה השער לה' וכו' והנה מודעת זאת למבקשי ה' כי לפניהם רבים נפשו רלך

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

רצון למעלה יאמר ה' חסדו ויחיר מליהם אור האהבה ותתלהט נפשם ב'הט ולהב שלהבת הז' לה מאלים וממילא ובהם מלמעלה בבחי' מתנה והוא מלתא דטכיותא אבל לא שכיחא כלל שפול על נפשם אימתם ופחד מלמעלה ומאלים וממילא והסביבה ליה הוא בחי' גלות השכינה שירדה הארצה והשפעתה ונלכדת בלבוש שק הם החינוכים וכו' כ"ש בנז"ק והנה האהבה שהאדם מוליד בנפשו ע"י התבוננות ביה בחי' העלות מ"י ואשערות דלתתא לבחי' אהבה שבה מלמעלה באתערותא דלעילא ממדת חסד ואהב' שבלילות שהוא בחי' אלקות וכו' אך להיות שזו דבר שא"ל בלי קדימת היראה הבהא מלמעלה כי זה השער ל"ה וכו' ודרכי' של איש וכו' כנ"ל ע"כ עשה היעולה ליה הוא להתאבל ולהשקות גמר בנפשו על מניעת והסתלקות היראה ממנו הנק' חורבן ירושלים ירא שלם בסיבת גלות השכינה הוא הארת מדת פחד מלכותו ית' המלוכש בלבוש שק אשר הלכנו בעונותינו בפריקת עול מלכות שמים בביטול מצות עשה ותלמוד תורה כנגד כולם ובהמשך עלינו על דרך ארץ שהוא פחד חילוני פן יחסר לשם ובהאי נווהא שארי יראות חילוניות המסירי' לבב האדם מעבודת קונו וגורמין נפרוק עול תורה ועבודה ויעקב' חבל נרלתו כתיב וכמשל המושך בחבל מלמעלה וכו' שלק ממשכין ומורידין כביכול ג"כ בארץ מדת פחד מלכותו ית' שורש נשמותינו ג"כ לשורש החינוכים וכו' כנ"ל וכנודע והנה כל המעמיק דעתו בזה וכו' יבכה במר נפשו על היותו גרמא בניזקין לאוריד הארת כבוד מלכותו ית' בבחי' גלות וכו' ולא די בלעז ואינית בלב כ"ל להראות אבלות בפועל ממנו ולהפיר מסוה הכיסא ולהחלוקת אגודות או אפי' ביחידות ולישב על הארץ ולהתאבל על חורבן ירושלים ויעשו כסדר תיקון חלות הנדפס בסידורים (והזמן המובחר הוא בחלות האמת דייקא וכו' ומי שאינו יכול להקדים לזו תחלת זמנה מתחלת האשמורה החיכונה וסוף זמנה נמשך עד אור היום) והנה מאחר שמתאבל על מניעת והסתלקות היראה מעלה עליו הקב"ה כאלו וכו' ולזה ח"ו מניעת' מונעת מלחול ומלשרות על נפשו בחי' אהבה הבהא מלמעלה מאלים שאינה בבחי' גלות כמי היראה וכו' ולקיים בו מארז"ל כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה וכו' (שם כהנער התיקון חלות) : (שנ) הענין שאמר הלל אם אני כאן הכול כאן וכו' הוא ע"כ שאמר החכם יהא בענין מקום מלא מבני אדם כאלו הוא ריקס ולבא לידי מעלה זו הוא בבחי' התפשטות הנשמות עד שבהאמנם שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו לא ימצא מקום לעצמו כי השי"ת מקום של עולם וזהו שאמר הכתוב בצעלת החכמה והבינה שסם הדביקות כמארז"ל שאין השכינה שורה אלא על חכם ונבון ולא ימצאו החכמה והבינה מקום למליאותם מחמת קדושת א"ס השריי בהם ע"כ אמר הכתוב והחכמה מאין סמאל ואיזה מקום בינה וכשארם מתעלה נשמתו בבחי' החכמה והבינה או לא ימצא לעצמו מקום וכיון שרואה עצמו כאלו אינו כל שכן שאר בני אדם . והוא שאמר הלל אם אני כאן היינו כל זמן שאינו מניע להתפשטות הנשמות ואני רואה א"ע כאן או כאלו אני רואה את הכול כאן היינו הקיבץ הגדול של הרבה בני אדם והוא סיבת מניעת כוונת היחוד אמתה בהשי"ת אבל כי אין אני רואה א"ע כל שכן שאינו רואה את האחרים ע"כ אמר אם אין אני כאן מי כאן וזהו היראה אמתיית שהוא קדושת המלאכים האומרי' מלא כל הארץ כבודו שאין מוצאים להם מקום מפחד ה' ומסדר גלוט וחו שאמר יעקב אכן יש ה' במקום הזה וכיון שכבודו ית' מנאל את המקום לא מלאתי מקום לעצמי וז"ש ואנכי לא ידעתי כי לא ידעתי מקום מליאות אכני ע"כ אמר אין זה כ"ל בית אלקים ר"ל בית אלקים מבני מלא מלא מקום לנשמות כלל וכו' (פנים יפות פ' ויאל) (שנא) מבואר בכתבים כי יש בצעלת הדביקות בהשי"ת קטנות וגדלות וכן כשעולה מעולם לעולם כמארז"ל גדיקים אין להם מנוחה שאמר ילכו מחיל אל חיל וכו' חוזרים לקטנות והוא נק' קטנות שני עד שיבאו לגדלות שני ובכל עת שהוא בקטנות ארץ שהוא בקטנות שני שהוא גדול מגדלות ראשון מכל מקום לרד שמיים גדולה ובעתהון ואמרי' גדולה כ"ש נשמו בה' עדי עד וכו' (פרשת וישלח) : (שנב) כתוב בחזקת הלבוש בשם אחד מהחסידים שהי' הולך בימים ולא החיירה מפני החיות . ואמר בזה אני מבראי לירא מולתו וכ"ה לי לא אירא וכו' וז"ש העבר חרפתי אשר יערתני כי משפטיך עוצים שהוא חרפה לפני השי"ת לירא מולתו כי אין רשות להזיק בלתי רשות הכבוד ואם משפטו בן מהשי"ת הוא טובה אליו ואך יברח מפניו ומה שכן משה מפני הגשם עיין פנים (פ' שמות) : (שנב) יראה מתאם שהיא יראה העונש הוא מזה כשאר מלות עשה של תורה ויראה עילאה נבין דליתו רב ושלמי וכו' ולא קבלת שכר שלא יאה בעובד ע"מ לקבל פרס ע"י נאמר מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"ל ליראה בלי כוונת שכר וכו' והנה העובד ה' נאמרת העונש אינו בשלימות כי נק' עובד א"ע שלא יגיע אליו העונש אלא הסיקר הוא האמונה שמאמין בהשי"ת במתן שכר טוב לעושי רצונו ועונש לעוברי רצונו והיינו דכתיב ויראו העם את ה' ויראתו המון העם

סיב

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סו

היה אז כהן יראה העונש ע"י שרלו הכסים שנתנו במלכות מלכים וקבלת השכר שרלו בישראל ח"ס ויחמינו בה' שמענו היראה הזאת הוא בשביל האמונה בהשי"ת כ"ל (פ' בשלח) • (שנל) הפרש גדול בין עול מלכות שמים ולהבדיל עול שיטבדים אחרים שכל שיטבד כל מה שחכד העבודה ילאה האדם מכסוף את העול אבל בעול מלכות שמים נהפוך הוא שכל מה שיכבד העבודה לקבל על עצמו עול מ"ס יותר נקל הוא על האדם כשאר"ל שהקב"ה נושא את נשואיו שנאמר רוכב שמים בעזריך וכל מה שמקבל עליו עול בקדושה הפול הזה הוא מפלגו ומנשא אותו וז"ל ברוך ה' יוס יוס יעמוס לנו שכל יוס יוס הוא נושא אותו יותר ואמר הטעם האל יסועמינו סלה וכו' כ"ס כי תרכבו וכו' מרכבותיך יסועה שהמרכבה נושאת ונישאת על ירך וכו' (פ' יתרו) : (שנה) האדם מורכב מגוף וגשם רוח וגשמה וז"ל לקרב לשרשו העליון שהוא אלהות האמת כ"ל בהתמחד אדם כל הבחינות אל שורש גשמתו וזה יוכל להתקרב להעלות אשה ריה נוחה לה ידוע ל"ה ולא עוד שדרך להתאחד עם כל ישראל כדי שיוכל להדביק נשמתו בשורשה שהיא כנסת ישראל וז"ל אם אין אני לי מי לי וכשנתי לעמי מה אני וכו' (פ' ויקרא) : (שנ) מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו כי אפי' לאחר שעלה בהר ה' לר"ה והירות יותר שיסתר עומד על מקומו וכו' שיהי מלינו בישראל שחמור נעשה ונשמע ועלו למעלה גדולה לשמוע מפי הקב"ה פנים בפנים אפי' הכי לא נתקיים עמידתם ונפלו ממדריגה עליונה ואמרו למטה ע"ה הרב אתה ושמע כמו שזכרנו מרע"ה ע"ז וכו' (עין פנים עוד פ' בהקות) • (שנ) מן צר ודם כשסוף רגיל עמו נתמעט הפחד והיראה ממנו בכל עת מחמת טבע הרגיל בו אבל בדביקות הסי' מתחדש בכל עת בדביקותו, אור הגנוז וכו' ונק' נק' הדרם מהלך וכו' כי הולך בכל פנים ממעלה נמעלה וממדריגה למדריגה ובכל מעלה שיעלה יתחדש אור נשמתו להכניע ולירא מפניו ית' יראה הרוממות כפי המדריגה שיעלה בה וכו' (שס) • (שנה) השביעה והענב הם שני הפכים כענין הללחת העומר וכו' יס בו ענב ולא ימאס בו נעולם הכל אין בו שביעה כדכתיב אויב כסף לא ישבע כסף ופירות משמנים ומתוקים יס בהם מעלת השביעה אבל כששבע מהם נמאסים בעיניו כ"ס ונפש שבעה חבים נופת אבל בתורה ומצוה יס בהם שביעה ועונג בנחי' יסבעו ויתענגו משובך וכל מה ששבע יותר מתורה ומלות טובול בהם כהשיבות ואלהה וז"ל הנחמדים מזהב ופשו רב דהיינו הענב בזה יס יותר מכל הון ואף שהם מתוקים מרבה ונופת לופים והיינו שנמלא בהם שביעה כי בתורה ומלות יס בהם שביעה וענב ימדו ית' (פ' ואתחנן) (שנ) כשלאדם זוכה לראות בעין שכלו שהוא אפס והיו מוחלט בלשר שכל כחותיו ודיבוריו ועשייתיו הכל כה רבוצה ית' ומרגיש שמבטלו ית' אין לו שום חיות לעשות קטנה או גדולה ונותן אל לבו לדבק בשרשו העליון ולדבק בתורה וכו' ומשם יוכל לילך לגבוה מעל גבוה וכו' וזהו גול על ה' דרך ונטה עליו גורם ע"ז להסתכל מעילת לתתא וזהו שיהי ב' לגודל תמיד היינו כמו שמעורר מתחת לעילת כמו כן מעילת לתתא לבא לקראתו ג"כ וכו' (דברי שמואל פ' וירא) : (שס) לריך האדם להכין עצמו שיוכל לקבל הארה עליונה ובאמת סף שכל אחד אומר יאמר שיש לו רצון לעבודת הבורא כמו שאמר רלוינו לעשות רלוק אבל הפירוש ע"ד שאמר המגיד ז"ל רבש"ע תן לי רצון לעבודה האמתית כי רלוינו לעשות רלוק היינו ע"ד כי נכספת היינו רק הסתדה הוא אבל הרצון האמת אין בנו ולא מסייע לו הבורא ית' וכו' (פ' וישלח) (שס) בלחמת הוא פלא גדול שיעלת כל העולות ב"ה ימלאם בנו בטפה פרוחה ומשרה שכיתו בנו ופ"ה המלאכים שואלים איה מקום כבודו רק הבלחמת הוא מחמת שכלל מקור נשמותינו הוא מדובק בשמו הגדול ית' וכשלאנחנו הולכים וממנעטים עצמנו מענייני עוה"ז מכה התעוררות הבורא ית' ונעשה קדוש ע"ד אם אדם מקדש עצמו מנמטה מקדשין אותו מלמעלה היינו כי חיות קדוש מרמז על שם פרישה • ואם פורש אדם עצמו מענייני עוה"ז אזי כביכול השי"ת פורש עצמו מאורו הגדול וממלאם בנו ונעשה משתי קדושות הללו אור האמנטי מושפע בנו מאתו ית' קדים בשמי מרומא עילתה בית שכינתיה הכן מקור נשמותינו קדים על ארעה עודד גבורתיה היינו פרישתנו וע"ז קדים בעלם עלמייא וכו' נמלא מכה הפרישות נעשה קדוש בקדושה עילתה וכו' (פ' מקן ובפסרת חנוכה) : (שס) יוכל האדם לזכך א"ע להיות במדריגה גבוה ממלאכים עליונים כי כולם מקבלים השפע חיות ע"י ר"ת ותפלה היואלים מפה האדם בקדושה ובטהרה וכו' כי הדיבורים היואלים מן האדם בדחילו ורמימו המה נותנין חיות ושפע קדושה לכל העולמות (פ' ויגש) • (שנ) כשבא לאדם התעוררות קדושה ויראה אזי תיכף יראה שיואל מחשבתו הטובה אל הפועל והוא הדוגמא כשמכה בצרל על אכן להוציא ניעולות אש ובאם שאין מחבר תיכף הדבר הך שמקבל הניעולות אזי כל יגיעותיו לריה כי התשיף עיניו ואינם כמו כן הדיבורים הקשים בצרל היואלים מפי השמיעה תוכחה ומומר ונכבדו

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

לכל השומע ומזלל הנילוות האש אינם מועילים רק אם תיכף מחברים ללב בשר שיטמע ועושה לאט לאט יום אחר יום להיות הולך וגדול בתורה וביראת שמים וכו' (פ' ויחי) : [שם] האדם מלך גופו שהוא חומרי יש אללו חלק מפטרל דמותו ר"ל ומלך חלקי ממעל הוא מד-בן בחיים נמלא בשאדם מוסר עליו לשמים בלחמם ובחמיה מפסק ממנו חלק סערת דמותו ועלה יעלה להמחיה חיים כולו וזכו ואתם הדבקים ב' חלקיכם חיים כילכם היינו לא כמקדש שאינו כול חי מפני שבדק גם בסטרא דמותו ר"ל אבל כשידבק ב' שהיא כונו חי כמו כן יוכל האדם לחיות וכל זה ב' לאדם מכה היום היינו בשלל מכונה בשם יום וכו' (פ' נשא) . (שם) כשאדם עומד ופניו למורה העולם ב' יד ימנו נגד דרום ושמאלו לאפ' כן באדם כשמתחיל לזרוח שכלו המכונה לשמש יוכל לייך אל רום המעלות המכונה בדרום והוא יד ימין וגובר עליו נשמתו ויחיש וימחר למשוח עשייה לשמה משא"כ כשכולך וסובב אל לפון הוא שמאל בשמותי עוה"ז וכו' . והנה לאו כל אדם יוכל לייך תיכף לימין וזאת מנה היעולה לכל הפחות עיניך לנוכה יביטו כי כמו שאדם אם ב' בפני חבירו ב' ימין שלו נגד שמאל חבירו והסיפק בהיפק כמו כן לנכח השי"ת אף שאלו אינו שיך שמאל חלילה רק לפי הכנה האדם שהוא עדיין סובב אל לפון יראה במין שכלו שלכל הפחות נעסלו להשי"ת בשמאלו כדי שיהיה ימין של השי"ת לשמאלו לסייעתו כמו שמליו במזוזה שדרך ביאתו המזוזה היא לימין ודרך לאתי היינו בחי' כי תלך למלחמה לרץ להיכן עלמו למלחמה וכו' או המזוזה בשמאלו לסייע אותו וז"ש שיהיה ה' לנגדי תמיד לכל הפחות כי מימיני כל אמוע היינו כי בודאי אם אני במדרגה גדולה שיהא מימיני בודאי כל אמוע לעולם וכו' (פ' קרח) :

(שם) מה שפיקר תיקון הנשמה ומהרהר הוא ע"י מסירת נפש ודביקות אמתה בנשיית וכו' עיין דביקות אות יז (שם) התחלת עבודת ישראל לרץ להיות ביראה ואחר היראה יבא לבחי' האבה וזוהו נק' קצוות כי לא האבה ויראה הם אללו שני הפכים ואח"כ יבא לבחי' יראה עילאה אשר הם האבה כלול ביראה ועוד ה' באבה ויראה בשלימות ונעשה אללו שלום בין שני המדות ומשמש עמהם כלהו וכו' וכשאלם עוד כך בהדרגה עד שכל ליראה עילאה הוא בבחי' וסגור אות יוסף וכו' (מבשר נדק פ' תולדות) : (שם) אף שיראה בנשיית ב' אדם שיותר מוב לעבוד אותו ית' באבה ובתכלכות גדול יותר מביראה אך מחמת גודל האבה יוכל האדם לבא לביטול ממילאות מחמת הדביקות בהבורא ית"ש ויהיה חיותו נכלל בשרשו ולכן לרץ האדם לעבוד אותו ית' בשני המדרגות ביראה ובאבה ולא לא יבא לביטול ממילאות ממס כי היראה יכנה לאבה וזו וסחיות רחל ושבו היינו מה שיש להאדם חיות בזה העולם ואינו נכלל בשרשו ע"י הדביקות בהבורא ית' הוא רחל ושבו היינו רחל באבה ושבו ביראה וזכו קיומו של החיות בזה העולם וכו' (פ' וישב) . (שם) בשם הרב המגיד וכו' מזה יחיל מילל ז"ל ע"פ אנכי עומד בין ה' וביניכם ר"ל מה שמונת האדם בנשיית המלות או במשקו בתורה בשבילו ולא למען כבוד ה' לבדו וזכו אנכי פירוש שכוונתי למענו עימד בין ה' וביניכם היינו שזה מסך מבדיל בין ה' ובינים עד כאן דברי קדשו ולכן לרץ האדם בכל עשיותיו לרקק היטב שיהיה רק למען כבוד ה' וכו' [שם] :

(שם) ארו"ל אם פגע בך מנוול זה וכו' ואם לאו יזכור לו יום המיתה ומדקדקים העולם כיון דזכירת יום המיתה יותר מזיל יזכיר לו תיכף רק האמת עיקר היראה לרץ להיות מגודל רוממותו ית' וז"ש יראו את ה' קדושו היינו ליראה מהפס הויה ב' שמרומו ב' גודל רוממותו ית' שהוא ה' הוה ויהיה ואדון כל רק אם אין לו עיני שכל שיוכל להנלל ביראה עילאה אזי יזכיר לו יום המיתה שהוא יראת העושה וכו' (פ' יתר וצ"ח פ' ויקרא) . (שם) כשאדם רואה לדבק ולקשר עלמו להשי"ת לרץ תחלה לשבר ולבטל כח הגשמי וכל מה שמדבק בו ית' יודע ומבין גדולת השי"ת ושתלות עלמו ויודע שעדיין לא הסתיל כלל בעבודתו ית' ולא לרץ לשבר כח הגשמי יותר מבתחלה מפני שעכשיו הוא מכיר יותר גדולתו ית' וזכירת כח הגשמי הוא בחי' מיתה כי לרץ להיות נראה בעיניו כמסולק מן העוה"ז וז"ש אחרי מות שני בני אהרן דהיינו שכר שברו כח הגשמי כדי לקרב אל ה' בקרבנם לפני ה' דהיינו מה שסם יותר קרובים להשי"ת וימותו לריבין להיות פתח שנית בבחי' מיתה וזכירת כח הגשמי כנ"ל (פ' תרומה ופ' אהרי) . (שם) מי שמוסק בעבודת ה' באמת נק' הולך שסולך ממדרגה למדרגה אבל מי שמוסק גם בהבלי עוה"ז אעפ"י שצוה ג"כ לפעמים אינם עובדל לשמים אעפ"כ קשה לו להלך ממדרגה למדרגה יותר גדולה כי נופל בכל עת מסקו בעוה"ז ולרץ פתח שנית לחזיר לאיתנו זה נק' סובב כמו איזה דבר שסובב וחוזר בכל פעם למקומו הראשון כן זה בכל עת עומד על מדרגה הראשונה וז"ש הולך אל דרום בחי' חכמה ועבודת ה' ע"ד הויה להחכים ידריס וסובב אל לפון בחי' עשירות ועסק עוה"ז אך האדם העובד בלחמ

הוא

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סח

הוא רבוק ביראת ה' גם בטעמו בענייני נשמיות זה ב' מוסדות משכנות זכר וכו' (פ' תלום ועין החתוקות אות לה מענין המשל של מי שטולה בזה ובאמלע הכר לריך לעמוד לפוש כי הסוסים עייפים או לריך להניח אבן תחת העגלה שלא תחזור ותפול לתחתית הכר ואם לאו לא יוכל לעלות לראש הכר לעולם וכו') (שענ) כשאדם עובד להשי"ת בזהב וזיראם עיי"ז נעשה יחוד שני שמות הק' היות אלתי ועיי"ז נמחק הדין לרחמים וכו' (שס) : (שענ) הכל הבליים אמר קבלת דהיינו כשדברי נשמיות הם הכל ואינו עושה מהם עבודה להשי"ת או הכל כל אף התורה והמלות שטושה חיים ג"כ בשלימות כי החומר מפסיקו ומבלבלו משא"כ אם גם הדברים נשמיים אכילה ושמים ומשגל וכדומה עושה מהם עבודה להשי"ת או החומר מתבטל להלואה והחומר מתלהב ג"כ לעבודתו ית' ויוכח להיות רבוק תמיד בו ית' וכל מה שטושה אף דברי נשמיות הכל הוא עבודת השי"ת וכו' (פ' כי תשא) (שענ) לריך האדם להעלות הכל למעלה וכשמועם חיים טעם טוב ידע שבו רק מחלק אלתי שטורה בו וכן כאשר יראה דבר נחמד למראה ידע ג"כ שבו רק מהחלק אלתי שבו ולו הוא מדבק החלק אל הכל וז"ש טעמו וראו כי טוב היינו מה שטוב לטעם או למראה הוא ה' היינו החלק אלתי שטורה בו וכו' וז"ש קחו מאתכם היינו מדברים נשמיים שלכם תרומה לה' להעלות החלק אל הכל וכו' (פ' ויקהל ועיין בפ' שלח ופ' קרח) (שענ) בזה הרב המגיד מוה' יחיאל מיכל ז"ל כי השי"ת האליל עשר מדות והם שני הפכים כמו חסד וגבורה רק בפנימיות הם כולם אחדות גמור ופשוט ומחוייב האדם לעשות אף מחילוניות אחדות ודבקות דהיינו של עשייתו שיעשה יהי הכל לכבוד קונו הן חסד הן גבורה ולו יעשה יחוד אף בחילוניות בפנימיות שלו וז"ש הדבק במדותיו וכו' (שס) (שענ) בזהכל לריך לעבוד את ה' בפשיטות לקיים מלות הבורא ית' שכן ליום עלינו ואח"כ וזה להשיג בפנימיות וז"ש זה הדבר אשר ליום ה' תעשו היינו שתעשו המלות מבני שכן ליום ה' ואח"כ יורה אליכם כבוד ה' שתוכו להשיג פנימיות התורה שהות בחי' כבוד אלקים הסתר דבר (פ' שמות) : (שענ) יש בחי' ישראל סבה וישראל זוטא היינו ע"ד ועל הכסף דמות כמראה אדם עניו מלמעלה היינו כמו שהאדם מראה למטה הן נתהוה למעלה הן לטב והן נביט ח"ו וע"כ מהראוי שכל אדם לבדו יחבר שלא להכיל ח"ו חיות דיבור לבעל מפיו כי כאשר ידבר למטה האדם הנק' ישראל זוטא בזה נעשה רשע למעלה ונראה כדמותו למעלה בבחי' הנק' ישראל סבה וז"ש מפני שיבה תקום היינו מפני שיבה בחי' ישראל סבה תקום מהראוי שכל אדם יקום בהתחזקות ובזריזות שלא יעשה ולא ידבר שום דבר בטל רק מה שנוגע לעבודתו ית' ולחלק כל מה שקילקל מקודש כי דוגמתו יתעבד לעילא וכו' (פ' קדושים) (שענ) שמעתי מהרב החסיד מוה' זוסה ר"י ע"פ ויפתרונו בנויים וילמדו מעשיהם וירקק להם לא כבש מעשיהם ואמר שטומאת מעשיהם של הכהנים גורם טומאה לישראל השוכנים ביניהם עד כאן דברי קדשו וז"ש ויהיה לי קדושים וכו' והבדיל אתכם מן העמים וכו' כי כאשר מקדש עצמו בלתימותא ואי תלתא לוי ואבדיל אתכם וכו' שאפרים אתכם מעומת העממין להיות לי לעם (שס) : (שפ) חיתא בליקוטי אמרים ועץ החיים בתך הן ר"ל כשעושה חיות דבר מלוא ועובדא להשי"ת בפני רבים לריך לשמור עצמו מפניות ח"ו ופנה היטונה שיבה דומה לו שטומד בתוך הג"ע מופשט מן הגוף ונשמחו היא העומדת בפני ה' בג"ע ובדברת או עושה מלות ה' והוא ועץ החיים בתוך הן ע"כ וז"ש מגדל עוז שם ה' בו ירוץ גדיק והשגב כי א"ל להגלל מעלת הילא"ר אם לא שיקיים שויתי ה' לגדי תמיד ר"ל שיהי תמיד דומה לו שטומד בפניו המלך להתדבק בו ולו לא יגורר רע וממילא הילא"ר אינו יכול להתגרר בו וגם יוכל לחשוב תחבולות אף להלחם ולהתגבר על יארו וכו' וז"ש מוליא יקר מזולל כפי תסיה היינו כשאדם רואה להחזיר המון עם למוטב ולהוכיח אותם שזה בחי' מוליא יקר מזולל כפי תסיה ר"ל שיהי דומה בפניו כאלו הוא אינו מדבר רק פיו המדבר מעצמו וחיות הקדש שבו ע"ד שכינה המדרת מתוך גורלו וכו' וגם השומע יכוון ג"כ ששומע בחיות הקודש שבו כי בלעדי חיות הק' שבו לא היה יכול לשמוע וכו' הוא יחוד שלמא תתא' בעלמא עילאה וכו' (פ' תמור) :

(שפא) בזה הרב המגיד מוה' יחיאל מיכל ז"ל פ' הענין הדבק במדותיו שיעשה יחוד ודבקות בין המדות אף שגוראם שם מתנגדים זה לזה חסד וגבורה אע"כ כשמדבק עצמו להשורש יראה עילאה המכונה בשם הא עליונה או הוא עצמו יחוד בין המדות העליונות ויוכל לפסך כחומר חותם בין דין ובין רחמים וכו' (פ' בהעלותך ועיין לעיל אות שט"ז מובא ענין זה בשו"ת לשון קלמ) : (שפב) כשאדם רואה לעסוק בתורה ותפלה ומל"ת לריך מקודש לחשוב גדולה הבורא ית' ושפלות עצמו ומי הוא העומד לפני מלך גדול וגורא וכו' אף כשישים אל לבו הדבר הזה היטב בודאי יפוג עליו פחד גדול ובושה גדולה אשר אינו באפשרי שיעמוד לפני הקב"ה ומכל שכן לדבר חיות דיבור

וכמעט

יח

דרך ראה ועבודת ה' חסידים

וכמעט יתבטל ממלאותו וכו' והעם היעלה שיחשוב האדם בלבו כי נודע האמת שגף האדם אינו האדם רק הנשמה : היא חלק אלוהי ממעל זהו האדם וא"כ ראוי לחלק שידבק בכל ח"ש ויגבה לבו בדרכי ה' שפי' לו גבהות בהזכירו שהוא רק חלק אלקי ממעל והיה לו גבהות הלב להסתכל לפני הסי' וז"ל במה אקדם לה' אכף לאלקי וכו' פירוש שבה לתדריגה ונחמו מה ע"י אובל לקדם אימ לה' להסתכל לפניו כי בלא זה לא הייתי יכול להסתכל זה בחי' גדלות ונצחיות דקדושה וגם אכף לאלוקי מרום היינו שאלה גם לבחי' הכנעה וכו' והבן כי הוא דרך גדול בעבודת ה' וזה היסוד חכמים כוונת הכריזה שלמלך הקב"ה אור הנשמה היינו חלק אלוהי בחוץ החמר גשמי הלא והאדם יכניע החומר ויתגבר כח השכל ויכיר גדולת הבורא ית' ויעבדוהו באמת חסו שעש עיו של הקב"ה וכו' עיין פנים והכלל כשהאדם מתבונן בגדולת הבורא ית' ומכיר שפלותו נושג עליו פחד גדול וא לא לו לעמוד לפני מלך גדול כ"ל ולריך לחשוב העלה כ"ל והיינו שהעיקר הוא הנשמה וסוף כלן ואלהם נחשב ומחממת זה ויכל לעמוד ולדבר לפני הקב"ה כי הנשמה ג"כ חלק ממנו ית' כ"ל (שם) : (שפ"ה) בנשי הנשמה ז"ל פי' הפסוק לטיות לכל האלקים היינו ע"ד חזו נכס דהיינו שיראו לעשות גם הכדרי גשמיים בבחירות כל כך עד שצ"י יהיה לכס עליהם לה' וז"ל קודם קדשים תהי' לכם (פ' קרח) : (שפ"ה) שמתפי מחרב המגיד ז"ל פי' הספוק טוב עשית עם עבדך וכו' כי נני ויכל לעשות איזה תנועה חי דיבור בלתי חייתו של הבורא ית' ונמלא כשהאדם עושה מלות ועובד את ה' הוא ע"ה הכל בחיות האלקות שבו וא"כ הקב"ה בעלמו עושה כל העבודות ואעפ"כ נאמן לשלם שכר כהלו אלו עושים מעמיתו לזוי שלו ית' וזהו טוב עשית דייקא אחת עשית הפזב ולא האדם כי אין לו כח בלעדיך כ"ל אחת עושה הפזב עם עבדך ואעפ"כ ה' היינו ע"ד שפירש"י אני ה' נאמן לשלם שכר והיינו כשבה לשלם נמול הרמזו בה' כדברך ר"ל אחת משלם שכר כאלו רק הליזוי הוא שך ואנו העושים ומקיימים ליוויך ובאמת ממך הכל ע"כ ח"ש כי אחת משלם לאיש שכרו בשלימות כמעשהו היינו כאלו הוא מעשהו נכד בנעדיך ובאמת הכל שך וזהו איזה חסיד המתחסד עם קונו שיועד בעלמו שאינו עושה שום עובדה ושום תפלה ועבודתו עושה השי' זכרו וזהו המתחסד שהוא לשון מתפעל היינו מתפעל למעלה ונעשה חסיד עם קונו היינו ע"י כח הבורא ית' ובחיות אלקות שבו כי באמת השי' עושה כל דבר וז"ל מנין שהקב"ה מתפעל וכו' וזשאר"ל שמשער"ה ראה האורות ואמר הללו למי והשיב לו השי' למי שאין לו משלו כותמים לו מתנת חנם ר"ל לאותם הנדיקים שיועדוין שכל מעש"ט שמושין אינו שלהם רק מתנת הבורא יתברך ונמלא אינם רואים שום תשלום גמול ומבקשים רק מתנת חנם עבדים יש אלו האורות שינתן להם במתנת חנם והנה כשנפתחין אלו האורות של מתנת חנם אז יכולין הנדיקים להמשיך מתנת חנם לכל ישראל אף להפסידותם שבעדה כי מתנת חנם אין חילוק בין הגון ושאינו הגון וכו' (פ' פתח) : (שפ"ה) משל לאחד שריך לבא לפני המלך לבקש על נפשו ואינו יודע דרך המלך איך לבא אל היכל המלך ואינו מכיר א"ע עם משרתי המלך מה עשה עמד מחוץ לפתעוין של המלך והמתין עד שישיגה מן החיזות וכשהמלך השגיח מן החלונות עמד נגד החלון וביקש והסתכן לפני המלך שיגיה למשרתיו עושי רצונו שיניחוהו ויורו לו הדרך איך לבא אל המלך והמלך הוא בעל הרחמים וליוה למשרתיו שיוור לו הדרך ושיצאו אותו לפניו ואם האיש הלו פיקח הוא אז צעם שהיה רצון המלך ונתן רשות להוליכו לפניו אז מתפלל ומשגיח היטב דרך איזה היכל הוא שהליכה אל המלך כדי שצפס שנים ידע מעלמו הדרך גם עושה לו היכרות היטב עם עבדי המלך כדי שיניחוהו פעם שנים לבא אל המלך אבל שיך אדם שמתחמת גדול השמחה ופזב ויש לו על מה שהולך לפני המלך שוכח בעבודתו ואינו עושה לו היכרות היטב עם עבדי המלך ואינו משגיח בביטא פקידים על הדרך כדי שיביניהו ואז כשליך פעם שנים לבא אל המלך מוכרת עוד הפעם להמתין נגד החלונות עד שהמלך בעלמו יגיה להניחו ולהצילו כך הוא בדרך השי' כנודע וכו' (פ' בלק) : (שפ"ה) קודם עשיית אדם מלות ה' לריך מתחלה לשוב מעונות שבידו ולתקן הפגמים שפגם ח"ו וכו' בכדי שלא יינקו החילונים מהחיות והקדושה שנתוסף בו מזו המלה וכן אמר דהמע"ה סור מרע ואח"כ ועשה טוב ושמעתי בשם הרב הנאון החסיד מוה' יחיאל ז"ל מהארדיני פי' הפסוק שאל לכם משכמי קום וכו' היינו שמשכמי קודם הקום ועשה ומאחריו כשב ואל תעשה וז"ל מלחרי שבת שעושין מלות ה' קודם ששכין ומתקנין עונותיהם וצ"ל אוכלו לחם העלזון כי החילונים יונקים מהקדושה של המלות וז"ל סור מרע ואח"כ ועשה טוב ודפח"ח וצ"ל לתקן שום פגם אלא לא להכניע ח"ע מתחלה בחרטה גדולה ולשבר את גאוותו כי הגאווה הוא הגורם להי' נפרד מהבורא ית' והיא בלא ע"י רוב עונותיו וכו' (פ' ראה) . (שפ"ה) גדול ההנהגה מניע כפי הייג העובד ביראה

דרך יראה ועבודת ה' חסידים סמ

ביראה עילאה שכחול מאהבה ג"כ כידוע ולא הוא נהנה מעבודתו שזכה לשבדו ית' יותר מירא
 שמים היינו שבוך ביראה תהלה שאין לו הנאה מהעבודה רק שמוכרח לעבוד את ה' מחמת יראה
 (פ' כי תלך) : (שפת) אר"ל חייב אדם לתפוס תבטיל של שבת בערב שבת ר"ל שיעשה המלוא
 צבתינות וזכות כל כך עד שישיג מתענוגי עה"כ בזה המלוא בעה"ז והוא רק עשימה בעלמא נגד
 התענוגי העליון כי הוא עין לא ראתה וכו' וזה ע"י שמושה המלוא בדחילו ורחימו ובהשתוקקות
 גדול לא יקבל הנאה ותענוג גדול מהמלוא שמושה ברחי' גדול בהנהגה מיניע כפיו כח"ל (פ' ולכיים) :
 (שפת) האדם לר"ך לנמלס עלמו ולידע דלית ליה מגרמיס כלום וכל מעשיו הן אכילה ושמים ושאר
 דברים וכן תורה ותפלה אינו עושה בשביל עלמו רק כל דבר לפי הבחינה שיש בדבר זה הוא עושה
 רצון קונו ית' ולא להנאה עלמו וע"ז מפשיט עלמו מהנשמיות ואינו עושה רק צחי' פנימיות
 שבו וכשאינו מועל לעלמו כלום מזה איז חין עליו שום קטרוג בעולם כי הוא יודע שאינו עושה
 כלום ואפי' אם עושה ביראה ואכ"ז גדולה ועולה במעלות ממדרגה למדרגה ה' בעלמו עושה זאת
 ומחמת דלית ליה מגרמיס כלום אינו עושה קטרוג וז"ל לא תמלא במעלות על מזבחי לא תקח
 מעונה לעלמך במה שאתה עולם עם מזבחי אשר לא תמלא ערוך עליו שלא יח' עליך קטרוג לגלות
 ערוך עליו וכו' (מעין החכמה פ' בראשית) - (של) היס"ר רואה לתפוס את האדם בכמה
 בחינות לפעמים מראה לו להאדם שהוא איש הם וישר ועשה מלוא הרבה ולמד תורה הרבה
 ונפעמים בשעת עשיית המלוא עלמה עשה לו איזה פנייה ורואה להפסידו הן המלוא בשעת
 מעשה או מה שעשה כבר ולא לר"ך האדם להשפיל עלמו ויחשוב שעדיין לא עשה שום מלוא
 כתיקונה ביראה ואכ"ז כראוי וזה צחי' עמד העין יומם היינו כשהיס"ר מראה לו שהוא צבתינות
 ובגלותו כמעלה צחי' יומם אז לר"ך להעמיד עמוד עין נגדו דהיינו ההשכיות שיסתכל על עלמו
 שלא עשה שום מלוא כתיקונה ויהי בעלמו כלל ממם ונפעמים היס"ר רואה להפיל את האדם
 למרה שחורה ועצבות ואמר לו שהוא רשע ולא עשה עדיין כלום בעבודת הבורא ית' וכונתו להביא
 את האדם ע"ז לידע עלולת וצבתינות עד שלא יכול לעשות שום מלוא ולא ללמוד להסתפל ולא כשהיס"ר
 בא אליו צבחי' זו לר"ך להליל עלמו ממנו ע"ז שיחשוב בעלמו אדרבה אליו אני רשע ח"ו וגם אני
 עשיתי כמה מהמדות תורה וגם עבודתי המועטת חשוב אלל כהי"ת ואין אני נפסק ח"ו לנמרי
 מהשי"ת אלא גם אני מקושר כהי"ת ויחזוק עלמו לעבודת הבורא ולא ישיג על היס"ר כלום וזה
 צחי' עמוד האש לילס דהיינו כשמפיל אותו היס"ר לצחי' לילה ושכחות ומרה שחורה כח"ל אז לר"ך
 להעמיד נגדו את העמוד אש דהיינו הצבתינות כח"ל וז"ל לא ימוש עמוד העין יומם ועמוד אש לילה
 לפני העם כי בתמידות לר"ך האדם להשתמש בשיי הבחינות כח"ל וכך כי זה דרך גדול בעבודת
 ה' (פ' בשלח) : (שלא) אדם שמוע היינו שתשמע עלמך לכל המהצבות והדיבורים הן מה שאתה
 בעמך חושב ודובר הן מה שאתה שומע מאחרים ותשמע ביראה ואהבה ובהתדבקות להשי"ת אז
 מבטות לך הקב"ה שתשמע לקול ה' אלקך היינו מה שהקב"ה מרמו בזה הדיבור או המהצבה
 (שם) : (שלב) ענין מה שזוכין ליראה ואהבה ע"י התדבקות בלדיקים ואפי' כשגופל ממדרגתו
 יכול לחזור ולדבק עלמו ביראה ואהבה ע"י שיזכור א"ע שכבר היה דבוק ביראה ואהבה וכו' ושם
 צחי' קראוהו בסימותו קרוב כבר וכו' עיין לדיק אות פז : (שלב) לר"ך האדם להסתפל במדותיו
 איזה מדה מהמדות לר"ך לחקן כששביל אותה מדה נברא ובאותה מדה לר"ך ללך בעבודת הבורא
 ית' ויכול האדם לידע בשביל איזה מדה נברא מלד היס"ר כשרואה צחי' מדה מתחזק היס"ר
 יותר מבשאר מדות אז ידע האדם שאותה מדה לר"ך לחקן וכו' (פ' כי תשא) : (שלב) התחלת
 בניית האדם בעבודת הבורא ית' היא היראה וכל עבודתו בתחלת לר"ך להיות כדי שיבא א' היראה
 שכל עם שיראה להמשיך עליו יראה יוכל להמשיך ולזאת לר"ך להיות תחלת עבודתו שיזכור כהי"ת
 ביראה ותח"כ כשיש לו יראה אזי יכול לבא אל צחי' אהבה וז"ל עבדו את ה' ביראה ובחביב עבדו
 את ה' בשמחה וכו' (פ' פקודי) - (שלא) כשבא היס"ר לפתוח להאדם לאיזה עבירה לר"ך ידע
 שבדלתי כוונת הבורא ית' שיעשה המלוא שכנגד העבירה הזאת כי קליפה קודמת לפרי וא"ל לאכול
 את הפרי עד שישבר תחלה את הקליפה כך א"ל לעשות המלוא בשלימות עד שישבר את הרע שכנגד
 אותה מלוא וכן כשבא יס"ר לתפוח צחי' עבירה לר"ך שישבר תחלה ויעשה מלוא שכנגד
 שאם לא יעשה המלוא שכנגד אפי' שישבר את הרע ולא יעשה אותה עבירה חס"כ בודלי תבא
 עוד פסח אחת וזה י עביר ילדו מפני שלא קיים עדיין אותה מלוא שכנגד אך כשכוונתו בצבירת
 הרע כדי לבא אל פנימיות המלוא מבטית לו הקב"ה שבדלתי יבא לאותה המלוא ויקיימנה וכו'
 (עיין פס' פ' מלואע ועיין גם עוד בסוף הפ' שמדבר שם בעניינים אחרים ואפי"ם שם א"ל היס"ר
 בא

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

זה לפחות אותו בניהוף ר"ל יבין שאלוהי הדבר נמשך ממדת חסד יראה לעשות חסדים סיבים וכן שאר הדברים וכו' (עיין לקמן אות שט"ז) : (שנ"ו) לעומת זה לאדם התלכדות גדולתו פחותה בזה או בחפלה כ"כ עד שאינו יכול לדבר מחמת גדולת התלכדות של יראה ואח"כ זהו בחי' התפארות הנשמות שהוא מופשט אפי' מן האותיות שאינו רואה אפי' שום את לפניו רק התלכדות לבד זהו בחי' אמונה ברב רבן וזהו בחי' גדולה מאד אבל אצ"כ יש בזה חסרון שבהוא זה פחות אל התלכדות הזו יכול להיות שיתבלבל ולא יכול לבא אח"כ להאמותיות ויטעה בחפלותו או בחורו אלך דרך לידן מן המדרגה למדרגה מתחלה אמונה ועירין היינו כשהוא בקטנות המוחין ואין לו כל כך יראה ואח"כ שזו בחי' אמונה ועירין ואח"כ ליראה ואח"כ יותר שזו בחי' אמונה בינונים עד שהוא זה אמונה ברבין שהיא היראה ואח"כ הגדולה הכלל וכשנבא לבחי' זו ממדרגה למדרגה או בודאי לא יתבלבל חיו מחמת שהוא בא ע"י התקשרות הדעת וכו' (עיין פנים פ' שלח לך)

(שנ"ז) יראה ואח"כ פנימיות הן חרין ריעין דלף מתפרשין כי ביראה פנימיות כלולה בה גם אכבה וכן בחזרה פנימיות גם היראה כלולה בה וכו' רק שצריך האדם לרצק ביראה תחלה ותיקף כשנבא אל היראה טולד בו אכבה ובאח"כ כלול גם היראה כנ"ל ע"כ טולד בו חיקף יראה יותר גדולה מן הקודמת וזוהי יכול לבא ככך פעם ליראה ואח"כ יתרה אבל אם מרוב ענינו אל האכבה תחלה אעפ"י שבה מתחלה האכבה לכלל ירא' שהיא כלולה בה מכל מקום אין כח בזה יראה להוליד אכבה יתרה עוד וזה בחי' אשה מזרעה תחלה וילדת זכר וכו' אשה היא בחי' היראה וכו' (סס) :

(שנ"ח) מה שיש בעבודת ה' בחי' ויוצא עיבור ולידה וכו' עיין תפלה אות קכ"ז : (שנ"ט) כשנבא לאדם איהו רע יעניק בשכלו היטב ויתבונן מהרע איהו מזה שישנה נדר הרע הזה כי זה ידוע שלעולם קליפה קדמה לפי וע"כ אי אדם מתבלבל לחסון איהו מזה חזי ב"ל זה הרע שכנ"ד אותה המזה ממש וכשהוא מתחיל בהרע אי ידוע לו שנגדל בשכלו איהו המזה שכנ"ד אבל כשאין מתחיל בהרע לירע איהו מזה נגדו כדי לשדרי חיקף חזי יבא לו אותו הרע בעצמו עוד פעם אחר כדי לחסון מזה שכנ"ד (עיין לעיל אות שנה) אבל זה הכלל אינו אלא לאדם שידע כשיסתכל בהרע יתבונן וימנע המזה אבל אדם שאינו יכול להתבונן וללקוט טוב מן הרע חזי אסור לו להסתכל בהרע אפי' רגע אחד רק חיקף ישבר אותו ויראה לשבר את הרע עד קצה האסרון דהיינו שימאס את הרע ויחיה תחילה של עבירה מאוס אצלו עד מאד שאז לא יבא אותו הרע לירי חס"ל של מעשה ח"ו לפי שאף שיבא אותה העבירה אל המעשה לא יעשה אותה וכו' (פ') כי חס"ל ועיין גם בליקוטי תהלים ד"ה ה' לי לא אירא : (ח) ידוע כי בחינה המזכרת שנגדקה הוא כשאנו יודע הנותן למי נותן ולא המקבל ממנו הוא מקבל וכבר ארז"ל שדקה מרמזה על דריק אמנים ר' קדושות ק' ברכות וכו' ואין אפשר גם בזה שלא יח' יודע הנותן והמקבל אך זה אפשר ב"כ כשהאדם יודע ויבין היטב דל"ה ליה מנרמז כלום אלא שהקב"ה רמשיך בו חיות חלקותו וכו' ועיין' הוא מתבטא מאד על עיונותיו אשר ככס בחירותו הדעה הכריח כביכול החיות חלקות לירד עמו אל הטומאה ר"ל והוא ומאסער ומאסער ע"כ זה מאד עד שהבט' הוא קשה לו ממיתה ממש ר"ל ועיין' מחסר לו עון מיתה ר"ל גם יודע שכל מעשיו הטובים וחורו ועבודתו את ה' בזהב' וביראה הכל הוא רק מא"ס ב"ה וכו' עד שמביא עיין' בחי' היס לאין ועיין' נעשה העלאת מ"נ עד עיין' משפיע הא"ס ב"ה הארה יתרה וחיות גדול דקדושה ביותר לבחי' היס ונעשה יסוד נמיר וכו' עיין' פנים ו"ס לך ה' ה' ה' ובאיהו אופן ולנו בושח הפנים היינו ע"י הבושה הג' וכו' (פ' נבנים) : (תא) דריך האדם ליתר מאד שלא יתחיל ענינו גדול מבחינתו לפי שאם יתחיל בעבודתו ה' בבחינתו אז אפי' אם יקפץ אליו איהו רע במשכנתו חזי יוכל לשדור רק שיסתכל בבחינתו אם הוא אז בבחינתו המעשנה בעבודת הבורא יח' בירא' ואח"כ גדולה ומבין בשכלו איהו להעלותו החטונג חלקות אז הוא יכול לשחוק היטב הדק את הרע ומעלה את הטוב ואם אינו בו הבחינה שיוכל להעלות הטוב מן הרע חזי דריך ליתר שלא יעניק משכנתו בהרע שלא יחפש ח"ו בזה הרע אלא דריך לדחות את הרע ולמאס אותו וזהו כשיודע בבחינתו ומאסין ואולך בבחינתו אבל אם האדם מתחיל ענינו בבחינה היסוד גבוה מבחינתו בדריקות חלקות חזי ב"ה ה' ה' נגדו ב"כ ככס גדול כפי הגבוהות של האדם והאדם חזי יכול להתחבר כנגדו ולשבר את הרע הזה לפי שזו אינו בחינתו ואין לו מדיון סמך מלמעלה כי בזה הבחינה לא הניע עיין' בדריקות חלקות ומאסר"ל כל הגדל מחבירו י"ל שמתחיל ענינו גדול מחבירו ודריקותו בחלקות חזי יצרו גדול היינו ה' ה' ב"כ גדול כנ"ל אבל ידע שכל זאת הוא ממנו ע"י שהוא מתחיל ואולך בבחינה היסוד גדולה מבחינתו לכך ה' ה' ב"כ גדול ולא יוכל להתחבר כנגדו לכך דריך האדם לירע בבחינתו וליתך זה וכו' (סס בליקוטים) : (צב) לעומת יראה האדם לרצק א"ע בדריקות גדול ביראה ואח"כ ורואה לבא למדרגה גדולה כפסע

פסאוס

דרך יראה ועבודת ה' חסידים ע

תפארום בלי שום מכלל ויגיעה מעררינה לא מררינה לא זו הדרך יסכון חור ואחרתא אפשר לו ליפול עיניה למררינה תסתומה יתאר חלף שדרך האדם לרד להיות בבחי' סילס מוצב ארצה וראשו מביע השתימה שמתחלה צריך להסתיק בדרך הפשוט בחזקה גמורה דהיינו להחסיק א"ע מכל נרדוד איסר שבעולם ולקיים כל מה שיוכל לקיים מהתנאים ולעסיר עצמו בתפ"ג הן על אלה וידרוד איסור ליפרוש ממנו או על אלה קיום המצו' ואפי' על מצוה קלה ואחר שהסתיק בדרך הכבד הזה ומובטח שלא יפול מעררינה זו או אפשר להתדבק בדביקות אלקות ביראה ואהבה שיפעה כל עשייתו בשכל גדול ביראה יאבד' בכל עשייתו וכשהסתיק בזה השכל ומובטח שלא יפול יתנה השכל ב"כ אז יוכל לדבק א"ע שיבד למררינה יותר גדולה ולשכל יותר גדול ולידעה ואהבה פייצית היותר גדולה ובדרך זה יוכל לילך מעררינה למררינה עד שיבד למררינה השלימות באמת בתבולה נפלאה וכו' (עט) : (תג) צריך האדם להעלות כל תענוגי נשמות אפי' דברים העושרים ולא יעשה שום דבר להנאת עצמו ועי"ז לא יבד לרצויה התקדושים ואם יעשה כפי יני נשמות להנאת עצמו אזי יוכל היצ"ר להקטין לרצויה האפסיים ואפי"ן שאנו רואים לפעמים חכמי בני אדם שגשגים בלבוני' הנשיות להנאת עצמן ואין היצ"ר מסירן לרצויה האפסיים אז אינו רק מתחמם שהיצ"ר יא' שצד אין תבדיר האדם ולא יעשה אפי' דברים העושרים כבשביב הנאת עצמו חלף יענה הכל לאלקות אבל מכל מקום אין לשמוך ע"כ זה שאפשר שיפול מעררינו ויוכל לבד לרצויה האפסיים מתח"ט ע"כ יראה האדם לפי"ס עצמי אפי' מרצויה העושרי' ולא יעשה שום דבר להנאת עצמו ויעלה הכל לאלקות וכו' (ס) : (תר) יש בחירה אחרון רציון ואחרון בינונים . וכאשר הולך בעבורה ה' בלא יראה ואהבה א"ע שמתקיים כל מצוה עשה ואינו שוהר על מצוה כ"ת אזי הוא אינו אלא בבחי' אחרון ועירון . וכשצוה אורן ביראה ואהבה אזי הוא בבחי' אחרון בינונים . וכשעשה בהתלהבות גדול אזי הוא בבחי' אחרון רציון . וזהו הדרך הראשון של האדם שיתחיל לילך בבחי' אחרון ועירון עכ"פ היינו להיחל כל היצ"ע ואלא לעבור על מצוה ואח"כ צריך לילך ב"כ בבחי' אחרון בינונים ואח"כ בבחי' אחרון רציון כג"ל (עט) : (תה) ה"י כביכול ברא את האדם שיהא מרמז לעליון במחשבותיו ורעותיו ומדותיו . ותכלה צריך האדם להדמות עצמו במחשבותיו ודעותיו שיהא סור לאוהה אחרית ויבטלון אמתו ועי"ז כשהוא נכלם במחשבותיו ודעותיו אזי נולדים המדות שיוכל ללמוד להדמות ית' משא"כ (ז) משא"כ סקרון במחשבותיו ודעותיו אז יש חסרון במדותיו וכו' (אור ההכמה פ' תולדות) : (פ) אלוהה נק' רגל כי אלוהה צריך האדם להרגיל א"ע ועי' הרגילות נעשה בזה שם אחר ועי' הרגילות יוכל האדם לבד לקנין המדות השלימות עד שלא יהיה לו עליהם שום מונע ואז יש לו להאדם שיהיה בכל המדות כשהם בקנין כ"ש כי בשמחה תלאו וכשהיצ"ר רואה שהאדם רוצה שיהיה לו קנין המדות עי' הרגילות אזי מתחזק היצ"ר ברגילות שלו להרגיל להאדם שילך אחר פיתויו ועי"ז ארז"ל ראיתי בני עלייה ואם יתעצבים וכו' וז"ל רגלי חסריו ישמור זיינו בבחי' הרגילות הטוב שבהם ואפשר שהוא ענין עד דמתי רגלין ברגלין וכו' (עיין פנים פ' ב"א) .

(פז) לפעמים צריך האדם להתנהג בבחי' ההנהגה עליונה ולפעמים בהנהגה יתעלה ולפעמים בהנהגה תחתונה היינו לפעמים בהנהגה לימוד החזרה ולפעמים ההכרח לבטל מד"ת קצת ולעסוק בעסקי העולם וכל האופנים הולך להנהגה מאחר שאנו צריכים לזכר כל מיני חיות ועי"כ ההכרח לפעמים לזכר סיפורי עולמא או מו"מ צריך האדם היורד לזכר סיפורי עולמא ליתן דעתו לזכר מהם רמזא דשמתחא ולדע כי לא בנסה צריך לירידה זו רק לזכר החיות נש' משם מאחר שחלל כל הארץ בצורה וכל מיני עליות וירדות וכו' הכל הנהגה ביראה הכל חלל לא כל היראה ליסול את השם ישול המררינה זו כי צריך להקטין גדול בצורה הכל בנפח יעשה קודם ואפשר שהוא ענין כל הארץ ריכר ה' נעשה דיבור לשון אהבה ר"ל כל אשר מנהיג ה' פ"י בבחי' דיבור וכו' נעשה היינו שנעשה ונתקן כל מיני הנהגות שצריך להקטין הכל לפי העתה הן בעליות דהיינו תורה ומעש"ם הן לפעמים צריך לירד בענייני דעולמא והן שאר ירירות מאחר שהכל יא' תאמר ית' והכל הוא צבירת הצורא עי' לנו למעלה מה לנו למטה מאחר שחלל כל הארץ כהיו ופי' עיניו ית' ריחוק וקריב הכל אחר וכל מה שאנו אומרים יהיה לפי השמע ממשותתיו שהוא חלק חלק ממעל לפעמים לשמע ממשותתיו הנקבית התורה ומצוה ולפעמים לשמע ממשותתיו לירד מעררינה עליונה כדי לזכר צריך לירד בענייני דעולמא הכל נעשה כל זה מאחר שאנו שומרים מאחר ית' עי"כ לפי איכות השלימות כן נעשה שלימותו וזה בבחי' ההשתוות בבחי' מעורר דמצינו שהוא בבחי' השמות שכל דבר שאירע לאדם בין בעליות בין בירידה ידע שהכל נראה מאתו ית' ומתנהג בהשגותיו וידבק אז בהש"ת כפי איותה הבחינה והמררינה וכו' (עיין פנים פ' יתרו ועיין תורה נב' בפ' משפטים) : (תר) חסד הוא לשון חסרון כי השם"י ידעין כספרן וצריחו שלם עי"כ מפזים לבני אדם לחסוד ח"ו בכדי להסיק להם חיות ולהשלים חסרונם ומעם נעם צריך האדם ללמוד איך שהוא צריך לירד חסרונם ואיך שצריך חסרונם וללמוד

אף

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

אך להשלים מסורנו וזו ענין יראה חסד שיהא ירא מחסורנו וזו הוא מדריגת חכמה ליד ע מסורנו ולקיים בכל דרך דעה וכו' (ענין פנים פ' משפטים) : (חס) כשדאס סיני בעצמו שהוא לדיק אז הוא נופל ממדריגתו אף אם היה באמת לדיק ע"י המהפכה הזאת הוא נופל ממדריגתו של חבל כשדאס שהוא לדיק הוא סובר במהפכתו שלא יאל עדיין ידי חובות כל לדיק וכו' ולא בא עדיין אל שורש ועם העבודה זו הוא שבע ודמן עומד במדריגתו חזק וקיים ומוסיף והולך וכו' (נוסע אלימלך פ' נח) : (חי) לדיק האדם לשבר כס המצטבע בו מדרך הסכע כגון אכילה ושתייה וכיוצא בהם שישיה הכל בקדושה וטהרה ועי"ז הוא משבר כח חלקים אחרים חלקים גימטריה העצב ואחר שמשבר כח חלקים אחרים זוכה לבא למדריגת יראה שהוא חלקים סיים וכו' (פ' לך לך) (תיח) יש שהוא לדיק מהמח זכות אבותיו או משמח שהוא חמיר בין הדיקים אבל באמת לדיק האדם שכל בהשגים על זכ הדיקים בן לדיק לא ישיגם על זכות אבותיו לומר שזכות אבות יעמוד בו וכן יתאמן בעבודת הכבוד מהמח זה לא ישיגם על זה רק לדיק אימון וחיוזק גדול בעבודתו ית' וכן הדיק שאינו לדיק בן לדיק אל יתייחס עצמו לומר מאחר שאין לו זכות אבות נסייעו לו יוכל להגיע לעבודת הבורא ית' אל יאמר בן רק יעבוד הטי"ח באמת והבא לטהר מסייעין לו מן השתים רק לחשב שהטי"ח עושה לו כל זאת שמסייע לו כי הכל הוא מהבורא ית' וז"ש טוב עשית עם עבדך ר"ל הסוב ששטת עם עבדך שהוא לדיק שגף סי"ה' כדברך ר"כ שאין זה כ"ל פ"י דיבור ששכח הוא ממך (שכ) :

(חיב) הדיק אע"פ שזכה ממדריגות גדולות לעבוד את ה' ביראה והטהרה והתפארות ומשך השפעת גדולות בעולם אע"פ אינו מחזיק א"ע אלא כמחזיק בעבודת ה' בבחי' יהוה יושב פתח האורג וכו' שדומה בעיניו שאינו אלא אלל פתח האורג של הקדושה וכו' גם אחר כל העבודות ומדריגות שזכה לדיק חיוזק בחפלה ותמכונות לחלות ולחזק מהש"ח שכל יעבור ממנו ולא יאור ממנו לעולם כי בכל יום לדיק לראות על יום המחרת שלא יפול ח"ו מקדושתו כי עבודתו ית' הם כהררים הפלויים בשערה שאם לא יזכר בעבודתו ויחסר בה כחוט השערה אז מיר והשגן עומד על ימיו כששט ח"ו ומפילו ממדריגתו ולכן לדיק חיוזק מחד בחפלה ובתמכונות יומם ולילה להשי"ח ש עושה ולא יעבור ממנו בבחי' ואמר אר"י אל כל חעבור מעל עבדך וכו' (פ' וירא) :

(פיג) אין לך דבר גשמיית בעולם שיח' לו חיות בכל גילאות קדושות מעולמות עליונים וזהו שאמר עשו יעקב יש לי רב היינו שבעו"ז שהוא עולם הכירוד בחי רב הוא שלי ושלך ואין לך חלק בעו"ז ית' כי אשר לך דיינו חלקך בעו"ז הסייד לך ולא בעו"ז והסייד לו יעקב אבינו יש לי כל רימו על הכוללות שבחן הגשמיים שהוא החיות המקיים שייך לו כ"ל שאין לך דבר גשמי שיחיה לו חיות וקיים בלא קדוש' ואם אהא חלקי דיינו הנילאות קדושות שבחן הגשמיים אזי אהא בעל כעשרה דארטא לגמרי לכן גם לי שייך בחלקך בעו"ז עבור חלקי שיש לך מחלק הרוחניות וכו' (פ' חולדות) (חיד) אחר שיזכה האדם לעבוד את ה' בשני ימים כמחז"ל בכל לנבך גשמי ילדיך אזי היח"ד שגף' בכל כפך ללנן וכו' וחיות יזכה האדם לה העיקר הוא ע"י הכנעה שיחזק עצמו בזה העולם כגר וז"ש עם לבן גרמי לשון גירות דהינו שחסידי עצמי כגר בהכנע' גדוה וכל זאת לא עלתה בדי בימים מעטים כ"ל והחר עד עתה פירוש שחסידי בעבודה זאת יום אחר יום ושכח אחר שיש וז"ש וכבר אמר אלה הסם ונשמע הולו פירוש שזמן ארוך לדיק האדם לעמוד אלא הסם עוזרי שאזכ' לעבדך באמת ולא נשמע קולו אבל לא בימים מעטים וכו' (פ' וישלח) : (פסוק) יש בני אדם שמפשיהם מקולקלים רק מהמח שיש בהם איזה מדה טובה מזה העצב דיינו שהוא לב טוב נומל שפד ועושה טובה לבני אדם זה מפעיל להם שחזורים למועב וז"ש ואך טוב וחסד ירדשוני אך הוא לשון מועט ר"ג המעט הטוב וחסד שני ירדשוני כל ימי חיי (עד שאזכה) ושכחי צבית ה' לאורך ימים (פ' וישב) : (פסוק) הבורא ית' אין שייך בו שום יראה רק מהמח חכמה ישראל לכן מהיירא שיהא יחשלו ח"ו ונמלא שיראת הבורא ית' הוא יראה מתוך אהבה וכן כהונס שמעניש לאדם הוא ג"כ מהמח אהבה הוא מנרסו ביסורין בעו"ז כדי שיוכל לקבל ריב"ז בעו"ז וז"ש וביראתך עבדתך כי כמו שהיראה הוא מרוך אהבה בן עברתך וכו' כג"ל וזה למנוח ימינו בן הודע כי לדיק האדם לדיק במדותיו ית' וכמו שהשי"ח יראתו מתוך אהבה ישראל בן האדם לדיק להיות ירא מהמח אהבה הבורא כי אין יחסא ויפיריד אהבתו ית' ממנו וכו' (ענין פנים) והנה השגת הוא בשי' אהבה והאדם לדיק לקשר ימי החול בשבת כי ימי החול הם בחי' יראה והיראה לריכס להיות מתוך אהבה ולכן אלו מוטים ימי החול ע"י השבת היום יום ראשון בשבת וכן כל יום ויום כדי לקשר השבת בימי החול שגם בימי החול יהיה אהבה ויח' יראה מתוך אהבה וכו' וזה נק מקל"ת שגם וז"ש למנוח ימינו בן הודע ר"ל שהשי"ח הודיע לנו ברחמינו למנוח ימי החול עם השבת כדי שיהי יראה מתוך אהבה כמו מדה הקב"ה שיראתו מתוך אהבה ישראל כג"ל (פ' ויגט) . (חיד) אר"י

כעומד

דרך יראה ועבודת ה' חסידים עא

העומד בחוץ לארץ ומתפלל יכוין לבו כנגד א"י העומד בא"י יכוין כנגד ירושלים וזירושלים יכוין כנגד זביהמ"ק וזביהמ"ק יכוין כנגד בית קדשי קדשים ולכלאור' אם בכיווה תלול מלמל גם העומד בחו"ל יכוין לבו כנגד בית ק"ק אך רח"ל סורו לנו בזה כי בודאי א"ס לאדם שיאמרו בקדו' רבה שמעלינו' תיפק בעצם אחד רק שגרי' לייך ממדריגה למדריגה וע"כ מי שהוא עדיין בחו"ל יאמץ ויקדש עצמו בקדו' יתירה שיכל לקדושה א"י ואחר שיזכה לקדו' יתרה בבחי' העומד בא"י יכוין לבו עוד בקדו' מושפת כנגד ירושלים וכן כל שכו' (פ' שמות) : (תית) האדם הבא לו חסב' וכתלככות בלכבו בתפלתו או בלימודו וכן בכל מעשיו אשר יעשה בשמו ית' ראוי לו שיחשוב מי יודע אם אין זה הסתלקות הש' זרע ח"ו ואם לבו מתלהב עוד פעם אחר פעם יחשוב אפשר במקום גורם קדו' וסתלקותו הזאת דהיינו העומד עם צדיקים ולא יתלהב בעצמו כלל רק שיח' שכל בעיניו מאל ויחשוב איך אפשר שאיש שכל כמיני יזכה לזאת ואם יוסיף עוד ולא יפסוק יחשוב אמר בודאי זה הוא דבר אלוקים נתן לי הסי' מתאם וכלאור' שיה' לבבי זה כל הימים ויתפלל תמיד להש' שיפזור לו וישמור אותו שלא יכשל ח"ו בשם דגדור חטא שלא יבדור חטא ח"ו לכבות אש ההתלקכות בעבודת הבורא ית' וכו' (שם) (תת) סימן טוב לאדם כשהוא שומע מספרים מעצמות הלידיקים ועבודתם בקדו' לשמו ית' בלחמ' אש בלחמ' פועל לבו חושק ומתלהב מאל מאל שיזכה גם הוא לעבוד את ה' בלחמ' זכו סימן טוב שהסי' עמו וכו' וז"ש השיב לי ששון יסעך וכו' כשישמע מספרים יסעך דהיינו מעוסקי תורתך ומלותיך שזה הישועה להסי' כביכול ובאשר יהי' לי זאת לשון ולשמה' בזה ארע כי אחס עמדי (שם) (תת) האדם מיד בקומו ממטתו צריך להתלבש עצמו ביראתו ית' לחשוב רוממות גדולתו ית' ולחשוב ולראות שפלות עצמו איך הוא שכל וגבוה עפר מן האדמ' יסודו מעפר וסופו לעפר ויחשוב כן בכל יום תמיד כשתלתו כיום ראשון גם צריך האדם להיות הנוגע לכת בספר ולא בגלוי בהתבודדות יחידים בכל מעשיו לעבודתו ית' וכמי שהסי' כשעלה ברצונו לברא את העולם להסיב לנבראו' למלא ח"ע כביכול כדי לפנות מקום להמלא את בראיו כמו כן צריך האדם בהתחלת עבודתו את ה' להתבודד עצמו יחיד וללמס עצמו בכל מעשיו להיות בזה הלוג לכת עם ה' שלא לראות בזה בפני בני אדם כי בקל יכול בזה ב"ס לירי פניות וגילות בעצמות אלה מעשיו בגלוי וז"ש מה רב עונך אשר לפני' ליראך פי' מהגדלו חסדך עם האדם אשר עקדת עליו להיות מלפין עצמו בהלגע לכת עם ה' ועיי' יכול להיות רב עונך בלי שום פניה וגילות וכו' (פ' תרומה) - (תכא) בכל עסק האדם סן תורה או מפלה צריך לומר לשם יחוד קוב"ה ושיכניתי' וגרתי' לקרב אל השכל מהו היחוד הזה כי הנה האדם כשלומד תורה הוא מדבר דיבורים קדושים וזאתיות קדושים ומכה מה הוא מדבר מכה אלוקים אשר בקרבנו דהיינו השגמ' קדושה היא חלק אלוק ממעל זה ידוע דארייתא וקוב"ה וישראל כולל חד נמצא ע"י השגמ' הקדושים שמדבק עצמו בחלק אלוקים שבו בלחותיהם הק' אוי מעלה הדיבורים למעל' וממדבקם בלחותו ית' וזהו יחוד קוב"ה שמיחד ה' ר' הק' ושגמתי הק' עם הקב"ה ע"י לימוד הסוד' והתפלה וכו' (פ' מוארע) : (תכב) יש אדם שעוסק בתור' א' במלות רק שמכוין לשם איה פניה שלא לשמה ולא אין עבדותו יכולה לעלות למעל' ויש אדם שמחשב לעשות מלות ח' עסק הסוד' לשם שמים רק שיש לו על זה מניצות ועיכובים מחמת אונס וכבר ארז"ל חשב לעשות מניס' ונלמס ולא עשה' מעלה עליו הכתוב כאלו עשה' וגם ארז"ל מחשבה טובה הקב"ה מלרס למעש' מלרס דייקא ששקב"ה מלך את המחשב' עקורה וקדו' של הליך להמנע' שמעל חבירו בלא מהשכח זכה וברי הוא כאלו עשה הליך רמנע' הסוד' ושמא"ל זכה נועל חלקי וחלק חבירו בג"ע וזהו שמא"ל לעולם יעסוק אדם וכו' שמחך שלא לשמה בל לשמה וכו' (עיי' שנים שס) - (תכג) האדם צריך לעבוד את הבורא ית' בשני מדריגות היינו לראות ולחשוב תמיד רוממות אל וגדולתו וכן צריך לחשוב ולראות תמיד בשפלות עצמו וז"ש עקב"ה בן מהללאל הסתכל בשלש דברים וכו' דע מאין באת היינו מאין נחלכט נשמחך מתחת כסא כבודו ית' ולאן אתה הולך היינו שגרי' אתה להחזיר נשמחך למקום שנהלכט משם לזה וזהו וקיים בלי שום סיג ופנס' ולפני מי אתה עומד יתן דין וחשבון נמצא ששגלם בחי' אלו הזכיר מלך הסתכלות ברוממות אל ית' ואז"כ ביאר שיש ג' בחינות כאלו גם בהסתכלות על שפלות עצמו דע מאין באת נעטפס סרוסה ולאן אתה הולך וכו' (פ' קדושים) (תכד) האדם בשעה שעוסק בתור' ותפלה או בליח' דבר שבקדו' זה הוא בגדלות המוחין וכו' כי הקדו' הסוד' מנבנת את המוחין בעצ' העסק בה חלל איה התפלה או עסק הקדו' הסוד' הוא נופל לקטנות המוחין בהילוכו בהכלי הזמן זה אינו תכלית העבודה השלימה כי האדם צריך להיות תמיד בקדו' ובמסירה בלי הפסק רגע אחת לזה צריך לקשר עצמו כל כך בצע' הגדלת המוחין ולדבק מחשבתו

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

מהשכנתו בהש"ת שחכ' מהשכנתו קשורה בזה ח"כ ג"כ וזה בחי' נכסיו גדולים על רקענים פי' נשעם שם בבחי' גדלות יוכרו להקשר בהקדש' כל כך עד שיטארו בקדושתם אף שכיור בקטנות (פ' חמור) : (תכח) אדם הרואה לזך נפשו ולטענות' לדבק בבורא עולם ית' הוא מניח מהשכנתו פה"ז ותענוגיו ועסקו בכל מהשכנתו ומעשיו ולימודו. הכן כוונתו כדי להשיג אמתית עבודת הבורא ית' בזהב ויראה השלימי' ונקים מכי סיג ופסולה ולעשים מלות ה' בהתלהבות גדול כאשר דיבר הש"ת המנוח אל משה מח' האש וכו' למען נגמד לעשות מכוונתו בזה התלהבות ושק גדול כנתינתו מפי הבורא בזה שלכת י"ק וכמו שקיבל משה מפי הבור' בהתנהבות יראה וזהב גדולה וכן היושר שחננו נעשה כמכונו כל מלכותיו והא' חין אנו במדריג' זאת נעשות בזהב' והתנהבות אש כאשר דיבר ה' אל משה מחוץ האש עכ"פ נכון לנו לעשות בזהב' והתלהבות ה' אשר דיבר משה אלינו והא' חין חני במדריגה הזאת ג"כ לעשות בזהב' והתלהבות כוחה כאשר היה גם בעת הלוי של משה עכ"פ נכון לנו לעשות בלופן חסר פקד עלינו משרב"ה נדורות עולם היינו לעשים כל מיום ועסק החור' ויכולה בזהב' וירא' גדולה כ"א לפי השגתו וזכנו יכלנו וכו' (פ' שלם) : (תכו) האדם לריך נעבוד את ה' בכל מדותיו ואל ימיר די' ל' לבחור לעמית אלה מדה נגמור או להפגל או ליתן לזקק או איה מדה אחרת רק לריך האדם לקבל על עצמו לדבק א"ע ונעבוד את ה' בכל מדותיו האפשרי בכל ההתאמלות וז' אשרי הדם שומע לי לשקוד על דלותי לומר שמה ייב לשקוד ענ כל הדמות כק' וכו' (פ' קרח) : (תכו) מה שחננו אומרים קודם כל עבודתנו ותפלותינו לשם יסוד וכו' שם כל ישראל כי אדם חין לדיק בלח' וכו' וא"כ חין נוכל נעשות איה דבר קדוש בלדרינו כיון שפגשנו חסד אבר ע"י עבד' ח"ו ואין יכול להפגשנו ענין קדושת העובד' הבורא הוא המיוקן לזה הוא בזה שכולל עצמו עם כלליות ישראל כי יש עולם כל' כל ישראל יבשלה היות אף שלם בלי בוס פגה כי כלליות ישראל הם לדיקים כ"ש ועמך כולם לדיקים וז"כ אף שהפגשים חוטאים לפעמים אבל הכלליות הם חמיד קיימים בקדושתם ואין שגן ואין פגם רע בזה ח"ו וחמיד לורתם חקוקה למענ' והוא הנק' בספרי קודם אדם קדמון ושם חין שני' לחטא כלל והאדם מקשר עצמו עם בהתכללות הבורא ואז איהו האר' נקשר בכללותו ונתקן בקדוש' ענינו וזו יכול נעשות המלוא או העובד' הבורא וכו' עוד יש עליה לזה להיות מלך בשמירת שבת וכו' כעבודת בפנים (פ' דברים) : (תכח) עיקר מדה הלדיקים כך הוא שכל מה שעובד יותר להבורא ית' הוא מבין יותר שאינו יכול להגיע אל תכלית העבוד' כי א"ס בדבר וכו' וז' פתחו לי שערי דוד פירוש הלדיק אומר שפתחו לי השערים לזה בס' לעבוד הבורא ית' לפי שסובר שלא משה כלום עדיין ולא פעל בעבודתו כלל עדיין ומשיבין לו זה השער לה' וכו' פירוש הוא הוא עיקר העבוד' לידע זכ' שאינו יכול לגמור בעבודתו כי הוא דבר שאינו סוף ותכלית (שם בליקוטים) :

(תכח) כל הרואה לעבוד את ה' ובהתמיל בתורה או בתפלה ח"ס לשם נבדל נעלות על דעתו שיש בזהו לעבוד לעיתו העילות כי ה' השמים ושמי לא יוכלו לה' אף מכל שכן שוכני בחי חומר אשר בעפר יסודם אלא לריך האדם לפנות א"ע מכל מהשכ' וזה והבורא בזה עסק ונתיבות מוכן ומוזמן ולקבל קדושת בורא והשפעת חכמה וזינה אשר הש"ת יספיע בו וכפי אשר יורשו ה' בדרך יסיה נכון ללכת אש בזהב' או ביראה וכו' לעשות נחת רוח ליוצרו בזה עליון. בהשפעת חכמתו הקדושה אשר הוא ג"כ מבני גבול וכו' עיין פנים (עבודת ישראל פ' חרומה) . (תל) ארז"ל חין התורה מחקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ר"ל שממית כח עצמותו וחומר ששכנ הוא מאת בקב"ה כי הוא הנותן לו כח לעשות חיל והוא כנתן לו שכל וזינה לעבדו וכו' (דרוש לפירוש פירס) . (תלר) ע"י כל מלוא ומלוא שאלם עושה נעשה יהוד עליון כ"ש לשם יסוד וכו' ואל יאמר האדם אם לא חששה המלוא הזאת מה בכך הלא יש כמה לדיקים שמייחידים שמו ית' בזהב' וזה אומר הכתוב קרבן ה' לא הקריב במועדו היינו שלא חיקן יסוד (שהוא בחי' קרבן ה' שמקרב ומייחד אותיות היות הק') כפי שעתו ומקומו שהוא לריך לחקן כי כל אחד ואחד יש לו מקום בפני עצמו בעולמות עליונים ומה שזה מחקן אינו יכול אחר לחקן וכו' (דרוש לפסח שני) (תלז) יש בריות קטנות שפסיעותיהן קירות מלך ומהלכין במרום גדולה וסבס שריים מלך אינו דומה נפשיהם אמת שלא במרום ומתברריות גדולות וכמו כן לענין עבודה ה' לפעמים האדם הוא בבחי' מוחין דקטנות ומתמרמר בנפשו מלך על אשר נפל ממדריגתו בקטנות במוחין וחורר בתשובה ומתחזק וכולך יותר במרו' לעשות רצון קונו ואעפ"כ הוא ע"י מוחין דקטנות משא"כ כשזכר לגדלות המוחין הוא הולך לאט ומשיג יותר וכמו שאני בעלמי פ"א ראיית הריב"ש ז"ל בחנוס ושאנתי אותו מפני מה בתפלת עבודתי כאשר נכנסתי אל הלדיקים ללמוד ממעשיהם והרגנתי א"ע לעבוד הש"ת הרגשתי בעלמי

דרך יראה ועבודת ה' חסידים עב

במלמי שינוי לעובד' מיום אל יום בעסק התורה לשמה וצבונת התפיל' ובשאר מעשים ופסח' איננו מרגיש כלל השינוי וכדמ' לי כמו יום אחמול כן היום וכמו כן יום מחר והשינוי לי בדרך משל כשהתינוק לומד א"ב או סידור או חומש מדי יום ביומו ניכר השינוי בו שלומד יותר ממה שלמד אחמול למשל בשבוע העבר למד פרשה אחת חומש ועתה לומד שתי פרשיות וכיוצא בו משא"כ אם הולך ומתגדל ולומד במלמו גפ"ת ופוסקים והוא מפוסל גדול אין ניכר בו שינוי יום מיומו אמנם לפי ראות עיני השכל גדולי מה שהלמד נעמק בגלותו יום מיומו במדרג' הוא גדול אלף אלפים ככל המדרגות שהתינוק נעמק בכל השנה כי הנה בעטנות עכ"ל ודפח"ח והוא דבר חכמה נפלאה וע"פ עיני הכל' חבין כמה עינים בספרי' בגלות וקטנות (פ' שמיני) . (תלג) קוולותיו תלתלים שחורות כע"ב רח"ל במי הן מתקיימין במי שמשחיר ומעריב בהן ר"ל לא כלאותן שועים המעבירים ימיהם בזהב וכו' ובזחורים לעלמן חיה יום שיעבדו את ה' ומתנחמים על חיה יום שלא לעבד את ה' בלאומם שאין דעתם ללול בפער בימים הנמוכים של ימות השנה כגון תמוז ואב ימי החורבן והקטנות וכיוצא ובלאו אן ר"ת מתקיימים רק במי שמשחיר בשעת הבהירות ומעריב אפי' בשעת ערצות וחשכות וכ"ש אדמו"ר שרצן מחוייב ק"ס להתחיל לדבר לפני חביו ולעשות כל יכלתו עד שירחם עניו חביו וכן הדין בעיני תפלה ותורה וכל המלות וגמול דברים לריבין חיזוק עד שירחם ה' ויגלה אהבתו וקרבנותו ואעפ"י שהן שחורות ערבות עלי כשאפ"ל וכן יהי עס כל הזמרים וכל הקטנות חכם לכשיראה יספך הכל לעובד' (פ' מזורע) (תלד) ויואל משה את העם לקראת האלקים ארז"ל שנתנמנמו ושנתם ערבה להם עד שמרע"ה הלך ועוררם לקבלת התורה ואמר כלדיק הגאון מוה' ליי יתכן ו"ל שזה היה מחמת שמיוס ש"י בסיון התחילו לעשות הכנה לקבלת התורה ועבדו בכל כחם וצמחשבותם הק' עד שפגל עליהם לילאות ועייפות והיו מתעוררים פן לא יוכלו לקבל את התורה במחשבת' לול' כראוי ע"כ נתנו שינה לעיניהם ולעפעפיהם חנומי' ככדי שיתחדשו מוחותיהם ויתחזקו מעשנותיהם בבהירות לקבלת התורה"ק עכ"ל מכל מקום מוכרע שלא היו להנשים האלה במדרגה גדול' כי מי שגבול לבו בטהרה זה' אינו לרין להכני' ומתחזק בבעותיו לכלוך אל ה' ונעבודתו ומן השמים ירחתו להזן מוחו ולתת לו בהירות אמנם מי שאינו דבוק בצורתו דביקות כראוי אינו בועת בו כראוי ומתנהג עכ"ל דרך העצב ושומר מוחותיו ומתחבטו וישן בשעת שינה וכן שאר העניינים הגם שגם זה נשם שמים מכל מקום אינו במדרג' גדול' כמשלך על ה' יסבו ואינו משיג ע"פ לשמור נפשו עפ"י דרך העצב וז"ש ויואל משה את העם דייקא שמור על פסוטי העם שהם במדרג' קטני' וכו' :

(בדרוש לשבועות) :

(תלג) הקב"ה זוכר זכות אבות לבנים הגם שהבנים אינם רזומת האבות במעשיהם ממש מכל מקום ע"י חזיר מעשה זכות שעושין בדומה למשל חיה מצוה מבחי' אהבה וגמילה חסד כמו אהבה וכן כולם מיד נשעורר הדבר הזה בשרשו ובאורו הגדול שהאירו במעשיהם הגדולים בקדושתם למשל כמו הגר הנכבד ויעל עשנו אל אש אשר יזקק בור אחר מלמעלה הגה נורע שעי' פזילה העשן נחשו אור האש לרעה וכן הרבה הזה כי מעשיהם הק' הם כמו שביצי אש ושרפי' מעלה והגם שמעשה הבנים אינם רק כמו נר הנכבד ע"י מעשה המורה בזהב' ובידאה וכיוצא הגם שהיו בעטנות מתלהב מאש שלמעלה זכות אבות וזה שהבנים משרבע"ה ויבחר בזרעו אחריו אפי' כשהיו זרעו אחריו בחי' אחרים ולא בהאבות ממש רק בבחי' אחרים וזכר השי"ת זכות אבות ויוציאך בפניו הוא ית' מהעלם לבחי' פנים וזכותם הקדושה ויאר להם (פ' ואתחנן) : (תלג) מי הקדימתי ומי יאסלס וחרז"ל מי עשה לי צליה קודם שנתתי לו בבר וכו' אמנם כשאדם עובד השי"ת מתאבה ומתלפף ומיחל שיהיה לו בגד בשביל להטיל בו צליה אז הוא מקדים בעבודתו ויבחר ית' כביכול וז"ש וירקע סה"י לך כי בשמור לעשות את כל המצוה הזאת לפני ה' אלקינו היינו אש אדם שומר וממתין ומיחל מתי פבא המנ' לידו אז כק' שעשם לפני ה' כמו טרם וקודם כביכול עיין פנים (שם) : (תלג) לפעמים נופל במחשבת האדם דבר הורא' איך ומה יעבוד את השי"ת או חיה אהב' או יראה והוא מה ששוגר לו השי"ת במחשבתו שיעבדו בזה הדבר ולפעמים האדם יסגן אסור ממחשבתו ולא יביט לראות לזה אחר עשה לך דבר ר"ל שמתשוב בדעתך כי זה הדבר אשר יודך השי"ת לעשותו ולעבדו בו ולא חסוב אסור ממחשבתך כי השי"ת נק' רב כמו שגבירין המלמד תורה לעני' ישראל כי השי"ת מלמד לנו בכל עת תורה ודרכי מוסר איך לעבוד אותו ית' כי זולתו א"ל שום מחשבה ומיום שנתן לנו התורה"ק על הר סיני ממש ואילך אות' האלה יואל ללמדנו חוקי תורתו וכיו' שחפול המחשבה זו הנ"ל במחשבת האדם אזי יעבוד את השי"ת בזה המחשבת' מלמה ולא עוד אלא שאפי' בכלות העבוד' יחבר מחשבתו ולבו באלה הדברים ולא יסכס אותם תמיד כ"ש השמר לך פן תשכח וכו' אך שיחשוב תמיד בכל עת שהקב"ה הוא מלמדו להושיע ומקרבו לעבודתו ית' וכו' (עיין פנים פרק א' ראבות משנה ואז) : (תלג) השי"ת נתן הבחירה ורלון להאדם

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

להאדם לעשות כאשר יראה אם טוב ואם רע ח"ו והוא למען הרבות שכרו כבודו וא"כ כשיבא לאדם איום דבר שהוא כבר ראונו ית' ויזרו חקפו עליו ברצונו שיעש' אותו יבטל רצונו ויאמר לפני ית' רבש"ט הייתי מבטל רצוני לגמרי אי אפשר ב' ולא בשכרו וכו' ולא השי"ת יבטל באמת רצון אחרים שהם כחות המסיחים וכו' וז"ש בטל רצון מפני רצונו וכו' (פ"ב דאבות משנה ד') : (תלם) הקטן שרצה ללמוד הילוך מהגדול ולהגדול יש לו פשיעות גדולות והילוך מהזהר והקטן גם כן רוצה לילך אחריו ונפל מחוץ הילוכו ואינו יכול לילך אבל כשהקטן חכם ומשער הפשיעות של הגדול לפי גידול רגליו ותפוח זה משער פשיעות שלו איך ילך לפי קטנות רגליו אז לא ימיוסו רגליו ויכול ללמוד הילוך וכו' וע"ש עוד מעטין טוב מעט כבודה מהרבה בלא כוונה וכו' ואעפ"י שהעמשה מעט לפי שהמחשב' בדוכה מאד לשם שמים יש חמנוג גדול לפני השי"ת וכו' עיין פנים (כתבי הק' דף יט ע"ב) (תמ) פעמים כשבא לאדם נשמה חדשה אז נופל ממדריגתו כי הקדוש' עילאה נחפשה' עליו ולא ח"ן לו התלהבות כמו שהגד בטל אבל האבוק' במציאות ואעפ"י יש לו אהבה ויראה וזהו הרימו (שם דף כב) : (תמא) הסימן שיבין האדם ממי לו הפיתוי אם מינה"ר אם מינה"ט הסימן אם מתפתה ויש לו התעוררות בזה האש הגדול לשעות חיבה ומיד בלי שום שהיה בעולם המזוי' זהו מינה"ט אבל אם יש כמו פלפול במחשבתו בהמאלות שקורס יעשה כך וכך ואח"כ יעשה המצוה בחיזוק' וימציץ המצוה וזהו מינה"ר וזה פירוש אם יפאחך חטאים ר"ל אם יש שום פיתוי והוא בהמאלות ובשכל ובפלפול זה ודאי סטף' מינה"ט ההתעוררות בא בלי שום פלפול בעולם אלא עשה חיבה ומיד בלי שום המנאח' (דף כב) . (אמר המעתיק הגם שהדברים נכוחים למצין מכל מקום לא ניתנו אלא לזכי השכל והרעיון) : (תמב) הבורא ית' נתן לב לדעת לבדואי שטיק' לדבק ברומי וכל מה שהוא רומי יותר הוא הנסמכות לאדם ביותר . כי המאכל הוא כה העפר וזריך לקנות אותו בדמים והשתיה הוא כה העיס והוא רומי יותר והוא במאכל יותר מהמאכל ויש יכולת יותר להאדם בלא אכילה משלל ישתה והאוויר הוא כה הרוח והוא רומי יותר גמור והיא נמאל בכל מקום וא"ל כלל בהעדר האוויר (שם ע"ב) : (תמג) במקום גילה שם תהא רעדה ר"ל כי לעולם יהי' אדם ירא' שמים בפתר אבל אם מתחיל להתגלות א"ל . (כי גילה מורה על שמחה בהתגלות וכו') שם תהא רעדה ותהא ביראה גדולה (דף כח עב) . (תמד) מהראוי ביום ה' לעבוד את השי"ת באהב' וביוס שני ביראה ובנימל' בהתפארות פירוש השיעשוע והחשק וכו' ובזה באמור' וטורו בהתקשרות ובשבת בכבוד הבורא ית' וכל הואו צריך לכלול בהכבוד היינו לעבוד את השי"ת למען כבודו ית' וכו' (שם) (תמה) בשם האלוקי ר' מענדיל משרוק' ייראו את ה' קדושו כי ח"ן מחסור ליראי' פירוש אחס' קדושים המתקדשים עננים צריכין להרגיל עצמן ביראת הרוממות כי ח"ן מחסור ר"ל כי מדת ח"ן עדיין מחסור ליראי' וביראה תזכו למדת ח"ן (דף לב) : (תמו) כל מה שהאדם מקורב יותר אל השי"ת יש לו פחד יותר ע"ד שדו"ל פחד על הקרובים ומתקין בזה אדם לזה אם לומר גמרא בדורו וכו' ואלו יתיירא האדם אם הוא צפוח מלפניו ית' שלא לעבור דין ע"ע ח"י כי אדרבה אם יש דין למטה ח"ן דין למעל' עליו וכו' (דברי אמת חידוש השלישי פ' טיי שרה) : (תמז) הירא' נק' כנסת ישראל הכולל כל ישראל בשרשם בו ית' כי כל ישראל יש להם יראה לזה יראת עליו' וזהו ירא' תחתונה וכו' כי נשמת ישראל מתחת כפא הכבוד שמשם יראה וכו' (פ' ואלה) (תמח) צריך האדם לפשפש במעשיו תמיד וכו' ובס' לעיין ברוממותו ית' והכל ע"י החוד' אפשר להשיג כראוי ואם האדם עושה כן לפשפש במעשיו קורס הדביקות בפרט בדברים שאדם רש בעקביו ורגליו בהם אזי הדביקות הוא טוב שלא יהי' אלא שחזה בכבדים ולא ראה תחתיו ונפל באחת הפתחים או כונף באין ח"ו וכו' (שם) : (תמט) ודאי כשהאדם הוא במדריגתו העליו' ח"ן צריך לשום ענין יותר משא"ל אחיך צריך להשייב או בירא' או בהכנע' כמו שפירשנו על בשעת פטירתו היו אומרים יופי לך מזה וכו' כי בשעת הדביקות וההתלהבות ח"ן חשש מרע כלל כי לבנה תלהט רשעים משא"ל אחיך צריך להאשיב בירא' או בהכנע' וכו' שלא תהא אח"כ גדלות או עבדות זה בשעת פטירתו ח"ן אומרים יופי לך פירוש התפארות שאפשר לזה כן מזה מזה היה הירא' לנזות יצור ר"י אומר ל"י וכן מזה מזה על עונה וכו' כמבואר בפנים וזהו יעקב איש חס כי יש מדריג' התלהבות וזריך אח"כ יראה . יש מדריג' חממתו ית' והשגת רוממותו ית' ובזה מזה לאדם שרא' הכנעה מלפניו ית' וזהו יעקב איש חס בשני המדריגות התלהבות וחממתו ית' יושב אוהלים שני אוהלים יראה ועונה וכו' (פ' וישב) (תנ) ח"ן לך אדם שאין לו שעה לשון ואל קין ואל מנחתו לא שעה וכן לשון ישגה האדם אל עושהו וכן שמעתי מרבי המגיד מראווי' ז"ל על יפה שעה אחת בחשוב' וכו' (פ' ויגש) : (תנא) חר"ל קדש' עמך במזרח לך וכו' וז"ש קדושים חזיו' לשון פרישה והבדלה שאפי' בהנאות בשמיות לא יחסבו למאלות האזונו והנאה בופ' ח"ו רק אדרבה לקדש' עצמו גם אז במחשבות קדושות כ"א לפי השגתו ואולי יאמר האדם איך אפשר לזה לבחי' זו הלא התאווה שולטת על הרצון וכו' ואיך הוא אפשר בשבש' ששוקק

דרך יראה ועבודת ה' חסידים ענ

בהנחת הגוף ימשוך גם לזה פרישה וקדושה לזה חמך כי קדוש אני ה' אלתיכם היינו כמו שהשיית
הוא בודאי ממלא כל עלמין ולית חמר פנוי מניה כלל ועכ"ז הוא מוצדל ומפורש מכל עלמין כמו כן
בשום האדם אל לבו כי נשמתו היא שלק אלוך ממעל ומדבך איע בשורשו בזהב' ובירא' אז הוא נסוד
נשמת שרי חבנים ויכול לבא לבחי' זו להדמות עצמו לקווי כביכול בבחי' זו כי מה שיטנו בשורש וטנו
ג"כ בגדר הענפים וכו' ויש דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו וכו' כי כל נשמות ישראל
חשובים המקור עליון וכולם שוים לצבא ולברכה ולקדוש' בבחי' הכל' עוד יש ענה לזה לכלול עצמו
עם כל אחיו צ"י יחד ואז איש את אחיו יעזרו כי הנשמה נמשלה לנר כ"ש נר ה' נשמת אדם
זכמו שר שאינו יכול לדלוך ולהאיר יפה עכ"ז כשמדבקין זה הנר לבית נרות יפים אז גם נר זה נטל
ונכלל בכלל נרות היפים ודולק גם הוא ציניהם כמו כן נשמות ישראל בודאי יש בכל דור אנשים
נדיקים שנשמתם מאיר להם כ"כ עד שנכלל להם להשיג מדריגה זו לקדש עצמם צמור להם ונשכלל
עצמו עמם ועם כלל נשמות ישראל אז חף הם נשמתו אינה מאיר' צפני עצמה כ"כ עכ"ז מתוך
כללותה עם שאר נשמות ישראל מאיר' ג"כ ומתעוררת גם הוא לעבודת השי"ת וז"ש אל כל עדת
צ"י ר"ל שיכללו יחד כל העד' רק' ואז קדושים תהיו וכו' כי קדוש אני ה' וכו' וכולכם באתם ממקום
אחד ומשורש אחד נחצו נשמותיכם ועי"ז בהתכללותם יחד נתקל לבלש לבא למדריגה זו : [אזהב
ישראל פ' קדושים] : (תנב) לריך האדם לפעור את בוראו ת' שיהא עבור כל ישראל ולא עבור עצמו
לכד רלז הוא חכ לאחרים לפעמים נזקדקו כי הם חשובים כנגדו כרשעים ח"ו וכמו שאמר הארפית
באת אלי להזכיר עוני אצל אם כוונתו בהעבודה שלו לשמו ית' בשם כל ישראל אז הוא מכריע את
העולם כונו לכ"ז וזהו שמצביעין את האדם אפי' אם כל העולם אומרים עליך לריך הוי' צעניך כרשע
היינו כדי שלא יבא להעולם חוב על ידו ח"ו רק אדרבא יהנו כל העולם בנזקתו צעשוחו כל מעשיו
הטוב בשם כ"י וכו' (שם בליקוטים) : (תנב) הפעור' האמתית להשי"ת היא דווקא מ"י שפוער את
השי"ת בחמיתות ואינו רואה באתם שום מעלה ומדריגה עד שקוראין לו וכוטין אותו מן השמים על כך
ידבוס מן המחתסדים שנעשו משוגעים או בגלי מרות ססורות והכל הוא ממחמת שרזו לעלות אל ה'
והעולם נגלם מעיניהם כי אינם עובדים את השי"ת בהדרג' ותופסים דבר שאין שייך להם בלי שום
קריאה ורשות מן השמים וגם יש אנשים שעיקר עבודת שלהם להשי"ת הוא כדי להיות בעל מדריגה
ועי"ז נאמר לא מעלה במעלות על נפשו אשר לא תגלה ערותך עליו כמו שאנו רואין שח"ו נעשו בעלי
מרה שחורה (היפוך מדק האמת אשר פיקרי ה' ישרים נשמתו לב וכו') ולא כן דרך האנשים השלמים
שהם עובדים מרלזים להשי"ת ואינם רואים באתם שום מדריגה ומה שאנו רואים שיש להם מדריגות
גדולות הכל הוא ע"י כפיה מן רשמים לצורך טובת העולם ויזהר האדם בזה ואל יהרסו לעלות אל ה'
כי הרבה עשו כרשע"י וכו' (שם בליקוטים פ' ויקרא) : (תנב) היראה הוא הכלי והשמירה לכל
הכחות והעדות לבלי ילכו לטמאין ואברון ח"ו כי לאדם שאין לו יראת שמים ח"ו אז כל החכמות
והשכליות שבו וכל כחותיו ומדותיו שבו וגם תמו לריך והסיוורים נהיט מהם ר"ל אמנם לא כן אשר
יראת ה' נגע בלבו ומקבל עליו עול מלכות שמים באימה ובירא' קידם כל מצוה ואיזה דבר שרואה
לעשות ולפעול ואז נעשה בחי' זו כלי ובית קיבוץ ואוצר אהוב ונחמד ומקובל לקבל כל המדות עומות
וכל השכליות שהאדם פועל ועושה ומקרבת הכל שיהיה בלתי לה' לבדו וכן בחי' זו הוא כלי בית קיבוץ
לקבל כל ההשפעות עומות מהבורא ת' וכו' וזהו עיקר העבודה שנק' עבודת האדם ובעבודה מגיע לו
שכר טוב הצפון לעוה"ב וכמאמר"ל הכל ביד שמים וכו' עיין פייס (שם בליקוטים) לפנים משניות וע"ש
גם בליקוטים מפי ענק) : (תנב) עיקר העבודה החשובה באתם הוא כשעובד השי"ת אפי' בדברי
ארציות ומעלה אותם לה' אצל מי שאינו עובד להשי"ת רק בדברי תורה ותפלה לחוד חין עבודתו
חשובה כל כך לפני המקום וחשאר"ל כל דבר הבא לידי סימוך אדם יוצא בה ידי חובת מצה וכל דבר
שאינו בא לידי סימוך חין אדם יוצא בה ידי חובת מצה (שם בליקוטים) : (תנב) כתיב והאלקים עשה
שייראו מפניו כי עיקר הברירה היתה כדי שיוכל האדם לומר דיבורים לפני ה' ביראה ואהבה ונחמקן
בזה כל העבירות כליש (עיין פייס) אך אעפ"כ הרי יש אנשים פשוטים אשר אינם יכולים לבא לאהבה
ויראה אמתית וזה שרמיה בלבבם שלפעמים לפי דעתו ככר נגע קצת ביראה ואהבה ידע לאמנה שזה
עיקר שבירת כלים הגרוע מכל השבירות כלים אשר בא האור לבחי' ידיעת עצמו שבתיקון שבירת כלים
שם הוא שורש עמוה ויראה וזהו רישא דלא תאידע דהיינו שאינו יודע כלל מה שבו לו קצת אהבה
ויראה רק שיתכלל בזהבא ית' אך הענה היא ע"ד שאמר"ל בתחלה עלה במחשבו' וכו' ראה שאין העולם
מחקיים שיהא עמו ויתכלל בזהבא ית' אך הענה היא ע"ד שאמר"ל בתחלה עלה במחשבו' וכו' ראה שאין העולם
ויראה צעיקי ויבין בלבבו בודל התרחקותו מהבורא ית' וכו' והרמזנות הוא כלול משני המדות אהבה
ויראה (כידוע) ומחמת זה יוכל לבא לאהבה ויראה אמתית והתגלות גדול שיממלא אורה ב"ל
המקומות

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

המקומות שפגש וכל השברים כולם יתחבנו וכו' (ליקוטי תורה מהר"ם המגיד וכו' מוה"ר ר"ש ז"ל מטשערנאזיל פ' בראשית): (תנו) העיקר הוא לחללל שצאלץ בימינא וכו' ואיך אפשר לבד לבחי' זו אך מתחלה צריך האדם לרדק עצמו להבדיל ית' בכל דבר הן בדיוכיו תורה ופסלה וכו' כי הוא ית' מקור ושרש כל המדות והוא המשי' אותם נמצא' הוא למעלה מהמדות כי צבורא ית' כביכול בעצמותו לא שייך מדות ושם מתכלל שצאלץ בימינא וצאצא' פרי פך הדר זה הקב"ה כפי' תצרים זה הקב"ה וכו' כי הדר' מניס מרמזים לכלליות המדות כצאצא' וכצבורא צפים וצדד' על כן המניס היכל שרומזין על הקב"ה כי העיקר שצריך ליקח את הצבורא ית' שהוא שרש ומקור כל המדות ולרדק עצמו לאור ח"ס ית' (שם) (תנו) כשאדם הוא צבחי' מה זה תיקון על שבידת כלים כי פנימיות העולמות הוא צבחי' היות וסלימות העולמות הוא צבחי' כלים וכשאדם מונח בחי'ניות ר"ל איז נק' שבידת כלים ואופן תיקון שבידת כלים מתחלה צריך לתקן חטא' אב ואם אשר טעון בקרבנו ואף צבחי' לדיקום לדיכין תיקון וכו' ואח"כ צריך האדם לתקן מה שפגש בעצמו ועיקר התיקון ע"י שבידת הנופס שישבר לבו בקרבן ויבין ויכיר פחיתות ערכו ויודל ריחוקו מהש"ת ושפלות מציאותו פה"כ כצאצא' וממנה שבידתו הוא שישלך ומפיל צבחי' חליניות מצנו בזה הולך ומתקרב אל הקדושה . וזהו נק' צבחי' ב"ה מ"ה שמכיר צבחי' מ"ה דהיינו שמכיר באמת שפלות עצמו אך עדיין אין זה נק' צבחי' עבודה ממשי רק הכנה כי צבחי' זה ח"ה להשיג אחדותו ית' צבור ית' צבחי' בסי' היום שמך מהר' אבל אין זה התכלית להיות צבחי' בזהה שזה התכלית ואריך להיות צבחי' אדם וצבחי' אדם הוא כשבא לבחי' המצבור צוה"ק כיון דמטי' להם מה שפגש ומתחלל ומת' וילגת' אז כונא שזם כדמית' וכו' וזהו השנה אמתיית (עיין פנים) ואז יכול לקרב כל הדברים אפי' מה שכללי בקליפות ר"ל כונ' לשפלות הנכלל בהם ולהעלותם לשרשם וזה אדם כי יקריב מנחם קרבן לה' עיין פנים (שם בדיקושים) (תנו) תחתים שניים ושלישים חעשה הייני לתקן מעשה דיבור ומחשבה ולשפלות צבחי' נה' נדרו ודווקא מתחלל לעילא קודם לתקן צבחי' מעשה צבחי' סוד מרע ופגש' עוב וזה צבחי' תחתים נכלל משם יצחק אל ה' בכל לבו צבחי' מבטן שאול שועתי מעמקות הקליפות ר"ל משם שועתי כי בזה רוצה הקב"ה דווקא מעמקים קראתך מעומק דלבא ושכ' ורפא' לו ולכלי יסוב עיר לבסלה וזה צבחי' העשרה מעמקים עומק רום ועומק תחת וכו' היינו מכל הבעיות אשר ידע' אינש בנפשי' באיזה עומק הוא שקוע ומתרחק מאור ח"ס ב"ה משם יצחק אל ה' שואר פניו עניו להאיר לו ומצפדת שני צפודת השכל ומשבות העזמות ר"ל וכו' ואמנעים למדור צבחי' תיקון הדיבור וכו' ראשונים לאדם צבחי' תיקון התחשבה וכו' עיין פנים (שם) (תנו) ככל ענייני העולם יש בהם צבחי' עבירה כגון צוריעת האדמה העיקר היא הכנת החטה בארץ ומזה נהיה התבואה חק תחלה צריך להתייגע בכמה יגיעות צוריעת וכו' וכן בכל הדברים בשמים כגון מים יש בהם' נקודה שהוא מקור המין וממנו נמשך להיות נחם גדול ואריך יגיעה אחר הנקודה לחפור וכו' עד שימצא' נקודת המעין ויכנו' כן בקיום מנחות עשה ולעבדו בכל לבבם חיזוהו עבודה שכלל זו תפלה שהוא מלשון דיכיות וכן כל שאר מנחות שהוא ב"כ מלשון אוחא' ודיכיות כי העיקר הוא לחבר הענין אל התקור וכו' ואריך כזה עבודה רבה שלא נעזב המקור כמאמר הכתוב אחי עזבו מקור מים חיים וכו' היינו לרדק מעשבות אל האותיות באהבה רבה ושיטתא כל המעשבות זרות ולכן צב' ואהבת שיהא קיום מנחות עשה צבחי' עבירה מהלכה ביהרה' לח היה באפשרי לכתוב שם שם שבר אפי' שבר עוה"כ כי המקור של עבודה באהבה עין לא רחמה אלפים זולתך וכו' עיין פנים (שם): (תנו) כך הוא סדר העבודה שצריך איש הנלכד לעבודתו ית' לשב' אליו ית' בלבב אמת ממקורא' ומצא' דלבא להיות בכל לילה מצארי דפושטנא וכו' ואריך נכונ' קומתו קומת הגשם ולשוב אל ה' באמת מכל מה שעבר מיום היותו על הצדמה עד היום הוא וכו' ואריך לבא למס' צבור פקדון הרמות כמאמר הכתוב בידך אפקיד רוסי ובסיד והיום תשוב אל אלפים אשר נחנה ואריך נפש חפלה להסכים בלב ונפש למסור רוחו ונשמתו אליו ית' ע"י התשובה וכו' וגם עסק החורה קודם השכיבה כמאצא' לא איברא לילה אלא לגירא' וכו' וע"י התשובה ומס' כביל' מעלה נפשו ורוחו ונשמתו כבוד העלאת מ"ה אליו ית' וכו' וכשיעשה כ"ל אז מרשים לבקרים רבה אמונהך דהיינו כשקם בבוקר יגמור צוריות לעבודה בוראו ית' להיות לו עבד נאמן ובתחנה יפנה וכו' ואח"כ בקל לטהר המוח ולפנות מכל מעשבות חוץ למקומו של עולם וסוף לזמנו כי אז הוא זמן וידין לקבל עליו עול מלכותו ית' לעבוד אותו בקידוש ידים ורגלים ליעול ידיו וכו' דהיינו לנקות ולשפף מתהבות רעות ר"ל ולהגביה עצמו באמונה שלימה שהוא סוד תרין ירכי קשטו דהיינו להאמין באמונה שלימה שיש אלוה' יחיד ומיוחד וכו' שכל העולמות ותצויות וכו' וכו' עבדים אותו באימה ברתם ובזיעה וממנה זה יכול ליפול עליו אימה ופחד וירעה גדולה מפחד ה' ומאד באונו יכו' ואח"כ בא לאהבה להבדיל ית' ממילא וכו' ומדבר דיבורים באהבה ויראה גדולה וכו' וסלילה למשך

דרך ראה ועבודת ה' חסידים עד

למשך עמנו ולפנות עמנו ללד אחר מנת עמדו ממעטו עד אחר התפני' כי לריך לשמור דביקות המוחין עד שלש שעות ושעה מלשון הסרה שריך להסיר עמנו מכל וכל ולהסתלק מכל עמיני עולם הזה עד שעה אחת אחר התפלה וכל יום הוא חידוש העולם כמחמיר המחמיר בשיבו בכל יום תמיד וכו' וכל יום הוא קבלת התורה כמחמיר'ל בכל יום יסיו בעיך כחדשים וכאלו היום ניתנה משיני וכו' ואז הוא מוכר הקימה שהוא סוד כלל המדות אלהים וירא' והתפלות וכו' ואז הוא בנחי' שבת וכו' (עין פנים שם בדרוש לשבועות) (תסב) בתחיל לריך לשב בלמח על חמלות נעורים ולהתענות חמשה שנים רלופים יום אחד בשבוע וליתן לך כל ערב שבת קודם דייקא ולסיות נזיר כל ליל שני ולומר בלוחו לילה תנ"כ משנה במרא זוהר תיקונים עין יעקב ראשית חכמה שלחן ערוך א"ח ש"ע יורה דעה ולקרות בכל לילה ק"ש של האר"י"ל הנדפס בשערי ציון ועיקר התשובה להיות תמיד מקושר אל המוחין ותלת מוחין יש באדם והכל תלוי בדעת ודעת הוא מלשון שזירה מלשין יודע בם את אנשי סוכות שמתחל' לריך לשבר כל התלות והסתמכות אל דביקות אור עליון הבירא ית' בדביק' וחסידקה וחפז' עד כלות הנפש מחמת עריבות הדביקות וזה לריך להיות בכל עת יבין רגע שלא לזוז מזה אפי' רגע אחת ואין יוכל לבא לזה הנ"ל מלד הירא' שהוא ראשית חכמה כמחמיר הכתוב זה השער לה' וכו' ולמה לא יפול יראה ופחד על האדם בזכרו שפלותו וערכו שהוא קרוב מל' יס ד'ת וכו' ונשמת ישראל גדול' ממנו המלאכים כי ישראל נק' בנים למקום וכן נמשך ממוח האב כניכול וכש"ה עוזרין כל רלוננו ית' נדמה הדבר כאלו אוחז המלך ומוליכו למקום הטיפות אבל בזכרו שזיקר כוונת הבירא בבריות כל העולמות בשביל התור' ובשביל ישראל וכשהם דבוקים בהתורה הם דבוקים בו ית' וע"ס מגין הדביקות במחשב' דיבור ומעשה ושיסיו כל עשייתו לשם שמים להתרחק מכל תאוה הניק' ע"י הכנה והבדלה והמתק' עין פנים ויעקב הדבר להסליך כל חמלות נעורים וכל מה שגל בהם מיום הולדו היינו במש' דיבור ונחמח' ולקדם עמנו במותר לו וכו' עין פנים ואחר ההמש' שנים הנ"ל לריך להתענות בה"ב אחר פסח וסכות וסוכות"ל"ל וכל ערב ר"ח והפסק' של שני ימים בחודש ללול ולקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום תנ"כ משניות שהוא תיקון לנשמה וזוהר וס"ע ועין יעקב קודם הסינה ולקרות ק"ש של האר"י"ל וליכך במקום לנבול עים פעמים כדרי לקבל עליו קדושה וטוהר מן המקום העליונה (שם בתיחלת הספר בהדרכה א') (תסב) ראשון לריך לידע ולהאמין בלמח שיש אלקי מלוי ראשון שהמלאך כה הכהנים עליונים ותחתונים גז' א"ס ותכלית מקורה אחת והוא אחד יחיד ומיוחד וכו' וכו' והוא מסבב כג' עולמין וממלא כל עולמין וכו' וכו' וזרע עולם השפל הזה בשביל התורה ובשביל ישראל והכל הוא כדי שיתנה מלכותו ואלותו ית' ולריך להאמין בלמונה שלימי' וחזק שמלא כל הארץ כבודו ולית אחר פנוי מני' וכו' ומלכותו בכל משלה אפי' בקליפות וכו' ונולי שישתלק שפעי וחיותו מאיה דבר אפי' רגע אחת ה' נשאר אותו דבר יתנו וזכו ולריך להאמין בלמונה שלימי' שכלם מנענך אפי' בלחצ' קטנה מנענע עולמות עליונים ורחניים כ"ס הכתוב"ע ז"ל וזריך להבין כי כל אדם כלול מכל העולמות ואם הדבר כן לריך להמלאק לקיבה בכל דבר שנוש' ד"ת ומש' ועשיית המעשה בכל איברים גופא ואפי' דברי חולין לריך לקדם דיבוריו ומחשבותיו ולהביא בכל דיבוריו ומחשבותיו השגות אלקות ולדבק אל השורש של הדיבור והמחשב' כי בכת הסי' מדבר ומחשב' וכשיאמין זה באצ"י שלימה אזי יבנית על כל פריטיו ומחשבותיו ומזרע תיו שכל הוא מחלית ית' בין שמש' כרלוננו או שלא כרלוננו הכל הוא מחלית ית' ומפי עליון לא תלא הרעות וכו' וזוהר' לעובד יתשב וכו' עין פנים ויחקן כל המדות עד שהגיע יתבטל לגמרי וכו' וכל הנ"ל לריך להאמין באמ' שלימי' ולריך למסור נפשו על זה בכל עת ורצו ולא לנות מחשבתו בהבלי הזמן ויעקב לריך לדבק בשבחו של מקום ולייחד שלש שעות היום"ה חק"ה אדני דהיינו מחשב' דיבור ומצא' וכו' וזה נראה גם סוד כוונת המקום דהיינו המקום נמשך מתקום עליונה הוא חס חק"ה עולם הדינה שם מתקן הדינים והסינים והקליפות שנעש' ע"י צננות בני אדם וכשיכניס במקום יעשה תשיב' שמורה ויעזבו חמליו בלב שלם ומורה ועוזר ויחזק עין פנים ויהיה רגיל באצירת תהלים ובכל לילה קודם שיסבב יס' ממארי לחושבנא ויקום בחלום לילה וכו' ובק"ש לריך להסתדק בכל תיבה וכו' ולומר בדחילו ורחימו וכו' ויכל ליתן חיות בכל האיברים וכו' ולרמ' בכל האפשר לכבד שבת כהלכתו כפי יכולתו הן במאכל ומשתה הן בשאר דברים וכו' ויעקב הוא הנדק' שם שורש כל דבר שבוס מעלה הנילונות שלו מהשכיר' וזה יוכל להפלות נפשו ורחו ונשמתו ג"כ וכו' עין פנים וע"ס עיר דרכים ישרים בכל פרט ופרט מענייני הדם הן מענין שזירת כל התלית ותיקון כל המדות וקדושת מחשב' דיבור ומעשה ויטירות גדול ככוונת השפלי וענייני התשוב' וקדושת עסק התורה ושליכין ללמוד קודם התפלה

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

התפל' ולהיות ניעור כל ליל שני ולהיות עוסק בתורה ולומר ביום אחד בשבוע כל נעים ומירות ישראל קודם הנה החמה ולומר ח"י פרקים משניות בכל יום כדי שגמור בכל חודש כל השנה סדרי משניות וליתן לדקה בכל יום כפי היכולת ולהתבודד בכל יום שעה אחת ולחשוב חשבון עם הנפש וכו' וענין ההכנה שלריכוך קודם התפל' וכו' וקודם כל תפלה מג' תפלות ליתן פרוטה אחת לדקה ואחר התפל' יקבע עתים לתורה דהיינו ח"כ משניות ש"ע או"ח וש"ע יו"ד וזוהר וגם לומר בכל יום תהלים וכו' וע"כ בשם הבש"ט ז"ל שליוס לאנשי שקודם כל תפלה ילמדו מאמר זוה"ק וע"כ דרכים נפלאים וישרים בכל העניינים בהתחזקות האמונה בק' בפרטי פרטיות ובתורה ותפלה ומשכבה ואכילה ויראה ולדקה ודביקות ועוד כיוצא וכיוצא ומפני האריכות ה"ל להשתקם בחיבור זה בשלימות והרואה לעמוד על שרשי הדברים בפרטיות יעיין בפנים בהדרכות מתחלת הדרך' עד סוף הדרכה ז"ין (חסד) כל עיקר עבודתו הוא לתקן שניות כלים כי האדם הוא כלול ממל העולמות וכשיחקן א"ע למטה נתקן ג"כ למעל' ואופן התיקון הוא כן שלריכוך לשבר החומרות שלי דהיינו כל התלות ולהכניע כל המדות אל הש"י דהיינו אהב' שלא לאהוב רק אותו ית' וכן יראה והתפארות וניצוח וסוד' והתקשרות וכו' (כמבואר כבר כ"פ) ואין צריך לומר לכל זה הוא פ"י יראה שכיח בשער נס' וצירוף' כלול הכל וכשיש לו ירמיה יש לו הכל וכו' וע"כ מענין הידיעה והבחינה' וכו' (הדרכה ז"ין) (חסד) יעוצב אדם דרך המרה שמורה כי אין זה דרך ה' כי בדרכי ה' כפי ויבנה לבו שהוא התרוממות הלב ומעיינות למעל' כמאמר הכתוב ואחרי חסד' למעלה ולא תהיה למטה הי' כי עיני לשמיים נעלית כי לריך האדם להשוב תמיד ולהסתכל למעל' כ"ס דע מה למעלה ממך ולריך להשוב תמיד בגדולת ה' וצירפתו יראה הרוממות וכו' ולראות תמיד שלא ישתר ח"ו למטה שהוא אהבת עצמו ויראת עצמו שם אהב' וירא' נפולה ומה יבוא לבא למרה שמורה ומצבות ואין זה דרך האמת אבל בדרכי התורה כפי דרכי דרכי נוסע וכל נתיבותי' שלום ועלם העושה אשר נכונה להיות המהשג' תמיד כ"ל ועיקר עסק התורה' מפנית טעמים של כל המדות רעות בהמתק' הדיין בשרשן (שס) (חסד) האדם העובד את ה' הוא מצין גדולתו ית' ויודע שלא עשה עדיין כלל עד היום אך הוא מלפני שיזכה לעבוד אותו ית' וכו' כי כן דרך הלקיים שמקיינים בעיניהם אך מלפני לישועה בכל יום שהיום יתחילו לעבוד את ה' בכל נפשם וז"ש שוש אשים בה' וכו' שוש הוא המקור של שמחה הוא אשים בה' לשון עמיד שמעשה אחתיל לשמונה בה' וכו' (ליקוטי רמ"ל פ' בראשית) (חסד) אם אדם אותו אכן טוב גדול שהוא כמה אלפים ארומים מה שאין לו ביעור ושרך אזי אם עוסק בצמח עסקים אחרים שלו ודאי לינו שוכח בזה האופן טוב כי אין העסק שיה אפי' קלמ מזה אך אם אותו בירו ליזה דבר פשוט אזי אם עוסק בזה' סחורי' או שאר דברים שזוכה וגאנדר מידו הדבר הפשוט הזה כן אם האדם חשוב בעיניו יראה שמים כמו האבן טוב וזולת נחמד כי יראה ה' היא אולרו אזי אם עוסק בשאר עסקי מו"מ או שאר דברי ראות לינו שוכח ואינו פוסק כלל מיראת ה' כלפוקי מי שאינו חשוב בעיניו כלל יראה ה' אזי אם עוסק בדבר ה' היינו תורה ועבודה נופל מחשבות חזק מענייניו ועסקים שלו בתוך התפל' כי זה עיקר החשיבות שלו וזה נק' כללים מעורב במחשבות חזק אפי' בשעת עבודה ותפל' וכו' וז"ל ואמלא אותו רוח אלקים בחכמ' וכו' שיה' ממולא בהכמה כל מחשבותיו ותחבולותיו הכל ביראת ה' שזכו אולרו וכו' (פ' ויקהל) (חסד) עיקר השגימות שלריך האדם לדמות כאלו אחד קורה לו כך עבוד את ה' ואם אוכל או שותה או שאר דברים מדברי הרשות לריך לדמות כאלו אחד קורה לו מה לך נדרם קום קרא אל חלקיך ומי שהוא לדיק גמור אזי מרוב הרגל לעבודה הבורא נעשה טבע ואז הוא מרגיש הקדושה' וכו' (בליקוטי תהלים) (ועיין גם בליקוטי תורה הנ"ל בהדרכ' ז"ין שכתב שם בכל עת ורגע ידמה בעיניו כאלו הקצ"ה תופס אותו שלא ישוב אחר תאוותיו השפלות והזרות כמאמר חפסו בצגורו ויפול עליו אימה גדולה וירא' וכו') (חסד) השמים הם כהין כהלי כדור עגול בכל מקום והאדם נראה לו כאלו עומד במרכזו האמצע ולמה ברה הב"ה את העולם על זה הליור הוא ע"ד שאו מרום עיניכם וכו' וכדתקן למה נברא האדם יחידי וכו' כי לריך כ"ל לומר עלי העולם עומד וכשם שבעולמות עליונים יש עיגולים ויושר והיושר עומד בחלק העיגולים שהוא כה"ב כנודע בכתבארז"ל כן ראי' לאדם שיעשה כן כאלו יושר שלו וראשו עומד בחלק העיגולים אלל האים וכאלו בשבילו ה' כל למדים ביראת העולמות העיגולים שם השמים וכו' קו אור א"ס נשמה לנשמות ציושר שלו להחיותו וכן יעשה צבואו ללמוד תורה או להתפלל יעלה א"ע בהתאמות הדביקות למדת היראה שהוא מדה החכמה וכלהו בהכמה אתצבירו פירוש מפני שאור החכמ' הוא אור גדול ועלום ע"כ כל המציאות יכול להיות במל ואין אלאה כשרגה בטיבארע וע"כ הרישמו ששאר בלדס יכול להסתוות כמו בריה אחרת כמלאך ושרף להיות עובד ה' ברוחניות עמוס וזהו התפשטות הנשמות וכו'

דרך יראה ועבודת ה חסידים עה

כ' ע"י שמעל' עלמו למדת היראה שהוא מדת החכמה ועושה עלמו תמורה מנשמות לרוחניות
 עלום וכו' ובהסתכלו כלפי מעלה ברעותא דלבוש מעצורר לתעוררותא מרעוא דכל רעיון עליו ועל
 כל העולם כולו וכו' (אור הגנוז פ' וירא) : (תע) הלדיק יראה שלא תזוז ממנו אור השכינה
 בבחי' ויארר אדני אל נא תעבור מעל עבדך ולזה לרדיק זכירות יתרה כי המאכלס מן ב"י צדיקו
 כמה נקיון לרדיק ק"ו מלך מלכי המלכים הקב"ה וכו' (שם) (תעא) הלדיק כשנא לי איזה כוסק
 ותשוק' לדברים גשמיים הוא מבחין שזה כרי שיבא עי"ל לתשוקת עבודת השי"ת ואפי' בדברים
 גשמיים עלמס הוא מדבק עלמו בתענוג וכוסק רוחני שדברר שהוא ושרי זה כמו משליך ניליך אש
 בקנה שריפה שלא די שלא נשאר שם הנילון אלא יולא כל מה שהי' בו וכו' (פ' חיי שרה) :
 (תעב) הכחיל' שיבחין אדם איך אם יש לו יראה בשלימות יבין זה משה למח"ד אש אחד מהשמים
 בשפה שמומר לפני המלך יעצרו לפניו דבר שהוא גדול שבתאוות אש לא יתאזה כלל וכו' (פ'
 וישב סובא לעיל) (תעג) עיקר פיתוייו של הי"ה"ר שלא לדבר הדיבור של תורה ותפלה וזכרות
 בכך כמו ודבדיקות כי אם בפה רך בלי כח וכיונה וז"ל אש כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרד (פ'
 שמות) : (תעד) יש לדיקים כל כך עד שגם הגוף ממלא משאלות הנפש לעבודת השי"ת [שם] :
 (תעה) ראו שהגוף אף בשעת עסקיו בדברים גשמיים יזכיר שהוא נושא כל הטיעור קומה של
 הגשמה שהיא כשא להשכינה וכל העולמות ויהיה נראה לו שהנפשות ג"כ אינו חול חלא אדמת
 קודש הוא וכל הטיעור קומה נושאת עליו וכו' (שם) : (תעו) מבטעיט ז"ל דע מה למעלה ממך
 עין רואה פירוש מלך שהוא עין וסירר ראייתה כמסך מרחקויות העליון ראוי שיוכל להסתכל ולראות
 מסיף העולם ועד סופו כ"ס בזוה"ק ש"י אות אחת ראוי להסתכל מסיף העולם ועד סופו ולהיות
 נפתחו לו השמים ולראות מראש אלפים ואחין ראויים שיהיה שומעת הכרזות ונבואה אלא שכל
 מעשיך הגשמיים בספר של חסדי נשמתך נכתבין ועי"ז מדתה אור הנשמה שלא תוכל לראות ולשמע
 מפני שמוטתו מצדילין ע"כ דע מה למעלה ממך ע"י ידיעה לבד (שם) : (תעז) כל המעלות קשות
 כידוע ויש לכל אדם כבידות לב קודם התחלתו לעשות תורה ומצות וא"ל יאמר האדם לבו כבד ואם
 הי' רואה השי"ת להיות לדיק ועובר הי' נותן לי לב שלם ועוז זה אינו עונה כי אדרבא המלוכה
 נקראת על שם העבדים המקבלים עליהם עול המלכות ועושים היפך רגזם כדי לעשות רצון המלך כ"א
 זה הי' רגזם לעשות מסיבן היה ניכר שפועים בשביל קבלת עול מלכות וכו' (פ' בא) : (תעה) השי"ת
 ממלא כל עלמין וליה אחר פנוי מניה וכ"ל אדני מעון אלה היית לנו מעון ממס באלוהות שמלכות
 העולם אינה חוללת ולא חולבת ולא מעדרת ונרדי האדם לידע שהוא אין ממס אלא שמדת המלכות
 שנקי מקומו של עולם ואין מלך בלא עם ע"כ מקיימת הכל כל רגע מאין ליש כדי שלא יבטל
 המלכות א"כ כמה מהיראה ראוי ליפול על האדם שמדת המלכות מקיימתו מאין ליש ודאי הוא רק
 בשביל עבודת הי' וכו' (שם) : (תעז) האדם בקומו משינתו שהוא נעשה בריה חדשה יזכר שיקדש
 ויטער מחשבתו ודיבורו שיהיו דבוקים בקדושה ואח"כ כשיעמוד בתפלה בודאי יהיה נענה בתפלתו
 וז"ל קדש לי כל בכור פירוש המחשבה הראשונה והדיבור הראשון וכו' יראה לקדשו וכו' ובעניינים
 איים יכוון להמשיך עליו מלכותו וכו' ע"י מלוא זו וכו' וכללו הרצון ואור א"ס מחשבת בלית
 זו שהוא מתעטף בו כי מאחר שרצונו ית' מלוכס במלוא זו וכו' והעלית יפירוס כנפיו עליו וכללו
 נכנס תחת כנפי אור א"ס וכו' ונרדי כל אדם לעורר היראה על עלמו מגדולת א"ס ב"ה ומלכותו וכו'
 ויעמיק במחשבה זו ויארדי בה לפני עסק התורה או המלוא כגון לפני לבישת עלית ותפילין וגם
 יתבונן איך רצון העליון ואור הא"ס מלוכס בלחותיות התורה או בליתיות ותפילין אלו ובקריאתו או
 בלבישתו הוא ממשיך אורו ית' עליו דעינו על חלק אלקי ממעל שבו ליכלל וליבטל באורו ית' וכו'
 עיין פנים דברים נפלאים וענין לשם יחוד קובצו"ו בשם כ"י והעיקר להעמיק דעתו ומחשבתו בגדולת
 הי' בחזק ואומץ הלב והסמוע עד שתהא מחשבתו מקושרת בהשי"ת בקשר אמתן וחזק וכו' ולחדש
 בכל עת יראה חדשה וכו' ולא יכבד עליו העבודה לייגע מחשבתו להעמיק ולהסתבון בגדולת הי'
 שעה גדולה ראושה וכו' ושיעור שעה זו אינה שיה בכל נפש כי יש נפש זכה בעצמה שמיד שמתבונן
 בגדולת הי' יגיע אליה היראה וכו' ויש נפש שפלה וכו' אשר לא תוכל למלא במחשבתה יראה
 אלקות כ"ל בקושי ובחזקה וביגיעה רבה להעמיק בגדולת הי' ש"ה גדולה בודאי תגיע גם אליו היראה
 עכ"ל וכמאר"ל יגיעתי ומלאתי תאמין ונאמר אש בתקשכה ככסף וכו' אז תבין יראה הי' וכו'
 ובשיבתו האלה בזה שעה גדולה בכל יום איך שהשי"ת מלא כה"כ לופה ומצבי ובזמן כליות ולב
 וכו' תוקנע בלבו היראה לכל היום כולו כשיחזור ויחזיק בזה אפי' בהתבוננות קלה בכל עת (שם).
 וע"ל עוד מענין קדושת הקטומין הק' שנעשין ע"י תפלה בדיבור דייקא וכן ע"י קדושת התורה
 ומצות

דרך יראה ועבורת ה' חסידים

ומאות וכן ע"י קדושת האכילה בפרט אכילת שבת ויו"ט ואכילת מלך וכו' . (תפ) במדת אהבה יכול להיות שכוסף ג"כ עבור תענוגו ואהבתו א"ע שיהי' דבוק בהש"ת שהוא מעלה גדולה ועוצה אבל יראה בשת אין שם שים דבר עבור כוסף של תענוג עצמו וכו' (פ' משפטים) . (תפא) כשארס עושה תנועה כגון לילך ודלי היה זה מקורס במחשבו וואס היה מקדש מאד בכל רגע את מחשבתו וזהו מדקדק את הליכה ו' או תנועה ו' הוא מלך או חיסור או רשות היה יכול לעשות יחוד בכל תנועה דהיינו לקשר התנועה במחשבה וליך לדבר מלך זו לבד ובה כזו שקורס שבזרע העולם היה עולם שכולו שבת שהוא עולם המחשבה ותיכף כשעלה בראשו הפשוע לבדוא העולם תיכף נברא הכל ברגע אחת במחשבה אלל שחשך בהמשך זמן ששת ימי בראשית יאל הכל ממחשבה לבחי' דיבור ומעשה והתנועה של היראה מן הכח אל הפועל היה בו תיכף יחוד עמוס להיות מקורס הכל בחיות ובשורס עליון שבי' מדת החכמה המחי' את כולם וגם ע"י מדת המלכות המקיימס להיות לכס מליאות שלא יתבעלו מ"ס לאין כן האדם ראו' לו שכל תנועה כל שכן בכל הילוך יעשה יחוד פירוש כשיושב בדד וידוס מחשב רוממות האל ית' ירמוז שהוא מרכבה לעולם המחשבה כי נעל עליו וכלאו השכינה מהנחת עניו (וסכות על הארון תרגומו ותפיל) ויקדש מאד מחשבתו ותיכף כשמחשבור ממחשבה שהוא מנוחה לתנועה יראה שיהי' יחוד דהיינו לקשר התנועה והדיבור והסילוך שירי' בקדושה כמו המחשבה וגם יעשה התנועה והדיבור והסילוך כדי לקבל עול מלכות שמים המקיימת איתו מאין ליש כדי לעשות רליון של מלכות שמים ולא עושה יחוד . מה שתקנו האר"ז"ל ושאר קדושים לומר קודם כל מליה לשם יחוד קובע"ו מפני שדבר הזה הוא כמו זכרה כי חלי הזכרה הוא לנוכח ברוך אחר ה' לנגד אלוקות הנגלה מלך מליאותו ומהיה ומהיה וזהו רגע את הכל מאין ליש שלא יחזה הכל ה' ויצטנו מלכותו ואדמותו ושאר הזכרה הוא לאין נסתר וכל נגד מהותו ית' ואלפיה העולם ש"וא הויה ב"ה וכן ענין אחר המבדק ברוך הוא וברוך שמו ברוך הוא נגד הנעלה וברוך שמו נגד הנגלה שעי' השם ברא העולם כ"ס ה' שמך נעולם וכו' וע"כ מקנו לומר לשם יחוד קיב"ו כי ע"י נר מליה ותורה אור יש יחוד מהקב"ס שהוא בחי' אלוקות הנעלה מן העולם לשכינותיה שהוא אלוקות השוכן בתחתונים וכשימשך אור הבורא ית' במחשבתו ודיבורו יחי' בקשתו שיתפשט השפע מעולם המחשבה לעולם הדיבור וזהו יחוד קובע"ו (שם ועיין פ' בשלת) . (תפב) ע"י המחשבה בת רה גורס חיות לו לעצמותו ולכל העולם כי התורה שהיא החכמה מחיה את כולם וע"י הדיבור בתור' או תפלה והדיבור הוא ממדת מלכות ע"י מקיים הכל מאין ליש כל היום וכן ע"י מעשה המליה וא"כ כמה מהאימה ופחד ראו' שיפול על האדם בדיבורו בתור' ותפלה וכו' (פ' מלורע) : (תפג) האהב' הוא הדביקות וכלות הנפש ונעושה לדבקה בו ית' ע"י שידע האדם שכל חיותו הוא ממנו ית' והינו יכול לעשות שום תנועה לא יעסק רגליו ולא ינוע עפעפי עיניו כ"א ע"י חיותו ית' והוא ית' ה"ט ב' ומעיי' לאדם בכל רגע וסיראה הוא שידע שיש עליו ארון מושל ומשניה רס ונשא רבו והוא שפל בריה וכו' וכאין הוא תשוב (שם) . (תפד) לא ישיגה כלל על תלות גופו שהוא נרעת משכא דחויא פירוש כמו מנירע שהחיכוך נראה לו שיש לו הנאה ממנו לפי שעה ובאמת ע"י החיכוך מנערע יותר כן האדם ע"י תלות גשמיית סובר שעי"י יחי' לו בריאות וחיווק רגוף ובאמת ע"י מאבד גם את הנוף כי ע"י שנפרד מהדביקות באין עליו יסורין כי לא נברא הנוף כ"א שיהיה נמשך לדביקות אחר הנשמה ולעשות מחומר נורה לא שיהיה נמשך הנשמה אחר תלות הנפשיות וז"ש צוה"ק נרעת משכא דחויא שידע תלות הנשמות הבאה ונמשכה ע"י הנפש הוא כמו נרעת שעי' החיכוך מתרבה בנרעת כך ע"י תלות הגשמות שנפרד מדביקות הש"ת מתנשס יותר ובה לירי עושים ח"ו (שם) (תפה) עיקר עבודת הבורא ית' הוא להיות הלנע לכח שם ה' שיהיה עבודתו בפנימיות יותר ממה שבראה על החיצונים וז"ס שתכנים ותעיל הקד יפרי קדישא לאחר קדישא דאחמר עליה עין לא ראהו וכו' פירוש שתהיה היראה בפנימיות שנקי' אחר קדישא כי יש לך אדם שמראה לבני אדם ג"כ שיש לו יראה ושהוא מדבר ביראה הנס שלפעמים לריך לעשות כן מ"מ טוב יותר שתהיה היראה בפנימיות ושם עין לא ראהו אלוקים וזאתך וכו' (שם) : (תפו) צנין שוית' ה' לנגדי תמיד שראוי לליר השם הוי"ה תמיד לנגד עיניו ופעם ע"י פסוק זה וכו' כ"ס פ"י פסוק כי שמש ומגן ה' נצלות לליר פסוק זה תמיד נגד עיניו וכלאו האר' הגדול משמש ומגן ה' ה' אורח עליו שנאמר כי אהב' תליר נרי ה' אלוקי יגיה שסבי ונאמר ורחם לכם שמי שמש דקס וכן על כל אדם שחש יכין כלל מליאות זריחה ה' ע"י וכן על ספר או אחריות וחיבות ועל שמים וע"י המנינים ומסכים הם כלל הנצלות (פי' אחרי) : (תפי) בכל עבודה ה' א"ל להמשיך היראה האמיתית כשהיא נמחר ונכלל בעניינו כי אס כשהוא במתן

דרך יראה ועבורת ה' חסידים עו

במתן כמאמר' חסידים כראשונים היו שוכן וכו' . כל אחד מישראל שרש בלתי תורה שגברא
 בהם כל העולמות וע"כ כל אדם בשומרו בדחילו ורחימו דברי תורה או תפלה הוא מעורר ומרעיש
 עולמות וזמן שהאדם עובר הש"ת בכל כחותיו כל העולמות עוזרין אותו מלך הכללות (פ' קדושים)
 (תפרי) ה"ה"ר מפיל עללות על האדם לומר שהוא תש כח ואין בו כח לעבודת הש"ת כנו ללמוד
 ולהתפלל אבל באמת מפני שאינו בדביקות הש"ת אלא בפירודא ע"כ נראה לו שהוא תש כח כי
 אם היה דבוק בדביקות הש"ת ועליו יתב' נאמר מרוב אונים ואמץ כח איש לא נעדר אי"כ כמו
 שהוא ית' הוא רוב אונים כן הדברים בו יתב' הם ראויים להיות רוב אונים ואמצי כח והתשובה
 כח הוא מחמת שאינו דבוק בהש"ת והרואה להיות בדביקות הש"ת יראה להיות תמיד בקדושה
 אפי' הנוף שלו דכיון דהנוף הוא כחל להשגחה והנשמה כחל להקב"ה אי"כ כמו שהקב"ה נק' קדוש
 כן ראוי שהנוף יהשגח שנו יה"י כחל להקב"ה שהוא קדוש ולא יהרס ראש' במחשבת מחשבות
 שאין קדושות כשי"כ שלא יעשה ח"ו וכו' ותמיד יהיה מחשבתו דבוקה בעולם העליון וכשנרדף
 לדבר מענייני עה"ז יה' במחשבתו שהוא הולך מעולם העליון למטה כמו אדם הולך מצינו לחוף
 ודעתו לחזור תיכף ובטת ההליכה הושב מתי יחזיר לביטו כך יחשב תמיד בעולם העליון ששם
 ביטו העיקרי בדביקות הבורא יתב' אף בעת שהוא מדבר בענייני עה"ז ויחזיר תיכף מחשבתו
 לדביקות הראשון ו"ש ומן המקדש לא ילא ולא יחלל את שהוא מקדש אלהיו ייינו שהוא כחל ומרכבה
 להקב"ה וכו' (עין פנים פ' אמור) : (תפס) האדם מאבד רוב ימיו וכו' וע"י תשובה ומעשים
 בכוף ימיו יוכל לתקן הכל כמאמר' יש קוה עולמו בשעה אחת וכן ציוס עולמו אם היה בעל מקלה
 היום לא יאמר כיון שעבר רוב היום אי"כ אבעל וכו' אלא יתקן בשאר היום (פ' בשר) :
 (תל) יש עבודה להש"ת ע"י תנועה ששם כל המלות מעשיות ולמוד התורה והתפלה וכו' ויש
 עבודה ע"י מנוחה כשישכב בדר וידום ומחשב רוממותו ית' ירמוז לעולם המחשבה שהוא עולם
 המנוחה כי בעל עליו וכן יעשה כשרואה להיות דבוק בדביקות אלהיות יתב' במנוחה במחשבות קדושים
 ומורה ודביקות וכו' (פ' נשא) . (תנא) כשארש עושה פון אזי פון מהפין שמושה יש עוד עון
 על הזמן כי מי נתן לו רשות לעבור עבירה בזה הזמן והלא הוא ראוי להפיל זה הזמן בעבירה ה'
 כי יש קוה עולמו בשעה אחת ושמה זו הוא השעה שהיה לרץ לקנות בה עולמו ותקן יפה שעה
 אחת בתשובה ומעשים כע"ז מכל חיי עה"כ נמלא אובר בשעה זו שעבר בה עבירה דבר גדול
 כמו כל חיי עה"כ וי"ש כי שמים רעוה עשו עמי אותי עזבו וכו' שהי' ראוי שזה הזמן שנתנו
 לעבירה יעברו אותי שהוא מקור מים חיים לקנות בשעה זו כל חיי עה"כ וזה עזבו אותי לחלוב
 להם צורות נשברים וכו' (פ' פנחס) : (תנא) לנאורה נראה לנו שעולם העליון הוא רוחני
 משא"כ עולם התחתון הוא עולם הנשמי אבל באמת ההולך תמיד בדביקות הש"ת יראה לעיניו
 שכל עה"ז התחתון יכול אדם להעלות הכל לרוחניות גמור והמבין הולך הכל ברוחניות הא"ס וגדל
 בא"ס וברוחניותו וכן כל התנועות וכל המעשים והאכילות ששם העצם והמראה הוא מעולם
 התענוג העליון זו השכינה והמראה הוא ענף ממראות אלקים כ"ש טעמו ורואו כי טוב ה' פירוש
 הטעם והמראה הכל הוא משוב ה' עד שלהלך הגדול טוב לו יסור להיות בעה"ז מלכיות בעה"כ
 וע"כ התקן משרע"ה להיותו חי בעה"ז אע"פ שידע שרש טוב לפון לו לעוה"ב אלא כרתקן יפ'ה
 שעה אחת בתשובה ומעשים כע"ז מכל חיי עה"כ כיון שגם כלן בעה"ז הוא בדביקות הש"ת
 כמו בעה"כ והע"ז הוא עולם המעשה שיכולין לקיים תורה ומלות משא"כ בעה"כ וכו' (שם) :
 (תנא) מהבעשים ז"ל האדם כשרואה שישרה עליו אלקותו ית' אזי עיקר הכל שידע ויבין שאין בו
 אלא האלהות ואז יש הכנס שישרה עליו אלהות כשחושב א"ע לאין וכו' משל למי ששע בצמקי הים
 ללקט פנינים ומרגליות שאלו לרץ לזרזר של יסיה נחנק ע"י המים כשיפסיק הנשימה כנודע ועוד
 שיזכר מאלו לחפש וללקט מרגליות כי אם יתב' שם בעל ולא ילקט נמלא כל מרחתו הוא לרץ והנה
 יש ללמוד עבודה ה' מה המשל כי הקב"ה ברא את הים הוזהרם נון שצרי צינה שגבראו בעולם
 כדי שזני ישראל ששם יורדי הים באניות של הגופים ילקטו ממנו פנינים ומרגליות ששם אלהיות
 התורה ומלות ובידורים מדליח"מ בשעה אכילה וכו' והנה אם עומד אדם לנשות מלוא לו געשוק
 בתורה ותפלה ירמח שכולו גנוז בצור האלהות כ"ש יושב בספר עלין דלור א"ים עי"ז יחכה בלל
 שרי יתלונן וילקט מרגליות ששם ריבורים קדושה ושאין כ"ל המדבר כ"ל החיות אלקות שבתוכו
 הוא המדבר בו וא"כ כשמדבר אותה האלהיות כגון ברוך אתה וע"פ הכוונה ברוך הוא שם אתה
 הוא שם וכו' הגדול הגבור והנורא הנה המדות ראו ששפול עליו יראה וכו' עי"ן פנים (פ' ממות)
 בשמע (תנא) אף כשהוא חכם בתחמת אלהות אם לא יקשר דעתו וידבק מחשבתו בחזק ובסתמרה
 גדולה

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

גדולה דבדיקות חלקות לא יוליד בנפשו יראה וההבנה אמיתית וז' ש' אל יתהלל חכם בחכמתו וכו' כ"א
 בואל יתהלל המהלל השכל וידוע אחי דעת הוא לשון התקשרות וכו' (פ' תולדות) (תלם) כאשר
 האדם עובד להשי"ת בשכל קטן ואי אין למעלה כ"א מעט קטן ונק' קטנות אבל כשהוא עובד
 להשי"ת בשכל גדול אז יש למעל' תענוג גדול ממעטיו וזה נק' גדלות וכו' ובה הנס ש"א לאדם
 לבא לחכמית השכל בעצמותו כדמק' בן ארבעים לבניה וכו' אע"כ הלדיק האמתי גם בתחנת ימיו
 עושה כל מה שיכול דבדיקות עלים בכיונה נלומה בזהב וזיראה וע"כ אע"פ ש"א לו לבין אז
 עדיין שנימיית הסוד אע"פ נראה עבודתו להשי"ת כאלו היה בגדלות ונעשה תענוג גדול להשי"ת
 וכו' ואח"כ כשתגדל ועושה הכל ככוונה נלומה וי"ן כנימיות הסוד ואי יש להשי"ת ממעטיו
 תענוג גדול יותר וז"ש ויגדל האיש ר"ל תיכף כשנעשה איש שהוא בן י"ג שנה מיד ויגדל היה
 עבודתו בגדלות אך אח"כ וילך הלך וגדול עד כי גדל מאד (שם) . (תלם) לא יאמר חכם אשכנז
 היום בטל שעה אחת בשניה אז בעיול ולמחר אשנים גם חק היום כי כרי מלינו יפה שעה אחת
 בתשובה ומעש"ט צה"י יותר מכל חיי עה"ב ומלא ע"י בטלה של שעה אחת מאחד דבר גדול כזה
 כמו כל חיי עה"ב כל שכן מי שתורתו ועבודתו אינה אפי' בשביל שכן עה"ב אלא לשעות נחת רוח
 יולדו וכמה מתכחד ההדס שלא יאבד את ממנו מאחר שיכול לקנות ממנו חיי עה"י כל שכן
 כמה ראוי שיסתפק שלא יאבד שעה אחת לבעלה שיכול לקנות בה תשובה ומעש"ט בלשון ששה
 שעה זו יפה מכל חיי עה"ב ואיך יאמר שציוס מחר ישיה גם חק היום כי הלא ביום מחר לריק
 בלאו הכי נשלב זו חובת היום כ"ש אבנים צו יומם וליה וז"ש תכח עון על עונם ולא יצאו בלדקתך
 פירוש חוץ מעון זה מן עליהם עוד עון כי בואתה שעה שצברו העבירה ועון היה ראוי להם
 לעשות מנוח ומי התיר להם שעה זאת (פ' בשלח) . (תלם) חכמית הצריחה שנמסר הקב"ה מור
 הים כדי לברוא העולמות התחתונים הוא כדי שיכירו גדולתו ומלכותו ויכירו חסרונם ושהם
 לריבין אליו והוא ית' אינו לריק להם וע"י יקבלו עליהם גדול מוראו ועול מלכותו אדם החכם אע"פ
 שרואה דבר גשמי אע"פ רואה צה"ס בן ארבע שיש בואתו דבר בסוד שוית' ה' לנגדי תמיד כי
 לריק האדם להיות דבדיקות כ"כ שפיקר ראייתו תהיה צבורה ית' ולא שתהא עיקר ראייתו בעולם
 ואגב צבורה לא כן אלא ראייתו תהיה ברוחניות של כל הדברים (פ' יתרו) : (תלם) מי שצא לשער
 במדק' נוסל עליו יראה וז"ש מה נורא המקום הזה וכו' וזה שער השמים (פ' חקת) (תלם) כל
 עסקו של אדם צה"י הוא כמו אדם השט בעמקי הים ללקוט מרגליות שודאי אין לו ישיבה שם
 אלא ללקט ולנאת וכן עסק התורה ועבודת ה' יקרב הוא מפנינים ולריבין לקנותם צה"י ולחזור
 ולשוב (שם) : (תק) הכשינה שורה אלל הלדיק וזה יוכל להבחין כשנופל עליו יראה ומורא כשהוא ל'
 ובמורא גדול זו גילוי שכינה (פ' ראה ושיין גם צפ' צבל) : (תקל) כל בואתה נמשך אח"כ ע"י
 כחלל זו לא נער גשמי ה' לער רוחי אין זה מן הקדושה הנמשך מתענוג וזי הכנינה כי אם כחלה
 זו נמשך מפייתי הנחש (פ' תלם) : (תקג) מהבטש"ט ז"ל מפני מה אין נקראים אבות כי אם
 אצרכם יתקן ויעקב וגם עיקר זכות אבות נקראים הם ופירוש משום דבחייהם היה עבודתם
 ותפלתם טזור כל הדור ועד סוף כל הדורות וכו' (שם) : (תקד) מה שלריבין נהיות נמשך בכל
 שם אחר השי"ת ולרשתוק ברנן חוק לעלות בכל פעם ממעלה למעלה בעבודת ה' עיין רלון
 חית ה' (תקד) מה שהעיקר ליזכר לכל עם ורגע ש"א לנתק מחשבתו מדבדיקות השי"ת ואז
 מנוחה אין להיחל"ר שום חקוס לשלוע צו עיין מחשבות אות לה (תקד) המלאכים משרתי
 ענין חין בכס חיות ונחת רק מזה שמומדין ועובדין השי"ת בלי הפסק רגע וז"ש עושי דברו וכו'
 בינוי בכל עשייתם והפסל לשעות עבודה זו ולשמוע קול ליווי עבודה אחרת בלי הפסק כלל וזה
 עיקר נחת שלהם כענין שכן ימליה מליה כי באמת הוא שכן גדול שלא להפסיק כלל מעבודת השי"ת
 ולהיות כל הפלגו ותשוקתיו לסיים מלואו זו ולעשות אחרת בלי הפסק כלל וכו' עיין פנים (נחלת
 שמואל פ' עקב) (תקו) יש צדי אדם שעובדין השי"ת בתורה ותפלה אבל אינם רוצים לשבר
 בגופניות שלהם לעבודת השי"ת זה הדרך לא עוז וזה צדי לא תחרוש צבור וצנמור יתדיו והלדיקים
 נקראים שור כי ש' אלל יוסף צבור שור וכו' כי שור הוא מרמז על מדרגה גבוה בעבודת ה' ואמור
 הוא בחי' תומרות בנוף היינו שלא עבוד את ה' ויחלח גם בחומריות וכו' רק שצריך האדם לשבר
 כל בגופניותו ובחומריותו שלו לעבודת השי"ת (מא' ר ושמע פ' כי תלם) : (תקי) ענין מה שאמר
 הכתוב וכו' והלגט לכה וכו' ומה לשעות במלות שצריך להיות עשייתן בפרהסיא דייקא וכו' וא"ל
 בענין אחר וכו' אמנם העיקר הוא שיהיה מחשבתו גדולה ועמוקה הרבה מאד בעבודת השי"ת יותר
 מה נראה ממעטיו ומורשיו מלחם הכח ה' ויראתו וזה עיקר הלגט לכה שהמחש' נעלמה מעין
 כל

דרך יראה ועבודת ה' חסידים עז

כל זולתי הבורא ית' ומי שהולך בדרך זה להיות עבדו של ה' במחשבתו יותר ויותר ממעשיו
או מן השמים מוסיף לו דביקות במחשבתו בעבודתו ית' וגם המלות מעשיות שלו מתרבו כל
יום וכו' (פ' כי תבין) (תקף) אלא כהנהגתו לדרך ברכת הנהנין בקול רם וזוה
מסלק הסט"א פירוש לזה כי בכל דבר יש חיות הבורא ית' רק שהוא מלוכס ומנוסח מאלו בקליפה
זכנסמיות והוא נק' סט"א כי הקליפה והכנסמיות הוא המביא לאדם ליד תאוה וחומר וקלוב
למטעמיות של העוה"ז אמנם האדם הנלכס שטיני שכל לו היא יודע להבחין שטני"ז גניז בנוסח שהוא
הטעם והחיות של הבורא ית' שזוכן בו והוא נלחץ מהשכחה הכלולה מכל העולמות כביכול ויכול לדבק
ע"י"ז בהבורא ית' אמנם עיקר הדבר המביא לאדם לזכור זה הוא הברכה בוס שמצד ומשבת
להקב"ה שברא דבר זה ומח"י תומו שהוא החיות והעצם והרית או חיות דבר שנסבה מהחיות
שזוכן בדבר זה וע"י"ז הוא נזכר ונדבק בבורא עולם ית' ובשכונתו וכו' וזה שכתב האר"י וזוה
מסלק הסט"א ר"ל שמשלק ומסיר הקליפות הנשמות המכס את הרוחניות והחיות שבתוכו ומדבק
א"ע בפנימיותו וכו' (דברת שלמה פ' לך לך ופ' וישלח) (תקט) ע"י היראה שאדם ממשיך על
עלמו יראה הבורא ית' ע"י"ז נפתחין לו שער הפרנסה כ"ש בתנא דבי אליהו וע"י היראה נפתחין
אולרות וזה כי שירש חיות הזכר הוא יראה הבורא ית' והאר"י אקירו לנשייכו שהוא ביה
השכינה שהוא היראה כידוע כי ה"י דתעמטרו (שם פ' לך לך ופ' וילא) : (תקי) יראו את ה'
קדושו כי אין מחסיר ל'ראוי כי כשמדבק ע"מי בבורא עולם ית' בודאי נופל עליו יראה גדולה
יראה הבורא ית' ואינו משתוקק לשום דבר מהבני עולם כי משיג קטנות ופיעונוס הנשי"ז נגד
הסירות וחיות הבורא ית' ונמלא הוא משתקק תמיד לדבר אחד לדבק ע"מו בו ית' משא"כ
כשהוא רבוק לתאוה עוה"ז הוא מוכנע ומשועבד לכל תאוה כפ"ע נמלא הוא מופרד ומתאוה ומדבק
לכמה תאוות וזה נק' פיוור הנפש ר"ל וזה פירוש הפסוק והיתם נפש אדוני לרור בלרור ה"י
את ה' אלוקיך ר"ל כנ"ל שכל מגמת הדרך נדבק ונרור בלרור ה"י שהוא הבורא ית' ואת נפש
אויבך יקלענו בתוך קף הקלע ר"ל כשהוא רודף אחר תאוות הוא מפוור ומופוד ומלוכס בכל תאוה
בפני עולמו בפיוור הנפש כנ"ל כי חלק אחד מנפש מלוכס בתאוה זו וחלק אחד מנפש מלוכס
בתאוה אחרת וזהו יקלענו שזורק חלקי נפשו למרחוק לכמה מקומות ר"ל וזהו פן יפתה לבכס
ר"ל ע"ד פתות אותה פתים ולכך הרשע נק' פזי והלדיק נק' תם כ"ש תמים תהיה עם ה' אלוקיך
כי מחמת שהוא מדבק ומלוכס במקום אחד בתאוותו ית' שהוא תם ומתמם וכו' וזהו כי אין מחסור
ליראיו ר"ל שהוא תמים בשלימות בלי שום חסרון (פ' וישב)

(תקיף) כתיב מבשר אדום אלוך ר"ל מן הבשר והלוא שהוא חיותו ית' שבתוך הבשר וכל האדם
להבין שיש חי ה"י וזהו המהות את כל וכשריגיל א"ע בזה להבין זה בכל עת להפשיט כל
דבר מנשמותיו ולדבק תמיד בחיותו ית' שיש בכל דבר או יבין ישכיל ויין בלור ה' המהות אותו
וסביב לו וידע לך הוא וכל העולמות כגרגיר המרדל לפני אור בהירותו ית' ויכיר חסד הבורא
ית' הבורא ומחיה אותו ומשגית עליו לפי ערך שפלותו וקטנותו נגד גודל הדרת אורו ית' ויכסאו
בושה ויראה ה' כ"ש וזוהו במעלות אורים וכו' מפני יראה ה' ומחדר גאונו אמנם הנס שיראה
זכונס גורם להיות נחבא ונכלס כ"ש ראוי נערים ונחבא. אמנם לגודל השקת ראיית גודל הדרת
אורו ית' הוא בלתי אפשר למנוע ע"מו מלהביט ולהבין ואדרבא נמשך ונדבק מאד ומה גם שנספוט
ישראל מתאחדין עמו ית' וכו' ובפרט כשכבר הרגיל ע"מו ומבין ומכיר בהירות הבורא ית' עד
שכא ליד בושה ויראה גדולה זו בודאי משתוקק ואוסב מאד לדבק בצוור הגדול וזה אחת שאלתי
מאת ה' וכו' שכתב ביות ה' וכו' שהוא היראה הגדולה הנקראת ביות ה' וזהו יראה לכל המדרגות
ומדות טובות שחושב אח"כ וזהו מאר"י בזכות כי ירא זכה ויראו מנשה הלוי ובזכות מהביט זכה
לחמנות ה' יבית ונמלא שחושב כי ירא מהביט לשני דברים ולכאורה הוא דבר אחד. אמנם לפי
דברינו על כנן כי היראה הגדולה אינה בזה רק אחר הכרה והבטת והרגל בלורו ית' וז"ש כי
ירא ומסיכן בל ליראה והבטת גדולה כל כך וזה מהביט מחמת ההבטת שמקורם וע"כ ראו לשכר
בשביל ההבטת הקודמת. וסנה כל פעם שנופל בהבטת והיראה על פניו מהביט ולראות בלורו ית'
התחדש אללו השתוקקות גדול עד מאד וכן הוא בכל העולמות בבור מטי ולא מטי וזהו והחיות
רלו וזוהו מהממת חסד הבורא ית' אשר מחמת גודל עריבות ונעימות אורו ית' היו כל העולמות
בעלים ממילאות ח"ו מהממת גודל דביקותם בו ית' אמנם ע"י בושה גדולה המכסה על פניהם
כשארים על עמדם כ"ש האר"י ע"פ בשמים יכסה פניו ואלו יכולין לעטוס מעט נעימות אורו
ית' המתמלמל אליהם וזהו עני תמים כ"ש אהיה כמל לישראל ר"ל כשהם רואים לידבק בי בעת
דביקותם

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

דביקותם אין להם פנאי לעשות כי כמעט שפרחה נשמתם ע"י הדביקות. אמנם כשהם מונעים מלמס קלמ מחמת גודל היראה והבזוזה ועפ"י נשאר עריבת דביקותם אללם וזהו אהיה שפי' שיהיה אללם שסיראם הגדולה הוא מבחי' אהי' אז הוא כעל לישראל וכו' וזהו קדושים תהיו יכול כמוני ר"ל כי מדבקו בי לגמרי ותהיו בעלים ממלאות ת"ל כי קדוש אני קדושתי למעלי מקדושתכם ויהיה לכם בזה יראה גדולה מפני קדושת הגדולה ועי"ז רהיו קיימים כי לשון תהיו הוא בכוונתכם פהיו קיימים וכו' (פי' שמת) - (תקיב) עיקר הגלות הם ההתבררות בתאוות וכחות העומאם ואינם מניחין לעבוד את הסי' אפי' כשרוצה לבזב בתשובה שלימה אין מניחין אתו וזהו רוליס לשון בתשובה אבל אינו באמת כמארז"ל הרשעים מלאים חרפה ודומה בעיניהם שרולים לשון אבל הוא שקר כי לבס כל עמם עדיין מחמת דביקותם מאל בתחות העומאם ואינם רגילים דביקות ובכירות הצורה ית' משא"כ הדיק כשהוא מרגיש אפס קלסו מפחיו היזר אז לועק ככרוכיא וזורה מזה כי יודע מהפסם בין טוב לרע כי בעשותו המלום טועם טעם גן עדן ובחסיך טועם טעם גיהנם וכו' וזה עד מתי פתיים תלכסו פתי היינו כי בזדמני מי יעשה זאת להרעים טועם עליון שאין ערוך אליו ולבחור בדבר טיטף ומלום שהוא תאוות העו"ז אך המניעה הוא מחמת שדוק ומשוקע מאל בדבר המלום וקלס לו לפרש הימנו ואין לו פנאי כלל לעשות טועם מתקיות הדבר הערב והנעים ואנו הניח מידו הדבר המלום בזדלי היה לוקח הדבר הערב וזה ראה נתתי לפניך היום את החיים וכו' ר"ל סי' יו' שיהם נערכים לפניך ולא תאכל המאכל התעוב אז בזדלי וזחרת ביהים וכו' וזה עד מתי פתיים ר"ל שהכתוב מתמה ואומר מי יודע עד מתי תהיו פתיים. נחנ' טעם לום תלכסון פתי ר"ל שאלסם אורכים ודבוקים ואוהזים בידכם כתי' כלל העונה בכל זמן שאלסם משוקע אז אינו מבין משא"כ כשעושה תשובה שלימה במס' נ טועם טעם עריבות דביקות אלקותו ית' אזי הכס שכתות החילונים עדיין רודפין אחריו ונכנסים במתשבתו ובלבו מחמת היותו דביק בזה מאל עד הנה אמנם היום הלל מרגיש ומבין נועמו ית' לכן לועק ככרוכיא ומבקש מהסי' שיוכל להתפלל בלי מחשבות זרות כי טועם טעם מיתה מזה וכבא' עוזרו וכו' (פי' בשלח) : (תקיב) ועתה אלס שמוע וכו' שמעתי ממורי זל"ס שאמר להם כשתשמעו שכול לשון הכנה ושימת קלל לדברים אפי' נדיבורים שלכם כשתתפללו או תלמדו דביקות גדול ובכוונה יתרה אלן תשמכוון בקולי ר"ל שיהים כאלו תני מדבר עמכם שתבינו מתוך דברכם סודות הכורה גדוואת וגוראות בכל אות ונקודה ובמבירות גדול מה שזנתי אפסר בשכל האלושי הפשוט להבין זה וז"ס ועתה ע"י דביקתכם ומה שקרבתי התכם לראות אור פני וכו' אלס שמוע תשמעו בקולי דייקא וכו' (פי' יחרו) : (תקיב) כשמגלה השערות ירמוז לגלח לורי מותרי מוחין שנתלחו לחוץ ממחשבות שאינן קדושות וכו' ומכלן ואיך יקדם מחשבותיו וכשמשייר הפאות משני הלדים של פניו ירמוז שיהיה יראה אלרים על פניו כי פאה גימטריא אלקים כשרוחץ במרחץ ירמוז לרחוץ גם זוהמת הנפש כן שכן מרחיאת ונקיית הנוף כשנכנס לבורסיקי ירמוז שעיבוד העוונות הוא רמוז לאלס לתקן כתות עור דאלס הראשון כי ע"י חטא אדם"ר נתגשם החומר ממסכה דחויא ולריך לעשות מחומר לורה כשיושב בדיון ירמוז להגביר מדת הדיון על הרשעים וע"כ כשבעלי הדינים עומדין לפניך יהיו בעיניך כרשעים וכשכבר פסק הדיון יראה להגביר הסדקים ע"כ כשנפתרין מלפניך יהיו בעיניך כוכאין וע"כ לא יבז אדם לדיון אפי' לגמר דיון סמוך למנהג שאז הוא תנבורת מדת הדין דלמא חזו טעמא ויסתרו הדיון וחזרו להיות התחלת דיון כשהייס חוץ נגד למלכוש ירמוז להתיבת אור פשוט עליון לעשות ממנו המדות כ"ס דשריא מהימא פ' פנחס כשתופר ירמוז שהמנהג רומזת לקו המד' התופרת המנכוש העליון כשכותב ירמוז שקולמוס רומזת להנה המדה הכותבת המדותה בלחיותה בלחיות מלכות כשנוקח דיו על הקולמוס ירמוז כמו שפי' הקולמוס הדיו שיהי הכל אחדות מתחלק לאותיות כן אור עליון הרמוז ביוז של שס יו"ד אותיות דיו"ו שיהי הכל אחדות נתחלק לאורות למילוי השמות וכו' כשקורא בספר לאור הנה ירמוז הספר הוא רומז למדת מלכות ואור הנה רומז למדת חכמה וזינה ליר רי"ת נון שערי צינה רי"ס ראשית חכמה כשמסתכל בספר בעיון מועט ירמוז להשגות שנאמר בזה והחיות רלוא ושזב פירוש הרמ"ק ז"ל רלוא להשיג מלאותו ית' ושזב תהשגתך מלכותו ית' וכו' כשיאכל ירמוז שלא ישתקע בהאיות ובגשמיות שזהו שורש זוהמת הנפש מהכנה המתעורר כי מן הסתור יסתמו אל האיסור אלא יאכל כדי שיוכל לעבוד הסי' ע"כ גם מאלל גימטריא הוי' אלני וכן מים עה"כ ויאלל וישתה כדי שיוכל לעבוד הסי' ע"י יחודים כשמחמיר בדבר ירמוז למדת הדן ולמסקו וכשמיקל ירמוז למדת החסד להגדילו כששורה דיו ירמוז לאור עליון יו"ד של שס אותיות דיו"ו כי על ידו נכתבין האותיות רמוז למילוי השמות ואורות עליונות שילאו

דרך יראה ועבודת ה' חסידים עז

שילאו כולם מן יוד ראשונה בשמירה מממייס ירמוז לזכר נזווי הספירות ולייחדם וכן כשזכר
 כשדל היות ועובדות וזן אותם משיורי מאלל אדם שיש בו שפע קדושה שהמשיך במאלל ע"י שם
 ויחלבים שהוכיר עליו בברכה שצריך עליו ירמוז שממשיך להם השפלה וחיות משרשן בעליון שבמרכבה
 כמו אדם קדושן שקרא להם שמות שפ"י המשיך להם הנשמות בשר כלל ופרט וכלל וכו' כשמכנה
 בגדים ירמוז גם לכבד כל הנוף שהוא מלבוש הנפש ושיחכנם בעלם לעתיד לבא לבוש בגדי ע"ה
 שרומם לחומר כשעומן קורט צית הכד והמבטק יצ' מאליו ירמוז לחיות העולמות שמקבלים שפע
 ע"י בקי דלילת וכו' בחול כשזונה בלל ירמוז לעיגולים כגילדי בללים של העולמות (כ"ש בעץ חיים
 בער עיגולים ויושר בשם הו"ה"ק) שילאו ע"י קבלתם ממדת הדין של המלכות שרמוז בשם וכן
 כשמולתה ירמוז שילאי ע"י מדת ממילתם וכו' בחול כשאופה או מבטל ע"י מים ואש או כשאוכל
 חמין בשבת ירמוז שהעולם מתיבט ע"י הקב"ה שמכנינו ע"י שני מדות אלו מדת החסד שרמוז
 למים ומדק"ל שרמוז לאש וכו' (מגן שבת פרק ה') : (תקנו) כשמכנינו בגד מלכות וד' מראות
 שלו ירמוז כד' מוחות כשם הק' ע"כ שתי מראות כההתנוות הם מוכנות כחותיות ו"ה דמלכות
 וחסדים העליונות בלתי מוכנות כחותיות מ"ל של מלכות וז' כי נר מלכות (משנת חסידים) כחצ' הסלילה
 בשם הרמב"ן ז"ל הדניקות הוא מדמין אור שכינה שעל ראשיהם כאלו מתפשט שכינה וזה בחוץ
 האור יושבין וא' הם רועדים בטבע ושמחים על אותם רעדים כ"ש בעדו את ה' ביראה וצילו ברעדה
 כשרואה אור נתפס בשלהבת ושלבהבת נתפס בגר שנק' אור הנחשם אכל האור של הבית שהגר
 דווקא בו נק' אור שאינו נחשם ירמוז שהשכל עליון הוא דבר שאינו נחשם כ"ש בספר יצירה וחלץ
 עמ' דים גדולים מאויר שאינו נחשם והאור הנחשם רמז להנכס הנחשם בג' אכל אור המתפשט
 בחויר שאינו נחשם רומז לנשמה יתרה כ"ש בספר הקנה ובספר שערי קדושה וזה לשונו בהיות
 האדם חושב לעלות חל שרשו עולה אור מחשבתו הנק' מושכל מן המושכל שהיא הנפש המושכלת עד
 השכל עצמו שהוא שורש עליון אשר לנפשו ומתדבקין ונעשין אחד ע"י ההשכלה עצמה שהוא השפע
 הנמשך מן השכל אל המושכל נמלא כל המושכל הוא האור והשפע עצמה הי' רד מן השכל אל פש
 המושכלת וזה השפע והאור הנמשך הוא ענין הנקרא מתעבה וכו' כשעושה פתיחה של פשתן ירמוז
 שכשזכר שהוא השמן והאור . והרע שם הפשטים שרומז ללילת דמותה משרש אחד ילאו ושיניהם
 הם נר מאיר שלהבת קשורה בנחלת ונעשה הרע כח לטוב כשמדליק פתילה של נר ירמוז שהעולם
 קשור בסיבתו כשלהבת בנחלת כשנותן פתילה בשמן ירמוז שהעולם הוא כמו פתילה ופואה חיותו
 משפע עליון שנרמז בשמן ספק חשיכה ירמוז לעולם הבריאה וכו' עיין פנים כשרואה זוהר ריקני
 וכוככים ירמוז כי האדם המכין עליו נד יולדו ית' יוכל לחדר הכוכבים העליונים במשמרותיהם
 בריקיע עליון שם שרשי הנשמות שהתה כח הכבוד יאירו בו ויאיר כמותם וכו' ע"ש עוד בשם
 ספר חרדים (כס פ"ב) : (תקנו) בחול כשזולה בילה ירמוז כמו ע"י האש ע"י נקדשת מרכות
 ודקות לעובדות ונשמות כן ירמוז לקרישת אורות העליונים ע"י קבלתם ממדת הדין שנרמז בשם
 שפ"י ז' ילף פנים החומרי וכו' כלי בני רומז למדת התפארת שהוא שני למדת הכבוד לענין שאין
 בו כל כי הנשמות מדת הדין וכו' כשאוכל או שותה ירמוז להחזיר הכל לשרשו דלח"מ תחתון
 לשרש דלח"מ עליון שרומזים לר' אותיות הוי' כשמריח בבשמים וכל שכן דשל הבדלה במוכ"ש
 ירמז שכן יהיה ריחו הטוב נודק בערונה הבושם שיהנה הקב"ה ממעש"ש שלו אכל לא להתפאר אלא
 בני אדם היו כשזכרם מלבוש ירמוז שמקשר ומייחד עצמו למלבוש עליון של אור התורה שנקראת
 עומה אור כשנמה בילה ויולדת ממנה צריח רומז בענין של הקפת המחנה עליונה בילה רמז יב
 ירמוז הוי' כשמתעורר בלחות ומעביר שיטת מעיניו ותנומה מעשפיו וכן כשמנגע מלישן בחפילין
 ירמוז כשם שמקדש מתעבהו ומחזק ומתנבט ע"י אור נשמתו לא כאלו ישן שאין בו אלא כמו ה'ה
 חיוני כן יתעורר עליו ועל כל העולם להתעורר מרעוא דכל רעין שהוא השמירה המוחין העליונים
 שהיא אור נשמה של העולם המתעורר ממדת עינא פקיתה דלא נייס וכו' וע"כ ח"כך בהקלו משינתו
 אימר מודם אני לפניך ענך חי וקיים פירוש שמקיים כל העולמות בחיותו שהוא אור הנשמה של
 העולם שהוא מדת מלכות כמו שהחזקת כי נשמתו ואני מקבל עלי עול מלכותו ית' (שם פרק ג' ד'
 ואו') : (תקני) האורע רומז לנקודה ראשונה יוד של השם הק' דמינה זרע זרעין לאלולת לפועלת
 דענמא כ"ש בזהר החורש ירמוז להתיבת מדות תחתונות שפ"י נברא עולם החומרי הנוסע ירמוז
 לארצי לבנון אשר נטע כ' שהם ברמו מדות נשיות עליונות שזחלק תפ"חין וכו' המרקד כי בספר
 חרדים מבואר בזה"ל חשוב כל עסקי העולם כאלו אחת מעשמה בחול כשחמלה מרגלית תחנה
 כוח עשיית רעון הבורא ית' או תענוז עכ"ל זה ירמוז במרקד כשמלניע דבר ירמוז להעולם שתי'
 מולנע

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

מולנע במחשבה קודם שילא אל הפועל וכו' ולחשוב המלוא וללירם במחשבה קודם שיצאנה בפועל כשכחול או מממשם בעיניו ירמוז להשגת השכל לנחנין דעינא וכו' וירמוז כיון הרואים בכלי המחזה פרוצין בו בעיניו אחר ומדמה הדבר הרחוק מאד קריב ממנו כן אם יזכר עיניו בקדושה וזהו ראה חושית שלו מרכבה להשגת עין שכלי שהוא ע"י ליכור המחשבה שהוא אחרית ונקרא עין אחר רוכבת על ראה חושית נפתחו השמים ויכול לראות מראות חלקים שהם האורות העליונות שבשמי' ושמי השמים שהם גבוה מעל גבוה ורחיק מכאן רחוק כאלו היה קריב כעין הסוכים ביום הקודם וכו' (עין פנים) כשארם רואה שגבוליו ומשבשו הילא' במחשבות ירות לריך להתחזק ולעשות יחוד ודביקות יותר עליון וזה רמז בדבך כדי ליתן בראש השבצות לשון שבצתא וישתדל שיהיה תורתו ותפלתו וברכתיו בדביקות עליון כ"ש בפיך ובלבךך למצותי וכו' כשעשה ביום ע"י אבנים ועפר ירמוז לאין שתייה וזכח' האותיות שמהן הושגת העולם ועפר רמז למילוי ומילוי דמילוי של האותיות ולנשמת אדם שנגזר זה שורש חיותו כמו באבן שנגזר בו אם ישאר גופו רמוז בעפר כשעשה קנה הקולמס ירמוז לקנה האורות בחכמה ובינה שכל ידם היתה כתיבת כל התורה ששרשה בחכמה ובינה והקנה רמז לקו קנה המדה שכל ידו היה בנין היצוליות כשתדבר אותיות התורה וקבלה שנקראים בדרך משל אבנים וכו' ירמוז שיהיו חיונים ונרין דעינא דשענת שנקרא בדרך משל גשם ושרף מעופף כשמומך קירות עם חרם ירמוז שכן האדם האצ"י שהוא מלוכב בנזק חומרי חרסות מרבי אדמה אצ"י"כ הוא סומך הקורות עליונות ששיתכין עיניהם כל העולמות (פרק ז ח) (תקפה) כל דבר של טומאה וכל שכן ג' י"א יספילו לאחר וירמוז שמספיל לסע"א ממקום עליון למקום תחתון נכזה ונמאס וכל דבר של קדושה יעלכו וירוממנה וירמוז שמגלה הקדושה ומרוממה ומנשאה ממקום תחתון למקום עליון רם ונשא כמו סיד הנבזה סכר מורה ע"י ימין ושמאל וכו' (עין פנים) כשמברך ברכה על המנות ירמוז להשלות עשיה הנשמית של המנות שנגשין ע"י ידיו שרומזים להסד וגבירה יתעלו אל קול ודיבור ששם הכל היה אחרות אחד כי הקל כלול ב"כ מאש מים רוח שהם ברמז חסד גבורה תפארת ומשם אל המוחין שהם חכמה בינה דעת מד' הנושע ע"י"א עולה לריות אשה רית נוחה לה' שהנשמה כשא' לו ית' כשנמנע מניגע בידיו לדבר טמא ירמוז שלא להיריד המדות עליונות ימין או שמאל כשהיה על ספינה ירמוז להעלות שנקרא בדרך משל ספינה השט בי"ם נון שערי בינה המתפשטים בעולם וירמוז שהאדם נקרא בד"א ספינה שרריך לשוטט בים של תורה כשזורע ערובה שהיה ששה עשרים כו' ירמוז להשקפות של העולמות והמשה זרעונים נגד חמשה בחינות עולמות התיזכרים בצד החיים וכו' כשירחץ בתוך כלי ומים ירמוז להכלי והמים רומזים להשפץ נון שגרי בינה מקיפים אותו כשיאבץ לאדם ומרפא' ירמוז שגם הנשמה לריכה רפואה ע"י תשובה ומנות ומעש"ט החולה שנתרפא ירמוז שגברא' לו עולם חדש שהוא גוף חדש כשקירא' אדם הקללות שבתורה ירמוז שהעוונות שכל ידם באין אלו הקללות יתנם הקב"ה על ראש הסע"א והיולותיהם ע"י שישראל יטשו תש"ב ובענין ונשא הי"עיר עליו את כל עוונותם וכו' ובשקרא ברכות שבתורה ירמוז שינוחו על ראשו של משיח ויחילותיו כשרואה עינים ובריאים ומדות מחולפים על עולם אחד ירמז שהכל מעורר אחד ילאו כשרואה זרעוני בינה או הולך בגן ירמוז לנן סדרים שבתורה כ"ש יודי ירד לגנו ומטיגוס ירמוז לארצי לבנון אשר נטע ה' שהם ברמז מלות עשה ול"ת שבתורה ונבדל כתב שרנטי ירמוז ברוך חסד בשם לשדה אשר ברכו ה' שהוא רומז לחקל הפוחין קדישין ול"ת ויפריח שבה ירמז לסודות התורה והענין כולו ע"י לריק יסוד עולם חוגן ונותן (פרק ט"א) (תקיע) כשנושא דבר מיוחד לפנים ע"י ימין ושמאל או משא בכתף או כשעוסק בחיפון לרכי ליכור ירמוז שהוא מרכבה לשאת עולם הכסא לפני ולפנים כי האבות הם רגלי המרכבה כמשארז"ל וישראל הם ענפי האבות נמלא ישראל הם מרכבה לו ית' וסובלים הכסא וכו' והעוסקים בחיפון לרכי ליכור ע"י סובלים את ישראל הרי הם כסובלים את הכסא כשמוציא דבר בכלי ירמוז כי השפץ עליון הוא הכל עם כלי ע"כ הכל בא בשיעור ומדה כי הכלי כותן מדה וכו' הרי נוסח א"ע ירמוז שהנשמה נושאת הנוף לעשותו מחומר אורם כשנוטל לפרינו בצרע שבת בחול ירמוז להסיר הרע הדבוק ויניק מקליפת גנה ובשגת תהי' נכללת בקדושה וכו' כששולש בחול ירמז שמולא יולא' הקדושה מן האדמה אשר אדרה ה' להפלות מן דומם לומא לבחי' חי מדבר (פרק יוד) : (תק) כשמוציא בחול דבר מרשות פחידי לרה"ר ירמז לבנין העולם שילא מן הכת אל הפועל ע"י השפץ אלוקי הנקרא בדרך משל יד וסוזק מרה"י לרה"ר ירמוז לעולם התמורות שילא ב"כ מן הכת אל הפועל דוריקה מורה על הפסק משרשו (וע"כ היתה נמלאת המשכן עיין פנים) כשיישן ירמוז שפירוד הרוחניות והנשמה

דרך יראה ועבורת ה' חסידים עט

והנשמה בשינה הוא שפולה הנשמה להפיד על כל מעשים ותיקונים שתקנה ועשתה מעשה ציוס הקודם לעשות נחת רוח לכניו ית' כי אין לבת אל שער המלך בלבד שם גופני ע"כ העליה דייקא בשינה ע"י הנשמה וכשנזכר תיקונו אז הוא מת ממש וזו גם הרוח החיוני יש לו עליה סודק או מכנים מרה"ר לרה"י ירמוז לחורבן העו"ל וחורמו אל שרשו אחר שיתא אלפי שנין שאו יגמר כל הת קון של העולם שבעבורו נברא ועולה להיות אשה רוח ניהוח לה' כי גם העולם בכללו אין לבוא אל שער המלך בלבד שם גופני ע"כ הנשמות הערכים זה יעשה ג"כ במחשבה זרה בשפלה אם ילמוד מזה איך לאכול את הסי"ת עם השמות הערכים שהיא אהבה להסי"ת וכן לענין יראה וכו' הוא מאהבה רעה ילמד טוב כי ללכת לשורש האהבה שהיא אהבה להסי"ת וכן לענין יראה וכו' כידוע בשם הבעש"ט וזה"ש (נלמד שכוונתו שגם זה מרמוזו בענין סודק ומכנים מרה"ר לרה"י היינו שמענה האהבה ויראה רעה לשרש שבקדושה) כשמושיע דבר לחיורו ירמוז לאורות הטלויזים שהיו משתלשלין מזה לזה מאויר לאור ומאור למים וממים נרקיע וכו' כשמדבר דיבור ירמוז שקול ודיבור שהם אייר לבעולות לשרש בהא יר הקדמון כי זהו רמוז גזנות הסוד מנדל הפורח באויר כששונה יחיד ירמוז לקול דממה דקה דמגזנהין בהשאי כשזרק מבישה לים ירמוז שמעלה לילי קדושה מיושבי הביצה לים של תורה כי הים רומז לטון שטרי ציגים של תורה וכו' כשידבר בתורה וספנה יחשוב ככוונה מה ידבר קודם שיולאנו מכיו וכו' ולא יהיה זורק הדיבורים מפיו וזכר לאתר שילכה מידו שטי"ז יהיה קלטה רחר קלטה כלב ח"ו שרומזים לסע"א כ"ש בזכר על קרבן פסוג נכונה לתמסר חלל יהיו דיבוריו כהנים ב"ד גבור שיהיו גירין צענא דשענא וכו' (פרק יא) :

(תקבל) כשיבנה בית ירמוז לבנין העונות כשמכה בפטיש ירמוז דפי' הקול הנוקס באויר שהוא מקום כל העולמות שה ג"כ מכה בקורנס על הכדן כ"ש בסכר מאורי אור שרומז ליסוד ומלכות עי"ז נגמרה כל הבריאה כשמנכר ירמוז למילוי השמות כי מן אות יוד פשוט נגסר לגימל אותיות המילוי שהם יוד ואו דלת כשכתב בחול בימינו וסמאלו ירמוז למדת הסוד ולמדת הדין הרומזין לידים שברמז כתבו האותיות שעל ידם נבראו העולמות כ"ש אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים. וזהו רמוז כתובת ב' אותיות שעל ידם נבראו עולם העליון ועולם התחתון כ"ש כי ביה ה' אור עולמים כשליקח קרשים לבנות מהן בית ירמוז כמו שנקראו היסודות אם מים רוח עפר שהיו ג"כ דקים ונעשו מהן קרשים כן נקראו אורות עליונים לבנות מהן העולמות כשזונה פינות הבית ירמוז לפינות העולם כי הדיק יש לו לייחד עולם עליון ועולם תחתון שלה ירמוז כשזונה תקרה ורפסה בביתו ודלת פינות כי הדיק ר"ת נפוכה דרומה ימא קדמה ולריך לייחד ולחמלק הקב"ה על הכל כשמעביר בקולמס על האותיות ומידשם ירמוז לשמים חדשים וארץ חדשה שלמתידי לבא יברא ה' חדשה בארץ והשמים שגבראו ע"י האותיות במעשה בראשית ולעתידי לבא יחדשם שמים רומז לעולם עליון הכבדא ביוד מהארץ עד לרקיע מהלך ה' מאות שנה רומז להא האדם שבארץ עומד על רגליו רומז לואו הארץ אשר הוא עומד עליה רומז להא אחרונה שבסע וכו' ועי"כ ראוי לישא עיניו תמיד למרום ועי"ז יתעורר עליך אתערותא מרעוא דכל רעווין וכו' בשם ספר חרדים כשיארוג גימל חוטינ בתחילת ירמוז לג' מדות חסד דין רחמים וברמז הם אם מים רוח שעל ידם היה נוסע שמים כיריעה הארצה ע"י חוטינ יימינ כשיעשה אחת על הארוג ירמוז לחוס הטבטי שהוא נפש חיה של העולם המחיה את העולם בכל עת ע"י אור עליון המתגשם באויר שהוא אחדות אחד כשיארוג שני חוטינ ירמוז לחסד ודין ולייחד שני שמות הוי"ה אדני"ה שעל ידם נעשין כל האריגות וכל הפעולות בכל עת כשנותן שתי חוטינ של שתי צניר ירמוז לשתי יודין שבאלף שרומזים לשני עולמות עליון ותחתון ולתקן חטא אדני"ר וכו' כשתופר שתי תפירות ירמוז נגד תפירת ויחוד עולם עליון ותחתון כשקורע ע"מ לתפור ירמוז לבונה עולמות ומחריבו ע"מ לבנות שהיה עשיה זו כדי שיהיה בעולם טוב ורע שכל ועונש וכו' שזהו ג"כ רמוז שתי תפירות כשקורע על המת ירמוז לחורבן העולם כי האדם נק' עולם קטן ומיתתו הוא חורבן עולמו שהוא גופו כשתופר קרע שקרע על המת רומז שיתגלגל לגוף אחר וכו' ועי"כ בקרע שטפה אדם על אביו ואמו ורבו אסור לתופר אלא יקויים בהם לך ותנוה וכו' כשמכבס מלבוש בנכר ירמוז להשפעת אור עליון הנק' נכר נון שטרי ציגה הא עילאה רי"ש ראשית חכמה שעל ידם רוחאין המלבוש כשמנפץ ירמוז להוליא יחלוי הקדושה מליטורות אותיות שהם אותיות מנלפך שסידורים כמנפץ כי מאלה נפלה כל הארץ וירידת השפעת לעולם התמורות ולסע"א עי"כ ברמז כפילתן פתוחות להשפיע ופתוחות לעלור שלל ירד מהשפע יותר מלאי להסע"א. כשלוכב דבר לבן ירמוז לעשות יחוד בגווי הספירות כשעווה ירמוז לחוטינ וימינ של אריגת נוסע שמים כיריעה

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

כיריבם וכו' (פי' פנים) כעושה קשר של קיימא ירמז לקיסורא דיתחודא ודביקת סמידי שאיז מסירו לעולם כי סיבם אמתם הסוית הוא הדביקות וכשיהי' לו קשר ודביקות בסקביה שהוא מי הסמים ירמוז שהוא מי בעלם וכשיפסיק מהדביקות הוא מי במקרה וכ"ש ואתם הדבקים וכו' וכ"ס בפרדם כשמסיר קשר ירמוז שפנצמיכ כדי להענות שאר בני אדם צריך להדיק להסיר קשרי יחודו ולהסיר עולמו אליהם כדי להעלותם צ"ל לעבודת הש"ת כשנושא ונותן באמונה עם תלמידיו במו"מ של הלכה ירמוז שהש"ת נושא ומקבל הסגוררות שמלמטע למעלה ונותן הדרכה מלמעלה למטה והכל ע"י האמונה סוד מדת המלכות וכו' כעושה קשר בשתי ידיו ירמוז כי כל קשר ויחוד נע"ס ע"י שתי מדות סוד ונגזרה שנקראים ידים ומתייחדים בתפלות ויחיד הקשר ג"כ בשתי ידים וכו' כשקושר קשר בדבר חול בעמוד כך זמן ידוע ירמוז שכן יש זמן ועת שצריך להסיר עולמו ולהתקשר עם בני אדם במשאל ונתן כדי להעלותם ע"י לעבודת ה' כשקושר קשר במלכ ש ירמוז למלכות עניון של שיעור קומה עליונה ולייחד מדת הימין בשמאל ע"י הקשר שהוא מדת ממלכת כשקושר חבל ברוח: הספח לעול לפני הבכמה שלל תלם ירמז לעול לפני גוף הבכמי ותאוחויו שלל ילם מקיבול די הסיפ ק כשקושר חבל בדלי ירמוז לדלי השואב ההשגות עליונות וכו' (פרק יב יג עו) : (תקכ) כשנוטל קורטם לפנע צו אס האנזויס ירמוז שכן יטול קורטם של הקשת קול ודיבור בדחילו ורמינו קלם פליק ומתפוצץ ברומי רקיעין לפנע צו אס האנזויס היינו לשבר קליפת האנוס הסובבת הקדושה כוודע וע"י מלקט מוסף דלנו וכו' כשים לו רעון לעשות מנוח ונוטל כלים שנושין בהם המלות ירמוז לקדש רמזו שבו יראה ברוך מקודש את המנוח וכן כשמחשב איך יעשה המנוח ירמוז לקדש מהשבת מוסיף דמכמה הוא מוסף כדי לעשות המנוח כמחשבה קדושה וכן המצייר שהוא היבנה ואח"כ ירמוז לקדש ידיו כדי שיעשה המנוח בקדושה וע"י מנרש ממנו כל מחשבות זרות והספ"ח וכו' כשפוקק טלון ירמוז לפקק טלון של השנה עליונה שהוא הטלון שאיז מאיר מתוכה ושם צריך פקק ומקץ שלל יחקרבו בהשגתם לעקום המורא שהוא כשפורם פרוכת ירמוז לפרוכת תכלת ואחרונה שרומזים לעולמות תכלת רומז לעולם הכסף ואחרנאן רומז לעולם המלאכים והם פרוכת צפ"י עולם הרוזן שאסור להטבון בהשגתו כשרואה ההפרש שיש בין אור הגדול שיש בעולם כשהרקיע צוהר לבין אור המנוע כשאר יום המעון ירמוז להיות גם הוא מן המשיכילים יסירו כוזה הרקיע ע"י שימחה כעצ פשטיו וכעין תפארתו ע"י תשובה וע"י יוכל לסדר ג"כ הכוכבים שהם שרשי נשמתו למשמרותיהם ברקיע עליון כרמוז ושיחורו הכוכבים לעולם ועד ושלל יהיו חלוצי השגת נשמתו פקוקים וכשרואה שמש תפארת עונו שהוא אור נשמתו מאירה לו דרך חלוצות ומשיכות זכים ובהירם שהוא אור עיניו של ראיה מוסיף וראיית עיני השכל ירמוז לשמש וענן ה' לבאות שאורו שואף זורח בכל העולמות דרך חלוצות ומשיכות זכים ובהירם ושלוצי הרקיעים חלל שפ"י חלל ארש"י יש פקק הטלון של השנה קשור ושלוצי כשרואה בענין השגת נשמתו שמשני מליאותה ולא מהותה כי גופו ולחשויו הם כפרוכת ופקק הטלון של השנה כצמיח ירמוז דכל שכן וק"י בענין השגת הבזרף שהוא הנשמה של העולמות שישמור להשיג מליאותה ולא מהותו וכו' (פרק יז) : (תקכג) כשרואה למסור לז יתקן פשוטו מר דיבטי בשמיה קמי קוב"ה ויחמר לא תקן שיעדלם עד דתחייבם מצי ממלכת המשיכה שקיבלה להשפיע ולבשר דיבטי בשמיה יסכה וימתין שעתא מר ויהמר ה' עידן דתחייבם מצי ממלכת וכשפע משלמן אשר לפני ה' וכו' כשמסור קודם שיאכל ירמוז כי השלמן דומה למזבח כהנים אובלים ובעלים מתכפרים כ"ס בשליה פירושו כשנוטל ידיו ירמוז שפ"י מוסר הספירות שנכנסו ע"י עונותיו כ"כ צריך לכוון לעילת המכשרת ולהבניה ידיו כשצורך ברכות ירמוז שהברכות הם המפצחות להקט השפצ משולמות עליונים כ"ס בזהר וכו' ע"כ צריך לבדק על כל דבר מעין ברכות כדי לפתח ע"י מקור הדרכה משרשו העליון וע"י בעלמים ונשפטים גם כל הפעולות כשנוטן ב' ידיו על הפת בשמח הברכה ירמוז שיש בהם עשרה אלצמות נגד עשרה מלות התלויות בפת ועשרה סיבות בברכה המליא כ"ס בש"ע כשצורך ברכה על דבר מאכל כחצ בליקוטי תורה מירמוז להשפיע עליו רוחניות מהשם הגדול המבוה הכל וירמוז באחילתו שהנפש חסגה מרוסניות השם הגדול שנתלבש במאכל מנאח שיש צו חלק שיש כבוד ואחם מסיח אס כולם וע"ד זה בשמיה מים חיים מאכל גימטריא הויה ארזי וכן מים עם הכולל כשאושר השם בברכה וענביה הפז ירמוז להשפיע עליו רוחניות מהשם הגדול וירמוז שמעלה בדם ע"י כ"ס פרקין רדיו מעדריהם תחשוניה לעדריהם עליונה ע"כ יקח גם שאר דבר מאכל בשמח ברכה בירמזו ויעלמו וירמוז שמעלהו ממקום תחתון למקום עליון וכשמכיר שם הויה שצריך לכוון בקריאתו ארזי וכמחיבתו הויה וכו' כ"ס בש"ע . והנה ב' שמות אלו גימטריא מלאך ירמוז להשפיע נשמותיו וללבוש נשמתו מלאכות ומלבוש מלאך וכו' וכל דבר מאכל ירמוז שמאכל גימטריא יסוד הויה ארזי שמה השם נשפך סוית ואור פני מלך למלאך בן ירמוז שיסיה ליוון מרוסניות המאכל לזיומו

דרך יראה ועבורת ה' חסידים פ

להיות נדמה לדביתא של ארזי עולמות העליונים ששפסס היא אור. כששכח ולא כיון בצרכו כחל יסא עיניו לשמים ובהסתכלו כלפי מעלה ברמזה דלכא יתעורר עליו לתעורר מרעו דכל רעיו כחל בשם ספר חרדים כשישכח על שלחנו וחולל ירמזו שכמו שנותן לבופו שנברא עפר מן האדמה מזונות בשמיים לסם מן הארץ בן יתן לנשמתו שנבראת מן ויפס בלפיו נשמת סיים שהוא אור אור הקדוש העליון לזוה מאור ואור המשהדים מקול ודבור ברכה ולימוד תורה שכל השלחן וירמזו שלא ישחק בזהלות ובנשמות שזה שורש זהמם הנשם מהכח המתעורר ע"כ זהו הרמז מים אשרונים טובה לנקות הזהמא ואיתסר ליה למיכל יתיר כי מן היתיר יסיחו אל האישור חלל יהא חכילתו כדי שיוכל לעבוד הש"ת כשאמר על כהרות ככל וכו' ירמזו כדאוג בלב כשבר על חורבן ביהמ"ק כשמבצר ברכות המון יבצר ביראה וזהבה ומזכיר התפר שבעה ערו הש"ת להכין כו פרנסתו ואעפ"י שאינו רחוי חלל הזן וכו' בהן ובחסד ורחמים ומושא הש"י שיתבצר ע"י ישראל כדי להשפיע להם ע"י הברכות וכו' ויבצר בזק ואהבה מהם ובקול רם וכשם שמבצר ברכת המזון על השלם הנשמי כן ירמזו לדרך על שזיכה הש"ת לתורה שעי"ז נותן מזון לנר"י כ"ש ועל תורתו שלמדנו וכו' כשמחנה ירמזו שהוא כיוון ועובד את הש"ת למעלה מהשכל וכו' ועי"ז מעורר על עצמו רשעים גדולים וכו' עיין פנים כשלומד או מתפלל ואינו רוקק וכשולב ריר שפיו ירמזו ריר גימטריא קרוש וכו' כשיבצר בדר וירם ומתשכר רוממותו הברוא ית' הוא מרכבה לעולם הממחבה כי נסל עליו כשמורד מדינה של מלכות כנון מקור ירמזו נמרית שיעור קומה של העולמות שנמדדו ומשיירו בל"ן במחשבה בשבת במחנה שקודם בריאת העולם קדם שיאלו לפיעל ומדידת מי מקור ירמזו מי מדר כשעלו מים וכתב ספר הקנה בהילוך בית הכנסת או ביהמ"ד מעורר הילוך רמזים מסיבה לסיבה כשעומד ירמזו לשרפים עומדים כשרך ורודף לדרב מלוא ירמזו כ"ש בספירות עליונות והיותו ראי' וס"ב ולמאמרו בסופה ירדפו ולפי כסא הם משתחים וכן ירמזו כשמזכיר הספירות ביחודיו או בריבוי כנין בפסיק לך ה' הגדולה והגבורה וכו' וכאז השמים לך משתחים גם ירמזו דשם הספירה הוא סוית הספירה וזה פירוש סוית ה' וכו' ושם הוי' המכוין המצויר נבר פניו בניקוד השייך לשם הוי"ה של תוסה ספירה הוא ממים ומקשר הסוית אל המוחין ומה שלמד ונאמר על הספירה הוא השכל של הספירה וכשלומד דחילו ורשימו הוא מקשר עצמו אל הספירה ונעשה מרכבה אליה ולומד שכלה ורוממותה ומקשר לסוית אור הא"ס המשפיע בה כשוקשר קשרי הציית או קשר של התפילין ירמזו שקושר בתרים לקווי ית' וכו' עיין פנים כששוקף החזיר בשעת לימוד התורה ככל עז וכל שכן כשיצאנה ירמזו שהוא ליוון כמו שניזונין הנשמות מלאכים ושרפים בעולם העליון מזוי השכינה היינו מאור אור קדוש העליון המהיה העולמות באור פני מלך סיים וכ"ש דהמעלה פי פתחיה ושלשפה היינו שאיפת האור (ובזה היה ליוון דוד כשיהיה מתענה) כי למאמץ יאבחי ועי"כ כל הנשמה תהלל יק' ואר"ל חן לו הילול על כן כשימנה ושמינה (שם פרק כד) : נשמת (תקדש) שאל אדם מחבירו כדי יין ירמזו שלומד ממדת הדין שחבירו ושאל מדתו כדי לעשות דין ברשעים וכן שאל ממנו כדי שמן ירמזו ששאל ולומד ממדת החסד שחבירו דהיינו להתחסר עם האדוקים ובלבד שלא יאמר לו הלזני לומן מרובה משמע דיותר הדין האדם להחזיק מדה טובה וקדושה שחוטב בה מלקשטתה במדת סבירו וכו' (עיין פנים) ואם אינו מאמין מניח טליתו אצלו וכו' ירמזו דיחודי סודות אין ראוי למסור לו רבו ולהאמין עד שיביא טליתו אצלו להראותו שיש לו טלית של תלמיד חכם (שם פרק כג) : (תקבה) סם עיניהם מראות ר"ל מראות ברע עי"ז סם עיניהם ולבוחם מהשכל ר"ל ע"י שהם חבמים בעיניהם עי"ז סם לבוחם (רשפי אש חות יו"ד) : (תקבו) כל העולם לא נברא חלל לנאות לזה ר"ל גם לשון כווי כפשוטו שכל דבר יעבוד להש"י (שם אות יא) : (תקבו) כל מה שהאדם רואה ושומע מה שאינו להש"ת אין זה ראיה ושמינה כלל רק שכל ראיותיו ושמינותיו לא יסיו בלתי לה' לבדו חס והיה אש שמוע דהיינו שחשמת לקול ה' אלפקד וזה אשרי אדם שומע לי שכל שמינותיו לי וכו' וזה המרשים שמעו והמורים הביטו לראות וזה וישמע יתיר מכיון ששמע נעשה חיבק מכהן מדין מותן משה וזהו שאמרו על פסוק זה במדרש הה"ד שמעו וחסו נפשכם (שם אות כ) . (תקבה) אדם מקדש אח עצמו מלמטה מעט מקדשין אותו מלמעלה הרבה היינו חרתי למעלותא כי קדושת הש"ת שמוקדש מלמעלה אין ערוך לה לקדושת האדם שמוקדש א"ע מלמטה וגם הוא מעט וזה האירו לפני בעה"ז היינו בדרמים תחתונים לשזור א"ע מכל דבר רע היינו פגם הברית והרציה והשמינה ועי"ז אחיר לבס בעה"כ זהו דברים עליונים תורה ותפלה שהאדם עושה אין ברשותו של אדם ליישיר דרכו רק לה' הישועה (שם אות לב) : (תקבט) מרן הנשע"ס ה' זלוקל אמר חכמות חרשים גם ישינים דודי זה הקב"ה לפניו לך כשיבצר ושאלו לו הלא רבינו אומר תורה דהשיב כמו השופך לחבית והיתרון הנשקף (ממילא תממת שהוא) מנולל על כל גדוהיו ויש על זה תורת אימתי הוא כך וכן

במדות

כא

דרך יראה ועבודת ה' חסידים

במדות רעות מ"ו כשראה בודאי יש לפנימיות יוחר (שם אות מד) : (תקנל) מזרק לכסף וכו' ואיש גמי מהלכו ר"כ כמו שהכסף נכסן במזרקה ויזהב כבוד כן האיש נכסן ע"י מהלכו כשמחטיל לרצו במורה וחפלה ולא ימלא רחם וזיע ידע בנפשו כי נא טוב הוא [שם אות מו] : (תקנל) עד מהי פתיים תחבנו פתי ר"ל מה שאלם מזינים בשכלים שהוא פתיות ושטות עכ"פ מהראוי וסיוז בדבר לבדום ממנו כמטחוי קשת כי מה אנו ומה שכליו בודאי אנו פתיים נגד מה שמחויב לעבוד להשי"ת בבין דאישו רב ושלום (שם מט) : (תקנל) הולך את חכמים ימכס אצל אס הכולך לשכמים הוא ב"כ ריע כסילים ידוע מ"ו וזו ורוע כסילים ואו מוסק על ענין ראשין גם כשהולך לשכמים כנ"ל (שם אות נו) : (תקנל) כולך יפה רעיייתו ומום אין כך הענין שכל המעלות שבאדם בגון סכנה ובבורה ועשייתם אס מ"ו אינו עובד בהם להשי"ת הם גופם מומים מ"ו כי לולא המעלות לא היה לו יבולת להטות בהם גם מעלות השלימות אס אינו נשם שמים יוחר טוב אס לא היה בו וכ"ש בה"ה שמון בהמות חמור יוחר וזהו שמצבה הפסוק ומום אין כך שהיפי אין כך מום רק אדרבה כולם מעלות שלימות שצוד בהם להשי"ת ע"י שאלם היכולת למרות פיני כבודו ית' מ"ו ועללם ישר וזה שקר המן והכל היופי רק אשה יראה ה' מחלל בהמן והיפוי ממצתם יראה לעבוד להשי"ת (שם נה) : (תקנל) כל איש לפי שכלו שמונה השי"ת יתחוק ויפסק אומן בכל יום להיות כעל תשובה ולא להיות לדיק דהיינו להטות בהמורה צמדריה אמת כי דרך זה אינו לו פיות כלל רק דרך חמוד להחזק על כל דרכיו ולשוב לפני ית' בכל יום ויום בבחי' מרעה ולא יאמין צעלמו רק יירא ויפחד אולי הוא מלוחן שאלומין עליו מה לך כספר חוקי (שם אות נג) : (תקנל) העבר חרפתי אשר יגורתי כי זו חרפתי לנו מ"ו על שאלו יראים מדבר מה זולת הבורא ית' וזהו ויירא ויזר היינו שהיה מיצר ודואב על ירחו מעשו (שם אות נד) : (תקנל) הבעש"ט וזק"ל אמר הני חרי דחמי שהיו בני עוש"ב היינו בני מיני דחמות מי שהו צמדריה וז שכל העולם משחקין בו מוד וסר מרע משחולל והוא משחק בכל העולם והוהך לבטם צמודתו ית' נוכח ה' דרכו (שם אות נה) : (תקנל) כל מה שהאדם עוזקין בהם שחלשו כמות הוהך עכ"ו לא תחבול ממונו כח החלום בדרך הטבע כי לעומת זה שחלשו כמות החלום מפני הזקנה ותבדור מהמם הברגל כמארז"ל משבינו רעב והוא הדיו לכל החלומות וזל"ז עשה אלקים בכדי שיבאר על בחירתו גם בימי הזקנה ואדרבה בימי הזקנה שחלשו הכח אינו יכול כל כך להחביר על יארו ולחבור בטוב (וע"כ טוב לגבר כי ישא על עצמו עול עבודת השי"ת מעטיו) (שם נט) : [תקנל] פתחו לי שערי דרך וכו' היינו לומר כשארס טעק צמר לבו פתחו לי שערי דרך לעבודת ית' לשמו אזי עובד צעלמו השער לה' דיקים יבאלו בו (שם קו) : (תקנל) הבעש"ט הק' אמו פמה אי פליך הוהך און לא התפוררת מליצת בארם (שם קיא) : (תקס) ח"ס אין להב בצוקה לא בצוק"י ולא בצוק"ב ר"ל בחי' אין הוא לא מנוחה אצל לא ואלו דבר שבעולם הם בצוק"י וכן צעוק"ב לא מאלו מטסה רק בבחי' אין לבד ורבי וזק"ל אמר שאין להם מנוחה מהמם שאין להם עייפות כלל (שם קיד קסו) :

יְהוֹרִין וַיִּשְׁעוּהָ (ב) לפעמים יכול האדם להמשיך טובה ע"י הדיבורים שהוא מדבר למשל אם הוא נשבע ידבר מאותו ענין חרבה לריבין להודות וכו' וכן כשחולה באיזה חדר ידבר בלוחו ענין נפטרות העליזות כשיכיס לאתו חדר (ליקוטי אמרים דף הא ע"ג): (ג) כשיש באב לאדם יקבר עלמו להבורא ית' דהיינו שמקשר עלמו למעלות הבורא ית' ולא יריגה הכאב (סס) = (ג) בכל דבר רע יש דבר טוב וכו' רק אם הוא נשמח ח"ו היינו שמשתכח חנינה זכה חזי ס' ורע לו וזהו וינאלו מרחם שפלו לדבר רע וללא יכלו לשחות מים ממרה כי מדים הם פירות הם לא היו טובים דלם היו כדאי להרבה היה בל להם עמם טובה יתרה לכל דין יש בתוכו חסד ואם היו טובים לא היה הדיו היה בל להם טוב וז"ש הנה לנו עזרת מלך שמכח הנחה חסד העזרה ע"ש שזה ג"כ לענין המצבות וזוה שבתפלה שאלם זכה מחמק ע"י לפבורות ית' ביחוד וכו' (דף יוד) (ד) וכייראחד מצדך ר"ל שחיה היראה מהש"ת חמיד כמו בשעה שכל לו לאדם חיוה לרה ולזו יש לו יראה גדולה בן חביה לו היראה חמיד וכן כפירוש להיפך היראה בשעה צרה ח"ו לא יתה רק יתה שראוי להיות לאדם חמיד מהש"ת (אור תורה רמז תהלים): (ה) משמח גודל אהבה וחביה שיש להקב"ה על הצדיקים ששכביל אהבה זו יתחיל לעוה"כ כל טוב הנפח אשר עין לא ראתה לכן חינו מעניית הקב"ה לפעמים על כעור שיש לצדיק נעוה"ז ואפי' אם מחפלת לפעמים על ענייני נעוה"ז חינו נענה לפעמים ולזו מעניטין נתפלת כי הוא ית' יודע שכל טוב העוה"ז הוא כלין ממע נגד האהבה השוקה שיש חלוקה עליהם ששכבילם יתחילם הם המול לעוה"כ וכו' ע"ש שביאר כל זה בדרך משל (ליקוטי יקרים דף יב): (ו) ענין יתורי הצדיקים נעוה"ז ואלו הקב"ה מתחמק מהם כי הקב"ה רצונו חמיד שהצדיק יתלם

ND

५३